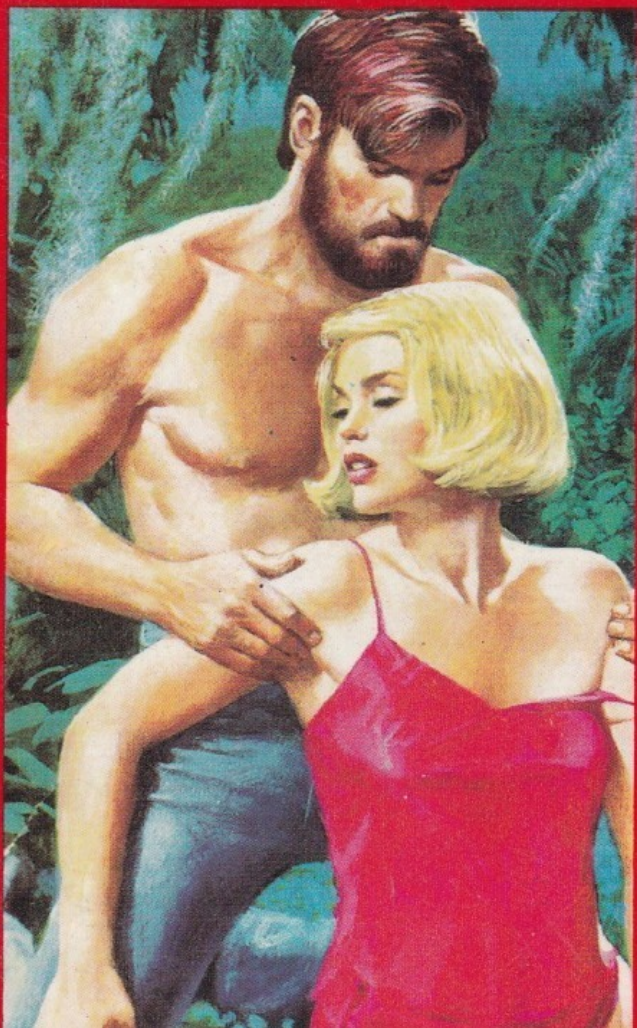

*Daniele
Estelle*
ATRACTIE TRECĂTOARE

Daniele Estelle

Atracție trecătoare

© COPYRIGHT 1994 by DANIELE ESTELLE
TRADUCEREA DE ALEXANDRU ȘTEFĂNESCU
ISBN 973 - 95397 - 1 - 7

Daniele Estelle

Atracție trecătoare

Traducere: Alexandru Ștefănescu

Prolog

Adam Gantry parcă mașina, opri motorul și stinse farurile. Privi apoi în întunericul nopții târzii spre casa pe care o căutase atâta și pe care o găsisese numai cu ajutorul agendei lui Astrid și după ce studiase o hartă cumpărată de la un magazin de băuturi non-stop.

Casa era o construcție joasă, cu acoperiș drept, fără

a avea ceva special. Adam se gândi că este un loc surprinzător de obișnuit, având în vedere că era vorba de unul dintre foștii iubiți ai lui Astrid.

Se întrebă dacă va apuca vreodată să doarmă și el ca lumea o noapte, apoi își masă mușchii încordați de la ceafă. Noaptea trecută avusese insomnie și nu putuse să închidă ochii toată noaptea. Iar acum, precis că urma o nouă pierdere de vreme. Ochii îi erau împăienjeniți, cravata îl strângea. Strânse între degetul mare și arătător rădăcina nasului sperând că prin această încercare inutilă va goni oboseala. Apoi își slăbi cravata.

Un sentiment amestecat de vinovăție, teamă și furie în același timp îl adusese în această stare. Dar acum ezita. Făcea bine ceea ce era pe cale să facă? Stătu o vreme pe gânduri, privind în gol la ceas. Era ora 3.30 dimineața. Nu-i venea ușor să-i deranjeze pe cei din casă la ora aceasta nepotrivită.

Dacă ar avea cât de cât minte, ar fi mai bine să renunțe, să se întoarcă la LA. și să-și ducă viața mai departe.

Dar nu putea. Era mult prea îngrijorat de soarta lui Astrid. Deși fusese crescut de ea ca de o mamă adevărată, asta nu însemna că el considera educația primită ca fiind perfectă. Dar în orice caz, ea făcuse tot ceea ce putuse pentru el. Totuși o iubea și îi era îndatorat. Și biletul pe care ea îl lăsase pentru logodnicul ei stupefiat, atunci când fugise de la petrecerea de la logodnă se întipărise sinistru în mintea și inima lui Adam.

Max,

Sora mea secretă, pe care nu o știe nimeni, are nevoie de mine la Palm Springs, așa încât trebuie să

mă duc la ea, la hotelul unde stă.

Și vreau să fiu onestă cu tine, dragul meu. Trebuie să-l văd pe Arthur Utulo mai înainte ca să mă mărit cu tine. Am fost îndrăgostită de el cândva, de mult. Și acum locuiește acolo. Am nevoie de un răgaz ca să fiu sigură de ceea ce vreau. Te rog să mă înțeleg.

Astrid

Max îi dădu bilețelul fără niciun cuvânt, după care îi spuse pe un ton liniștit că dorește să rămână singur. Numai când se gândea la expresia năucă și disperată de pe fața bătrânului, Adam se simțea apăsător de un sentiment de vinovăție.

Maxwell Hollander era partenerul mai în vârstă la firma lor de avocatură, era sfătuitoarea lui Adam și tatăl pe care nu l-a avut niciodată. Max însă n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Astrid Gantry dacă Adam nu i-ar fi prezentat-o cu doi ani în urmă.

Dar mai rău decât orice sentiment de vinovăție, mai rău chiar decât supărarea pe mama lui care acționase cu atâta cruzime, era teama care îl cuprinsese.

„Sora mea, pe care nu o cunoaște nimeni...” Așa scrisese ea. Cum naiba să aibă o *soră necunoscută*? Lui Adam îi era teamă că știa deja despre ce era vorba. Știa bine ce slăbiciuni dezastruoase avea mama lui pentru tot soiul de persoane și grupuri de la marginea societății.

Adam era îngrozit de gândul că, dacă nu o găsea la timp, ar fi în stare să semneze că dă tot ce are acestei surori misterioase. Se temea că ar fi în stare să renunțe la șansa ei de fericire și la banii ei. Având în vedere că el era singurul ei copil, nu putea sta cu brațele în sân și să o lase să-și nenorocească viața.

Convins că avea dreptul să o facă, Adam ieși din

mașină. Porni hotărât pe aleea cimentată, trecu de umbrele încovoiate ale arbuștilor cu frunze ascuțite și pe lângă vreo doi yuccas pitici. Pe o firmă de lemn de sub arcada porții luminate scria: Casa Utulo.

Adam sună la ușă. Cum nu primi imediat răspuns, așteaptă vreme de nouăzeci de secunde și sună din nou. La o fereastră laterală se aprinse o lumină. Mai așteaptă o vreme, apoi ușă, la care era pus un lanț, se întredeschise.

O femeie între două vârste, cu aspect de matroană, cu capul acoperit de bigudiuri roz din plastic și cu o plasă de păr înfiorată pe cap, îl privi din spatele ușii.

Mintea sprintenă a lui Adam trase imediat concluzia logică. Asta trebuie să fie nevasta fostului iubit. Probabilitatea de a o găsi pe Astrid cuprinsă în brațele lui Arthur Utulo scăzu simțitor.

— Da? Prin ochii adormiți, femeia îl privea obosită.

Știa că hainele și felul lui de a se purta îl prezentau ca pe un om serios și avu grijă ca să nu fie de la început provocator. Îi dădu răgaz să-l poată examina, mai înainte ca să înceapă să vorbească.

— Scuzați-mă că vă deranjez... începu Adam.

— Este foarte târziu, murmură femeia arătând mai puțin îngrijorată.

— Știu, dar caut o persoană și mă temeam că, dacă aş aștepta o oră mai rezonabilă... se opri cu înțeles, sperând că tactica îi va reuși, i-aș pierde urma.

Femeia făcu ochii și mai mici.

— Sunteți de la poliție?

— Nu. Tuși politicos și apoi coborî tonul la nivelul unei șoapte spuse la ureche. Este o chestiune personală.

Îi vârî sub nas fotografia cu Astrid, în față la „Atracțiile stelare”, un salon de coafură pe care-l

cumpărase Max.

Femeia se uită repede la fotografie și apoi înjură într-un mod prea puțin politicos.

— Trebuia să-mi fi închipuit că de asta este vorba.

— Deci ai mai văzut-o?

— Ce a făcut?

— Nu pot să vă spun. Cred că înțelegeți.

— Înțeleg. Ea privi peste umăr, dornică să o bage la apă pe Astrid cât mai mult, mai înainte ca soțul ei să o poată opri.

— Tot ce pot să-ți spun este că azi pe la ora șapte a venit la „Delicatese înghețate”, magazinul cu produse din iaurt înghețat care este proprietatea mea și a lui Artie. Intră ca o furtună, sigură de ea și se proțăpi în fața galantarului la care Artie așeza niște mărfuri. I-a spus: „Salut, Art” cu o voce profundă, atrăgătoare. Apoi îl luă pe după gât și-l sărută drept pe gură într-un fel care nu lăsa nicio îndoială asupra faptului că ei fuseseră, mai înainte, înțelegeți dumneavoastră. După care se depărtă puțin, scutură din cap și plecă dintr-odată. Artie s-a jurat că n-a mai văzut-o de patruzeci de ani, dar eu...

— Enid, ce se petrece aici? Vocea bărbatului se auzi de undeva din spatele casei.

— Nimic, Artie! Zâmbi apoi spre Adam, ușor jenată. În noaptea asta el a dormit în camera din spatele casei.

Se întoarse când auzi pași care se apropiau.

După o clipă, Artie, ceva mai în vârstă decât Enid și complet chel, apăru în deschizătura ușii.

— Ce se petrece aici? Nu poate omu' să doarmă în afurisita asta de casă a lui?

— Îmi pare rău că vă deranjez...

— Atunci nu mai continua.

Adam își vârî pantoful în deschizătura ușii, mai înainte ca Artie să apuce să trântască ușa.

— Vă rog, domnule Utulo. Am de pus o singură întrebare.

— Cât mai scurtă, vă rog.

— Aveți idee unde poate fi Astrid Gantry?

Artie răspunse repezit.

— Nu.

Dădu din cap și în ochii lui umezi apăru o luminiță.

— Ce figură!

— Artie! se auzi Enid scrâșnind printre dinți, în spatele lui.

— N-a pomenit din întâmplare despre vreo *soră secretă*?

Artie scutură din cap.

— Ia acum piciorul din ușă, băiete. După cum vezi, am acum o mică problemă de familie pe cap.

— Vă mulțumesc.

Adam scoase piciorul din ușă și Artie închise ușa. Rămase o vreme pe aleea cimentată auzind vocile celor doi care se certau și întrebându-se ce are acum de făcut. Apoi se întoarse la mașina lui.

Partea dificilă era că nu avea nicio idee despre aceasta misterioasă soră secretă. Sună la Rafael Potts, asistentul lui Astrid la salonul de coafură și află că Rafael „crede că e ceva în legătură cu vreun grup de femei”, ceea ce pentru Adam era mai mult decât nimic. Sună la două, trei prietene apropiate ale lui Astrid și nu află nimic nou. Toate îi spuseră că nu înțelegeau despre ce vorbea, dar că Astrid era tot timpul în legătură cu persoane „interesante”.

Hotărât să găsească un indiciu cât de mic, Adam luă bilețelul mototolit din sertarul cu mănuși și îl citi din nou la lumina slabă din interior.

Sora mea secretă are nevoie de mine la Palm Springs, așa încât trebuie să mă duc la ea, la hotelul unde stă...

Adam stinse lumina. și rămase în întuneric, privind la umbrele munților din împrejurimi care se profilau pe cerul întunecat al nopții.

Câte hoteluri ar putea fi într-o stațiune cum este Palm Springs?

— În orice caz, foarte multe, răspunse el la propria lui întrebare cu voce tare și adăugând și un oftat obosit.

Dar ce altceva ar putea face? Nimic.

Își imaginează cum arată Aleea Palm Canyon. Câțiva kilometri de-a lungul străzii principale, bucșite cu magazine scumpe, restaurante și, mai ales, nenumărate hoteluri.

Cătrănit, vârî cheia în contact și porni mai departe. Dacă va trebui să viziteze fiecare hotel din Palm Springs, în speranța că mama lui s-a înregistrat la unul din acestea sub numele ei adevărat, atunci ar fi mai bine să înceapă cât mai repede. Va reuși într-un fel s-o găsească pe Astrid mai înainte ca „sora cea secretă” să-i poată lua tot ce ar avea mai de valoare.

Capitolul 1

Lorna Smith se răsfața în apartamentul ei închiriat cu ocazia lunii de miere, când auzi în ușa de la sufragerie, o bătaie ușoară, timidă, care abia ajunsese până în dormitor.

Lorna se vârî mai adânc în cearșafurile de mătase simțindu-se nemaipomenit de bine. Apoi se rostogoli încet. Pielea ei devenise mătăsoasă în urma unei băi lungi și delicioase într-o cadă plină cu săruri spumoase.

Sărurile miroseau a căpșuni proaspete și la fel mirosea și săpunul special pe care i-l cumpărase Astrid.

Pe jumătate adormită, Lorna zâmbi când se gândi la Astrid. Indiferent de câte eșecuri a avut în viața ei Lorna, de data asta dăduse peste o comoară atunci când reușise să și-o facă soră secretă pe Astrid.

Astrid venise cu mașina până la Palm Springs, cu trusa ei de cosmetice, să-i vină în ajutor Lornei la opt în seara precedentă, purtând un sacou sport cadrilat bărbătesc, aruncat neglijent pe umeri, agitând în mâini o sticlă de șampanie scumpă.

— Te anunț că am trecut pe la bar ca să iau această șampanie, fură primele cuvinte pe care le spusese Astrid. Apoi femeia mai în vârstă tremură scurt. Lăsând în urma ei o dâră de parfum de mosc, mirosul ei caracteristic, Astrid pătrunse valsând în cameră și-și aruncă nonșalant pardesiul cadrilat.

— Era o *ghețarie* la bar. De ce oare țin hotelurile astea pustii la temperaturi sub zero grade?

Își aruncă trusa de cosmetică pe canapeaua din sufragerie.

— Dar, noroc că am întâlnit pe mititelul acela dulce și cu părul roșu care mi-a împrumutat haina lui. Orice s-ar spune, cavalerismul nu a dispărut de tot. Acuma, gata, cheamă serviciul la cameră și cere niște pahare de șampanie și hai să sărbătorim frăția noastră și noua libertate de care o să te bucuri de acum încolo, *pe deplin!*

Acum, în dimineața care a urmat, Lorna își permise un căscat de mulțumire. Continua să zâmbească cu ochii închiși. Așa cum subliniasse atât de înțelept Astrid viața depinde de felul cum o privești. Lorna se putea considera sau părăsită în fața altarului sau eliberată în mod miraculos. Dacă te gândeai astfel, alegerea era o

treabă ușoară.

Lorna oftă, fericită. O să fie o zi frumoasă, pentru că ea o să aibă grijă să fie așa. După o vreme, o să se scoale și o să facă un duș fierbinte, cât timp va dori. Apoi, o să se răsfete cu un mic dejun elegant în cel mai bun restaurant din hotel – nu ca în fiecare zi la cafenea. O, nu. O să mănânce încet, cu satisfacție din vase de porțelan, într-un decor elegant. Și apoi o să ia cu asalt toate buticurile din Palm Springs, o să-și cumpere o garderobă complet nouă, în care să nu fie nici măcar o singură garnitură de culoarea ei de fiecare zi – bej.

Lorna Smith ar putea de fapt să nu fie cu nimic mai mult decât orice doamnă, practică, obișnuită, care avea o librărie în orașul Westwood. Dar aceasta nu însemna că nu ar avea dreptul să înceapă să se îmbrace în culori mai vii. „Dacă vrei să fii altfel, trebuie să dorești să te schimbi”, îi spusese Astrid în seara trecută. Și Lorna dorea să îndeplinească întocmai sfatul surorii ei secrete.

În camera de alături, se auzi din nou bătaia în ușă, ceva mai tare și mai insistent.

— Bine, bine vin! Lorna se ridică în mijlocul nesfârșitelor cearșafuri din pat și se mai întinse o dată, pe îndelete. Apoi se mai privi iar în oglinda uriașă de pe peretele de pe cealaltă parte a camerei.

Părul ei castaniu și de obicei drept cădea în valuri pe umerii ei goi. Astrid îl tăiasse în trepte, așa încât să scoată în evidență ondulata lui naturală, după care i-a înghețat capetele firelor, încât acum aveau luciri de bronz. Machiajul ei care arătase așa de bine în seara trecută încât nici nu îndrăznea să-l curețe la culcare, arăta acum groaznic, dar asta nu o mai interesa pe Lorna. Cu rimelul puternic, ochii ei albaștri o priveau

dezvăluindu-i necazuri dar și speranțe. Arăta aurie și decadentă, așa hotărâse ea să se definească, așa îmbrăcată în cămașa de mătase și fără absolut nimic pe dedesubt.

Se auzi iar bătaia în ușă. Lorna aruncă așternuturile și trecu în baia imensă din apartament. Un capot vaporos din tercot, pus la dispoziție de administrația hotelului, atârna de un umeras pe spatele ușii. Îl înșfăcă, vârându-și mâinile în mâneci, legându-l la întâmplare pe când se îndrepta spre ușă.

Când deschise larg ușa, omul care aștepta de cealaltă parte a ușii fu extrem de încântat. Înghiți în sec și o privi fără să spună nimic.

Lorna îi acordă un zâmbet strălucitor.

— Da?

El începu nervos o explicație.

— A... în fine... noaptea trecută mi-am împrumutat haina doamnei din camera de vizavi. Dar atunci când am întrebat despre ea la recepție, acum, mi-au spus că doamna a plecat deja. Aș vrea să vă întreb dacă dumneavoastră...

Vocea lui se pierdu când Lorna își prinse neglijent capotul. Era clar că o găsea deosebit de atrăgătoare. Părea vrăjit de bucățica de mătase de culoarea caisei pe care o dezvelise cu ocazia încingerii capotului.

— Mi-aș da Mercedesul meu să pot fi ca tine, oftase Lorna în seara trecută pe când o privea pe Astrid.

Astrid o privise lung pentru un moment după care răspunsese:

— Nu, este mai bine să rămâi tu însăși. Orice s-ar întâmpla.

În colțul gurii ei bine conturate apăruse un zâmbet plin de mister.

— De altfel, o să fii surprinsă când o să vezi ce fată

fermecătoare vei fi când o să-ți termin coafura.

În timp ce omul cu părul roșu o privea vrăjit, cu gura deschisă, Lorna se simțea jenată și, în același timp, minunat. Noua ei înfățișare avea efectul pe care scontase. Fața sărmanului om devenise la fel de roșie ca și părul său.

— În fiecare din noi se găsește ascunsă o sirenă, îi spusese Astrid în noaptea trecută, trebuie numai să o scoți la iveală.

Desigur, Lorna nu avusese nicio intenție să devină o sirenă pentru restul vieții, dar nu strica să se joace puțin din când în când. Își mări potențialul farmecelor zâmbetului ei, simțindu-se o femeie complet nouă și foarte frumoasă, ca o persoană agitată înaintea unei mari aventuri.

Auzi din nou vocea lui Astrid în urechi: „Și ce dacă te-a părăsit logodnicul? Ducă-se. O să-ți apară în cale altcineva, mult mai bun. Asta ți-o spune o soră cu multă experiență în jocurile inimii. Acum ideea de a continua luna de miere fără mire este de-a dreptul genială. Dar o să strici totul dacă o să stai aici în camera ta și o să aștepți.”

Cu ochii ei verzi, sclipind, Astrid agita în aer foarfecele ei scumpe care lucea puternic în lumina lămpii din apropiere al cărei corp era de culoarea ghimbirului.

— Ce-ți trebuie ție este puțină aventură ceva deosebit și teribil de sălbatic. Mai întâi, totuși o să scăpăm de părul acesta de bibliotecară la Marian și o să-ți deschidem puțin tenul. Aici se fac schimbări mari, drăguț. O să-ți schimbăm complet chipul, începând cu ceea ce vei vedea când vei privi în oglindă...

Omul cu părul roșu, aștepta încă să-și recupereze haina, așa că își drese vocea jenat. Lorna continua să

zâmbească.

Ce femeie extraordinară este Astrid! se gândea Lorna cu încântare. Astrid era sora pe care și-o dorise toată viața, mama pe care ar fi trebuit s-o aibă, o prietenă adevărată pentru totdeauna. Astrid era...

Se opri din gândurile ei când își aminti de primele cuvinte ale tânărului.

— Scuză-mă, nu am fost atentă, spuse Lorna. Spuneai că Astrid tocmai a plecat?

— Așa mi-au spus la recepție.

Lorna se încruntă. Se gândise ca împreună cu Astrid să ia cu asalt magazinele astăzi. Dar peste un moment sentimentul de mulțumire și de emoție pe care îl datora darului făcut de Astrid învinse orice alte gânduri.

Desigur. Era tipic pentru Astrid să facă ceea ce trebuia să facă și apoi să-și vadă de drumul ei. Ca un soi de zână a timpurilor noastre, Astrid a făcut un semn cu bagheta ei magică. Și tot ca zâna din povești a dispărut înainte de ivirea zorilor. Și mai mult ca sigur că o va reîntâlni la L.A. în curând.

Admiratorul Lornei scoase un sunet din gât. Lorna își dădu seama că îl ținea la ușă de câteva minute, timp în care ea era cu gândurile alături de Astrid.

— Îmi pare rău. Haina dumitale, îți cauți haina, nu-i așa?

El dădu din cap, zâmbind rușinat și ea observă o strungăreață la dinții lui din față. O găsi încântătoare pentru că îi stătea bine cu ea, așa timid cum era, roșind cu atâta ușurință.

— Da, cred că pot să-ți rezolv problema asta.

Îl întrebă cum îl cheamă și apoi repetă după el:

— Teddy.

După care se dădu la o parte din ușă și îi făcu semn

să intre în apartament.

Haina era pusă pe un braț al sofalei. O luă și i-o dădu înapoi.

— Mulțumesc, spuse el. Privi la sticla de șampanie, care ieșea din frapiera în care se topise gheata, la cele două pahare înalte de pe măsuta cafenie. Sper că nu v-am deranjat.

Lorna zâmbi și îi luă brațul, conducându-l din nou către ușă.

— De fapt, *sunt* în luna de miere.

— O, îmi pare rău, zău că-mi pare rău. Roșise de furie. Sper că soțul dumneavoastră...

Ajunseseră în dreptul ușii, care rămăsese larg deschisă. Lorna se înălță pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

— Nu-ți face griji în privința lui, spuse. Are un somn foarte profund. De fapt – aici coborî vocea până când deveni o șoaptă intimă – până nu ați întrebat uitasem cu totul de el.

Teddy clipi din ochi și roșeața îi cuprinse toată fața, încât până și urechile îi deveniseră roșii. Privi nervos la ușa întredeschisă de la dormitor.

— A, doamnă...

— Lorna, spuse ea.

— Chiar că trebuie să plec acum.

Lorna ridică din umeri și se abținu să nu izbucnească în râs.

— Și doamnă...

— Da, Teddy?

— N-ar trebui să vorbești așa.

Fără să mai spună altceva porni pe coridor.

Lorna se sprijini de tocul ușii și-și încrucișă brațele pe piept.

„Zău, nu știu ce m-a apucat”.

Teddy, sub impresia imaginii unui bărbat solid și gelos care-i stăruia în minte, ajunse până la lift. Nici nu atinsese bine butonul că ușile se deschiseră larg, imediat. Dispăru îndărătul lor, fără să se mai uite înapoi la Lorna.

Sprijinită în continuare de tocul ușii, Lorna își vârâse adânc mâinile în buzunarele capotului, privi la picioarele ei goale, căroră Astrid le făcuse o manicură atât de frumoasă, și-și dădu seama că, de data aceasta, mersese cu gluma puțin prea departe. Îi plăcuse de Teddy. Și felul cum îl speriasse cu soțul ei imaginar fusese cam nesăbuit. În mintea ei însă gluma era îndreptată împotriva propriei persoane, dar Teddy nu avea cum să știe asta.

Blamându-se în gând, Lorna dădu la o parte o șuviță de păr cu capătul ca bronzul, o trecu pe după ureche și apoi își mușcă degetul arătător cu dinții. Această nouă Lorna poate fi nițeluș mai sălbatică, gândi ea, dar pe viitor se va abține să mai fie rea.

Cineva tuși încet în spatele ei. Lorna întoarse capul în direcția de unde venise sunetul.

În spatele ei, de cealaltă parte a camerei stătea un om, în ușa deschisă de la apartamentul în care stătuse Astrid. Avea peste un metru optzeci, era bine îmbrăcat purtând un costum în dungi peste o cămașă albă, purta pantofi din cord și la gât avea o cravată de mătase maro închis care era asortată cu batista împăturită cu grijă din buzunarul de la piept. Un păr blond închis și des era tuns cu grijă încadrând fața lui ovală și ușor pătrată. Ochii lui verzi de culoarea jadului, o fixau distanți.

Deși părea nițel obosit și cravata îi stătea puțin într-o parte, întreaga lui ființă părea că radia succesul – și încrederea de nezdruccinat că lucrurile sunt așa cum

le-a dorit el să fie. Era exact tipul de om pe care Lorna îl considera prea exemplar ca să poată exista cu adevărat; în mod normal, ar fi trebuit să fie intimidată de un asemenea om. Dar Lorna cea nouă, cea ușor răutăcioasă, decise că este prea prețios și avea prea multe aere de superioritate și deci nu era omul potrivit pentru ea.

După ce l-a categorisit ca fiind neinteresant pentru persoana ei nu mai merita să se sinchisească de faptul că tocmai o văzuse dând un sărut de adio pe coridor, în timp ce nu purta pe dedesubtul capotului nimic mai mult decât o boare de mătase și mirosul persistent al sărurilor de baie cu parfum de căpșuni.

— Scuzați că vă întrerup din gândurile dumneavoastră, spuse el cu o voce liniștitoare și frumos modulată. Ezitarea lui înainte de a spune cuvântul „gânduri” arăta clar că presupunea deja că ea era supusă unui efort mental de tipul sfâșietor cum ar fi, de exemplu, ce să faci când ți-ai rupt o unghie sau cum să scapi de un iubit mai înainte ca să apară celălalt.

Lorna hotărât nu-l suporta. Dacă voia să creadă că ea este o ființă frivolă și șireată, n-are decât. Se îndreptă decisă spre ușă.

— De fapt, de cât timp stai aici? Deși se gândise că n-o interesează ce crede el, nu se putu abține să nu îl întrebe cât văzuse din toată scena.

— Destul de mult, răspunse el.

Lorna simți cum i se aprinde toată fața pornind de la gulerul pufos al capotului și-și impuse să o oprească. La capătul coridorului, ușile liftului se deschiseră din nou. Omul privi spre ele. Era ceva în mișcările lui, în felul în care își întoarse capul care i se păru misterios de cunoscut Lornei. Ușile de la lift se închiseră din nou

deoarece nimeni nu intrase sau ieșise. Ochii verzi reveniră asupra ei și momentul de familiaritate încetă.

Această întrerupere servise unui scop folositor, deoarece îi dăduse timp să-și dea seama că această discuție cu un domn complet străin și obraznic nu era cu nimic mai cuviincioasă decât ațâțarea lui Teddy cel timid. Lorna cea nouă avea nevoie să mai învețe despre discreție de la cea veche. Întinse mâna spre clanța ușii.

— Așteptați un moment domnișoară... Zâmbi suficient de politicos. N-am reținut numele dumneavoastră.

— Nici nu vi l-am dat, ripostă ea înciudată, apoi se liniști și-i spuse: Lorna Smith.

Îi aruncă o privire neîncrezătoare, care spunea parcă: „*Desigur, toate femeile ca tine au numele de familie Smith*”.

Lorna își îndreptă umerii și îl privi aspru.

— Am doar o singură întrebare, domnișoară Smith, continuă el după o clipă.

— Bine.

— Femeia care a locuit în această cameră... știi cumva unde a plecat?

— Care femeie? Întrebă Lorna fără cea mai mică ezitare, simțind în adâncul ei o dorință puternică de a o ocroti pe Astrid. Nu știa de ce o căuta pe Astrid acest individ. Poate că Astrid nu dorea ca el să o găsească. Și în definitiv nici nu știa unde se dusesese Astrid.

— Una blondă, de șaizeci de ani, dar care arăta mai tânără.

Omul înșiră ca pe o listă de cumpărături trăsăturile fizice ale lui Astrid cu o voce profundă, de om de afaceri.

— Ochi verzi; un metru șaizeci și cinci. Am și o

fotografie.

Începu să caute în buzunarul interior al hainei.

— Nu, scutură Lorna din cap, îmi pare rău dar nu am cum să vă ajut.

Și închise ușa în fața lui frumoasă și dominantă.

* * *

Adam privea la ușa închisă și se gândea dacă să mai bată iar sau nu. Femeia știa ceva, era limpede. În calitate de jurist, se obișnuise să remarce cea mai fină nuanță a vocii și cele mai neînsemnate gesturi ca să afle adevărul ascuns sub o minciună deșteaptă. Observase ezitarea care îi trecuse peste chipul acela drăgălaș, atunci când adusesese vorba despre mama lui. Micuța seducătoare îi ascundea ceva. Adam ridică hotărât pumnul și izbi în ușă.

— Cară-te, strigă creatura enervată de după ușă.

Bătu din nou.

— Am să chem paza hotelului, amenință ea cu o voce dulce cântată, dar tot nu deschise ușa.

Adam așteaptă. Era sigur că ea nu va rezista tentației de a se uita să vadă dacă a plecat cu adevărat. Femeile frumoase și provocatoare de acest gen erau asemenea pisicilor – prea curioase ca să nu riște.

Dar domnișoara Lorna Smith nu procedă așa cum se așteptase el. Trecură minute întregi dar ea nu-și făcu apariția. Ținând cont că ea reprezenta singura lui legătură cu ce-ar constitui o cât de mică informație, el hotărî să aștepte.

Dezgustat și enervat, traversă coridorul și reveni în apartamentul pe care îl închiriasse după ce omul de la recepție îi spusese că Astrid plecase deja. Luă scăunelul din camera de toaletă și, deschizând un pic

ușa, se puse pe așteptat ca să prindă momentul când păsărica își va părăsi cuibul.

Timpul se scurgea încet. Adam își petrecu vremea studiind desenul de pe covorul navaho de sub picioare, zgâindu-se la tablourile de pe pereți și ascultând cum îi chiorăie stomacul, care nu mai fusese alimentat din după-amiaza precedentă.

Exact patruzeci și șapte de minute mai târziu, așteptarea lui fii răsplătită. Ea ieși fredonând o melodie, bucuroasă. Tot părul ei șaten cu auriu, era strâns cum s-a nimerit pe cap, așa încât şuvițe rebele se încolăceau de-a lungul gâtului în timp ce era ocupată să închidă ușa camerei. În mod surprinzător, ea nu purta decât o pereche modestă de bermude de plajă și o bluză albă, simplă.

Considera urmărirea asta ca absurdă și se simțea ca un prost. Nu era nici pe departe un caz serios de nivel internațional. Dorea doar un răspuns cinstit în privința lui Astrid și nimic mai mult. De aceea faptul că se va strecura fără să fie observat în timp ce ea străbătea piața Desert Fashion era o acțiune de un ridicol inexplicabil. Dacă știe cineva despre mama lui, sau despre secta „surorilor secrete”, asta o va afla Adam foarte curând, cerând să i se spună pur și simplu adevărul.

De fapt, privind-o pe seducătoarea lui cu părul de culoarea bronzului vizibil proaspăt spălat cu ocazia unui duș revigorant, în timp ce el nu-și putuse permite un duș, neputând să-și părăsească postul – și tare și-ar fi dorit așa ceva – pornind la drum să descopere distracțiile noi pe care le oferea Palm Springs, el începu să simtă că este mai mult decât provocator. Și atunci își dădu seama că nu avea niciun sens să se simtă provocat. Nici măcar nu o cunoștea pe femeia

aceasta - ce făcea ea în timpul liber nu avea de ce să-l intereseze. Când își dădu seama că se comporta fără niciun sens i se întări senzația că este provocat.

Dezamăgit de sine, furios pe Astrid și plictisit de femeia aceasta pe care nici măcar nu o cunoștea, se ridică în picioare, pătrunse în hol și întrebă cu o voce atât de liniștită și stăpânită încât ar fi pus pe fugă toți paraziții de la „Engalls, Holander and Gantry”:

— Gata pentru micul dejun?

Lorna se întoarse către el.

Așa deci, nu plecase, gândi ea. Probabil că a așteptat în apartamentul lui Astrid, urmărind momentul când să atace. Se îndreptă spre ea, cu o înfățișare calmă și hotărâtă în același timp încât ea nu putu să nu îl admire pentru felul cum se comporta. Remarcă cu a ușoară satisfacție că cravata lui era și mai într-o parte față de momentul când îi trântise ușa în nas. Domnul Impecabil, cum începuse ea în taină să-l numească în gând, devenise ceva mai puțin impecabil pentru moment.

— Nu cu dumneata, îi răspunse cu un ton dulceag.

Dar el o luase deja de braț. Surprinsă de căldura atingerii lui, ea merse alături de el.

— Cred totuși că am spus nu, îi reaminti ea fără prea multă convingere în timp ce așteptau liftul.

— O doamnă are întotdeauna dreptul să se răzgândească, răspunse el cu curtoazie. Felul cum accentuase el cuvântul „doamnă” era atât de delicat încât ea hotărî să se facă pentru moment că nu a observat.

Capitolul 2

În cel mai bun restaurant al hotelului, gravuri

executate de Georgia O'Keefe care reprezentau liliac, cale și flori de hibiscus decorau cu eleganță pereții. Culorile delicate turcoaz pentru cer și auriu pentru nisip erau odihnitoare.

Domnul Impecabil comandă ouă à la Benedict, suc de roșii, lapte bătut, o brișă englezească în plus, o porție de clătite și un pepene cantalup.

— N-am mâncat nimic de ieri, explică el, ca să se disculpe când remarcă uimirea de pe fața ei.

Lorna comandă o cafea, pepene și un ou ochi românesc.

— Ar trebui să nu mai bei cafea, spuse el cu un ton imperativ după ce chelnerul se îndepărtase. Și nu ți-ar strica să servești pâine uscată. Cerealele sunt baza în orice dietă echilibrată.

Ea se abținu să nu mârâie. Nu este numai impecabil dar se pricepe și la alimentația rațională. Lorna cea veche ar fi fost topită în fața lui.

— Îmi controlez greutatea.

— De ce? El bău din paharul cu suc de roșii care tocmai îi fusese adus la masă. Nu ai probleme cu greutatea.

— Doamne! Țsta este aproape un compliment.

El ridică din sprâncene.

— Ești o frumusețe. Știi asta. Și eu o știu. E normal să știi că toți bărbații pe care îi cunoști știu asta. Trebuie neapărat să se discute toată vremea numai pe această temă?

Zâmbetul acru pe care ea i-l acordă l-ar fi pătruns chiar și prin plumb.

— Nu știu.

El răspunse cu un fornăit, neîncrezător.

Trecură câteva momente de tăcere apăsătoare, timp în care Lorna se gândi ce-i venise să-și strice micul

dejun alături de...

— În definitiv cum vă numiți?

— Adam Gantry.

Din fericire, Lorna nu mai sorbea din cafea, pentru că altfel s-ar fi înecat cu ea.

Bineînțeles, se gândi încruntându-se Domnul Impecabil era fiul lui Astrid.

În fața ochilor o văzu clar pe Astrid cum stătea cu picioarele încrucișate în scaunul cu spătar înalt de la Biblioteca din strada June, acolo unde se vedeau în fiecare săptămână.

— Îmi iubesc mult fiul, spusese Astrid, și sunt mândră de el. Are doar treizeci și șase de ani și este deja copartner la conducerea firmei lor de avocatură. Muncește din greu și este foarte conștiincios. Dar este... cum să spun, dominant și... și nu a fost niciodată de acord cu felul în care îmi duc viața. Tatăl său a murit înainte de venirea lui pe lume. În Coreea, o poveste tristă. Și, din păcate, n-am apucat să mă mărit cu sărmanul om mai înainte ca el să calce pe o blestemată de mină. Nici acum nu cred că Adam m-a iertat că am dat naștere unui copil fără să fi avut un inel de căsătorie pe deget. Adam este atât de îngrijit și de perfect cum nu s-a mai pomenit. Consideră o treabă extrem de imperfectă povestea asta care l-a adus pe lume fără să aibă un tată.

Așezat în fața ei, Adam mormăi cu un ton sever, acuzator:

— Știi cine sunt eu.

Lorna oftă distrată.

— Zău, știu?

— Haide, doamnă Smith, spune adevărul. Cine ești dumneata și ce știi despre Astrid?

Nu, atâta vreme cât nu sunteți cinstit cu mine.

Domnul Impecabil, spuse ea în gând. Apoi întrebă cu o figură inocentă:

— Numele dumitale trebuie să-mi fie cunoscut?

— Nu-ți este?

Ea se prefăcu că se gândește o clipă, apoi răspunse:

— Ei bine, pare un nume perfect.

— Asta-i tot? întrebă el. Ea zâmbi ușor. După un moment de tăcere, el reluă bănuitor:

— Ce vrei să spui prin cuvântul „perfect”?

Ea începu să mănânce din pepene, mulțumită de felul în care se comportase, recăpătându-și controlul de sine după ce aflase cine era de fapt.

— Vreau să spun că ți se potrivește, Adam. Numărul unu în toate și imperturbabil. Numele de familie este puțin nepotrivit pentru a corespunde caracterului tău. Este puțin cam cum să spun, repezit, dar nu-ți face griji. Când te privesc, constat că ai dominat total repezeala care ar putea fi în adâncul sufletului tău.

— Nici nu-ți dai seama cât de mult m-ai liniștit, murmură el sec.

— Sunt convinsă.

— Ai mai descoperit și altceva la simpla audiție a numelui meu?

— Poate doar faptul că ai o profesie foarte distinsă și de invidiat, am dreptate? Ceva în care strălucești în mod natural, cred.

Clipi des din ochi, provocator.

— Jurist, probabil. Legislație de afaceri probabil.

El își strânse nodul la cravată.

— Hai, recunoaște. Știi cine sunt eu.

— Nu recunosc nimic.

— Pari tulburată.

— Eu? Nu sunt deloc.

— Vrei să schimbăm subiectul? Să încetăm cu jocul

de a afla ce meserie am?

— Ar fi foarte bine, spuse în timp ce chelnerul îi puse oul fiert în față. Îl culese cu lingura.

— Atunci despre ce să discutăm? atacă el.

Lorna dădu din umeri și înghiți o bucată mare din ou.

— Spune-mi tu despre ce să discutăm.

— E-n regulă. Să revenim la Astrid.

Bine, gândi ea, am ajuns iar aici.

— Cine? întrebă ea, prefăcându-se că nu știe despre cine este vorba.

Între timp, el tocmai întindea untul peste clătite.

— Haide, domnișoară Smith. știi precis că ai stat de vorbă cu ea. Te-am privit în ochi atunci când i-am pomenit numele. Nici măcar o femeie de genul dumitale nu poate ascunde perfect adevărul.

— Am fost insultată? întrebă Lorna încet.

— Numai dacă consideri că a fi onest este ceva insultător.

Lorna era cât pe ce să scape bucata de pepene în poală. Onestă, într-adevăr. Omul ăsta avea nervii de oțel, să stea față în față cu ea și să discute cu ea despre adevăr când de fapt nici nu voia să-și recunoască identitatea. Hotărî că este îndreptățită să fie total decepționată, așa că spuse pe un ton foarte seducător, torcând ca o pisicuță:

— Hmmm, genul meu de femeie... și anume ce fel de gen, dacă pot să întreb?

El ridică ochii din farfurie, privind la părul ei prins neglijent și la umbrele de sub ochi pe care Astrid o învățase cum să le aplice cu efect. Privirea lui se opri asupra buzelor ei pline și doar ușor rujate.

— Sălbatică. Veșnic în mișcare. O femeie care nu-și face probleme în privința persoanei care plătește notele de plată pentru că întotdeauna este cineva care

s-ar da peste cap să-i prindă din zbor facturile și să i le achite.

Îl privi deodată atent.

— Nu poți fi sigur că sunt exact așa.

— Nu pot?

— Nu mă cunoști absolut deloc.

— Ba da, te cunosc, Lorna Smith, te cunosc chiar foarte bine.

Vocea lui liniștită și rafinată deveni deodată catifelată, ochii lui de jad se întunecară.

Într-un moment de viziune limpede, Lorna înțelese că acest om prea perfect și arogant o găsea într-adevăr ca fiind foarte frumoasă.

Și rea.

Și probabil periculoasă dacă s-ar fi apropiat de ea.

El era atras de ea, la fel ca și timidul Teddy, pentru că ea avea acea forță și puterea magică pe care o promiteau sirenele antice ca și riscul imediat de a fi distrus de această forță.

O asemenea înțelegere era extrem de seducătoare. Inima ei bătea ceva mai repede și simțea cum în vine urca ceva încântător. În obraji simți un val fierbinte care o învăluia.

— Termină, interveni el, de parcă ea făcuse ceva insuportabil de senzual. El își șterse cu grijă gura cu șervețelul și apoi îl strecură sub marginea farfuriei.

Lorna se simți frustrată, ca atunci când Teddy dispăruse în lift. Ce se întâmpla oare cu ea, în definitiv?

Pe de o parte, ar fi dorit să-l privească drept în ochi pe Adam și să-i spună tot adevărul, purul adevăr; că ea era o persoană obișnuită, ca nenumărate altele. Că își câștiga existența din propria ei activitate pe care o făcea după cum considera mai bine. Că își păstra

silueta pe care el o admirase ținând un regim strict și făcând gimnastică de trei ori pe zi fără să negligeze măcar o singură dată exercițiile. Că este pe cale să facă o criză pentru că a fost părăsită în fața altarului. Că, din această cauză, va trebui să se dea peste cap și să se comporte cu mai multă prudență pentru a evita reacțiile naturale atunci când ești îndurerat sau nesigur pe tine.

Acesta era adevărul. Dacă spui adevărul nu se întâmplă nimic rău...

Adam urmărea cu atenție acea umbră de dorință străvilită care se citea în ochii ei.

Această umbră va dispărea atunci când va afla cine era adevărata Lorna Smith. Nu conta că va dispărea, oricum după aceea nu-l va mai vedea vreodată. Ca să nu mai vorbim de faptul că orice dorință pe care el ar încerca s-o nege ar fi pentru o persoană care nici nu există în realitate.

Dar, atunci, dacă ea dezvăluia tot adevărul despre ea, cum va mai putea explica transformarea ei de peste noapte, fără să recunoască că ea o cunoștea pe Astrid?

Și mai departe, ca să lămurim lucrurile, de ce naiba o caută atâta pe Astrid? Și dacă nu voia să-l vadă pe propriul ei copil acum, ce fel de soră secretă ar mai fi Lorna dacă i-ar spune acele detalii care i-ar permite s-o găsească?

— Spune-mi doar ce ți-a spus ție, continuă el, interpretând corect ezitarea ca o slăbiciune în atitudinea ei.

Ca să tragă de timp, Lorna dădu o adevărată reprezentație scoțând din poșetă cutia de machiaj, rujându-se și pudrându-și nasul.

— De ce naiba alergi atâta după femeia asta

nefericită? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Deci recunoști că ai stat de vorbă cu ea?

— Am spus eu așa ceva?

— Ți-a spus ceva despre...

Lorna îi tăie vorba nevrând să mai audă nimic și să fie atrasă în vreo cursă.

— Ia-o încet, domnule consilier. Încerci să păcălești martorul.

El se fâțâia pe scaun, pregătindu-și fără îndoială următorul val de întrebări. Lumina de la o fereastră din apropiere căzu pe fața lui, reliefându-i puternic trăsăturile aspre. Arăta destul de solemn ca să poată sta alături de galeria de portrete de la Muntele Rushmore.

— Ai de gând să răspunzi la întrebările mele? reluă el atunci când liniștea atinsese limita suportabilității.

Lorna se gândi la această întrebare și apoi reluă întrebarea care o pusese și mai înainte:

— Dacă vrei să-ți răspund la întrebare, am dreptul să știu de ce o urmărești pe femeia aceasta.

— Asta este treaba mea.

— Asta nu-mi spune nimic. A făcut ceva împotriva legii?

— E...

— Ceva ilegal. Da sau nu?

— Cine vorbește acum ca un avocat? întrebă el.

— Tragi de timp.

— Bine. Nu, nu chiar ilegal.

— Ceva aproape ilegal?

— Nu. O privi insistent. Nu ilegal dar mai puțin etic. A călcat o promisiune făcută unei anumite persoane pe care o iubea. Acum, mă lași și tu pe mine să-ți pun câteva întrebări?

Lorna cântări răspunsurile. Ce-i dezvăluise el cu

atâta greutate încât să merite să o trădeze pe Astrid? În definitiv, ea îi datora lui Astrid foarte mult deoarece îi sărise în ajutor atunci când întreaga lume i se părea că se năruia în jurul ei și îi arătase cum să schimbe lucrurile în bine.

— Nu. Lorna se întinse după poșetă. Destul cu întrebările. Își scoase portofelul din poșetă.

— Ce crezi că faci acum?

Scoțând câteva bancnote, ea le lăsă să cadă pe masă.

— Îmi plătesc micul dejun. Orice ai vrea să crezi despre mine, nimeni nu mi-a plătit obligațiile până acum.

— Ți-am spus eu că ești sălbatică. Asta nu înseamnă că gândesc că ai fi o...

— Te rog. Îl opri mai înainte ca să spună cuvântul dezagreabil. Nu este nevoie să fii atât de grijuliu.

— Atunci ia-ți banii și ia loc. Ți-am oferit micul dejun și tot eu trebuie să plătesc.

— Am terminat de mâncat și am treabă.

— Stai jos, n-am terminat încă.

— Să fii sănătos, Adam Gantry.

Fără să se mai uite îndărăt, Lorna își făcu drum printre mesele acoperite cu fețe de mese de în și trecu și de recepție cu luminile ei și palmierii din vase, pe a căror frunze se juca soarele. Odată ce a ieșit din restaurant, se duse drept la grupul lifturilor din holul central.

Apăsă pe butonul „Jos” pentru a coborî la parcajul de la subsol. În momentul acela, Adam o ajunse din urmă.

— Ăsta-i un comportament copilăresc și brutal, spuse el cu condescendență.

Ea apăsă mai departe pe buton.

— Te rog, încetează, spuse el.

— De câte ori trebuie să-ți repet? Nu am ce să-ți mai spun, așa că cu asta asocierea noastră s-a încheiat.

— Lorna...

Ușile unuia dintre lifturi se deschiseră și Lorna se pomeni față în față cu Teddy, care purta chiloți pentru antrenament de jogging, pantofi și o bentiță în jurul frunții, părând să fie gata pentru sala de gimnastică din hotel. Când o văzu pe Lorna, roși din cap până în picioare.

Hotărî să fie curajoasă.

— Salut, iată-mă! spuse ea vesel. Ai avut un antrenament zdravăn?

El înghiți în sec și privi dincolo de ea. Lorna își dădu seama că roșcovanul cel timid crezuse că Adam Gantry era soțul ei, gelos și uriaș.

— Fir-ar să fie, Lorna.

Adam o apucă de umeri. Lorna se eliberă din strânsoarea lui și trecu pragul în timp ce sărmanul Teddy se îndrepta clătinându-se spre spatele mașinii.

Tenace ca un dulău când a dat de urmă, Adam se luă după el. Mai înainte ca ușile să se închidă, mai multe persoane, printre care și o femeie cu părul vopsit în albastru, care ținea în brațe un pudel, precum și trei adolescente cu niște sacoșe, pe care le țineau la spate, se înghesuiră în lift.

Când își dădu seama că liftul pornise, Lorna se pomeni înghesuită la perete de către doamna cu pudelul, iar de o parte era Teddy care roșea întruna și Adam cel neliniștit de cealaltă parte. Adolescente gângureau între ele, pudelul strănuta cu dispreț.

La etajul trei, adolescentele coborâră, dar în locul lor intrară două perechi. Doamna cu pudelul se tot înghesui până când intră între Lorna și Teddy. Ca urmare, Lorna se apropiase mai mult de Adam, care se

retrase în colț ca să-i facă mai mult loc după care o trase lângă el.

— Mâinile, șopti Lorna.

Stăteau înghesuiți ca lingurile într-un sertar, iar Adam își ținea ferm o mână pe talia ei.

— Încetează fandoseala, situația este și așa destul de incomodă.

Lorna nu mai zise nimic în timp ce liftul urca în continuare.

Puțin înainte de a se opri la etajul următor, ea își dădu seama cât de intim ajunseseră unul lângă celălalt, cât de lipit era el de ea. Țesătura aspră a pantalonilor lui îi gâdila pielea dinapoia genunchilor, pieptul lui îl simțea tare și neclintit în spatele ei.

Lorna se uita disperată la năsucul umed al pudelului, care părea să-și arate dezaprobarea lui de câine.

— Ce s-a întâmplat? Simți răsuflarea lui Adam la ureche și i se păru că simte o notă de ironie în șoapta lui.

— Te temi cumva că se va purta urât acum când ți-ai găsit pe altcineva, așa de repede?

— Cine? Încercă să pară cât mai nevinovată.

— Individul cu genunchii rotunzi și cu fața roșie ca să se asorteze cu părul din cap.

El vorbi însă suficient de încet încât nu fu auzit decât de ea.

Liftul se opri. O pereche ieși. Teddy profită și, strecurându-se prin spatele doamnei cu părul albastru, ieși exact mai înainte ca ușile să se închidă.

— O altă zi, o altă inimă zdrobită, murmură Adam, cu un ton destul de ceremonios, gândi Lorna.

— Acum chiar că nu mai trebuie să mă ții așa de strâns, i se adresă ea mios. Este loc din plin... dacă nu cumva a început să-ți placă.

Mâinile lui îi dădură drumul imediat. Ea se apropie mai mult de pudelul cel țăfnos.

Deasupra ușii indicatorul etajului îi aminti că trecuse de etajul ei.

— Apropo, unde mergem noi de fapt? Întrebă Adam cu o nonșalantă exagerată.

— Nu știu unde mergi tu. Eu mă duc la mașină.

— Unde-i mașina asta? Pe acoperiș?

— Nu, nu chiar.

Liftul se opri la ultimul etaj. Ușile se deschiseră.

— Am urcat în acest lift ca să scap de tine.

Îi aruncă un zâmbet dulce ca zahărul.

— Nu prea ți-a plăcut, drăguțule! Femeia cu părul albastru o dădu la o parte ca să iasă cu câine cu tot.

Coborârea până la subsol unde era parcare a părut mai lungă decât urcarea, dar nici Lorna nici Adam nu scoaseră o vorbă.

Când, în cele din urmă, liftul ajunse jos, Lorna se întoarse spre el și luă o figură foarte hotărâtă.

— Ai de gând să te ții așa după mine toată ziua?

În unul din colțurile gurii lui apăru un zâmbet ușor.

— Numai până îmi vei spune ceea ce vreau să aflu. Spre regretul amândurora ești singurul meu indiciu pe care îl am la îndemână.

Pe moment, umorul lui fin și farmecul pe care îl degaja o surprinseră.

Renunță la figura ei încruntată, nu era în stare să continue în timp ce se gândea la cât de atrăgător era de fapt. Se întoarse și porni spre mașină.

În spatele ei se auzeau pașii lui Adam – de fiecare dată când ea se oprea înceta și zgomotul pașilor lui.

— Fir-aș al naibii, spuse el liniștit.

Lorna simți ca un gol în stomac și își dori din tot sufletul să nu îi fi jucat cumva vederea vreo festă.

Dar nu era cazul, inima ei îi spunea că așa este. Acolo, în locul unde era de obicei mașina ei, minunatul ei Mercedes nou, era acum mașina lui Astrid, un Cadillac roz, veche de zece ani.

Capitolul 3

Pe bord se afla un plic. Pe plic erau scrise la repezeală cuvintele: *Lorna, cheia este în poșeta ta.*

— Și mai spuneai că în viața ta nu ai auzit de o femeie cu numele de Astrid, se auzi glasul acuzator al lui Adam.

Lorna își deschise poșeta și găsi setul de chei.

— N-am spus niciodată că nu o cunosc. În orice caz, nu în mod categoric.

— Cine este această femeie?

— Habar n-am. Dar văd că mi-a luat mașina și, dacă nu te superi, aș vrea să văd ce se găsește în acest plic.

Scoase din plic cheile. Pe inel erau acum două chei noi; în schimb, cheile ei dispăruseră. Probabil că în seara precedentă Astrid reușise să le înlocuiască.

Adam aștepta, fără să intervină, în timp ce Lorna deschise ușa de la mașină, se întinse și luă plicul de pe bord și îl deschise. Hârtia era de la hotel, dar degaja totuși parfumul lui Astrid.

Lorna,

Îți aduci aminte că ai spus că mi-ai împrumutat Mercedesul, chiar dacă nu credeai că va fi vreodată cazul.

Adevărul este, daga mea că un pic de machiaj și o tunsoare elegantă nu sunt suficiente ca să realizeze transformarea ta completă. Tu ai nevoie de AVENTURĂ, așa cum îți spuneam noaptea trecută. Și am avut grijă

ca să ai parte de așa ceva.

Aventura ta trebuie să fie ceva care să nu aibă un sfârșit conturat - sfârșitul o să-l inventezi tu pe parcurs. Cred că dacă te fac să alerg după mașina ta minunată, am să te aduc pe calea cea bună. Ideea de bază este ca tu să rămâi deschisă tuturor evenimentelor care vor urma.

De asemenea, sunt câteva lucruri în viața mea personală pe care vreau să le reglez și pentru asta am nevoie de o mașină sigură. Mașina ta este exact lucrul care îmi trebuie.

„Cadillac-ul” a cam fost alergat în ultima vreme, dar ar trebui să te poată duce măcar până la Prescott, în statul Arizona, unde va trebui să mă întâlnesc cu o veche cunoștință. Fă-i o vizită lui Bucky O’Neill diseară pe la o mie zece pentru că am să te sun acolo.

*Cu drag,
Astrid*

Cu multă grijă, Lorna împături hârtia și o puse la loc în plic. Plicul îl băgă în poșetă.

— Ei? întrebă Adam.

Lorna nu răspunse.

— Era o mașină scumpă? întrebă repede Adam cu răutate.

— Bucuria vieții mele, un Mercedes 450 SL.

Făcu gura mică.

— Nou?

Ea dădu din cap.

— Cred că vrei să dai un telefon la poliție.

Lorna rămase pe gânduri.

— Lorna, te simți bine?

— Da, n-am nimic, murmură ea distrată. Se sprijini de Cadillac-ul cel vechi, privi în pământ și își încrucișă

brațele pe piept.

Într-o baltă care ieșea de sub mașină, văzu imaginea luminată a părului ei prins neglijent, ca un vârtej de bronz care strălucea la lumina becurilor cu halogen de deasupra capului. Fața însă îi rămase în umbră. În umbră așa cum era și ea, gândi Lorna, așa cum era și planul lui Astrid.

Într-un mod straniu, totul nu era decât o problemă de încredere. Avea oare încredere în Astrid?

Dacă ar avea încredere în Astrid, Lorna va trebui să uite o vreme de mașina ei – ca și faptul că mașina reprezenta o investiție uriașă. Lorna va trebui să aibă încredere că mașina ei, la fel ca și viitorul ei apropiat, era pe mâini în care putea avea încredere.

Pe de altă parte, dacă n-ar avea încredere, n-ar fi nimic altceva decât o femeie de șaizeci de ani care ar conduce pe undeva prin împrejurimi, Mercedesul ei.

Douăzeci și patru de ore mai devreme, nu ar fi avut de luat nicio decizie. Lorna cea veche ar fi alergat la cartea de telefon și ar fi anunțat autoritățile.

— Știi ceva? Întrebă ea, pe jumătate către propriul ei gând și pe jumătate către omul de lângă ea.

— Ce?

— Avea culoarea bej.

Adam puse mâinile pe umerii ei și o întoarse spre el, așa încât să o poată privi drept în ochi.

— Lorna, știu că ești tulburată. Dacă îmi spui adevărul, atunci pot spune că tocmai ai pierdut o piesă foarte importantă dintr-un mecanism. Dar sper că vei încerca să înțelegi. Am motivele mele să bănuiesc că Astrid este manipulată de un grup dubios de femei nemulțumite care nu-i doresc neapărat binele.

Lorna abia dacă auzise ceea ce spunea Adam, Simțea că buza de jos îi tremura și nu era din cauza

lacrimilor.

— Adam, omule sărman. Nu înțelegei nimic, nu-i așa? Mașina mea, ea era bej.

Își dădu capul pe spate și lăsa să răsunе un răs către tavanul de beton de deasupra capului.

Se simțea străbătută de un fior extraordinar, răscolitor și prevestitor. Dacă este vorba să fie trasă pe sfoară, fie! O să urmeze calea trasată de Astrid. Știa că o să fie o nebunie.

— Ascultă-mă, o scutură Adam ușor de umeri, vrei să telefonezi la poliție?

Acum, după ce se hotărâse în fine, își aduse aminte și de Adam.

Sprâncenele lui aurii erau adunate, dându-i o expresie acră, resemnată.

Lorna simțea o simpatie pentru el. Era îngrijorat din cauza lui Astrid.

Deodată Lorna simți nevoia să dezvăluie toate misterele, atât al ei cât și al lui. Dar nu știa cum să înceapă, așa încât întrebă ca din întâmplare:

— N-ai fi chemat poliția, dacă ai fi fost în locul meu?

El își luă mâinile de pe umerii ei, lăsându-le să atârne în jos și privi într-o parte.

— Cred că da.

— Dar nu vrei ca eu să fac așa ceva?

— Să furi o mașină este o crimă foarte gravă, mormăi el, poate că mai mult pentru sine decât pentru Lorna. O să trebuiască să suporte consecințele, asta e.

Ea îl luă de mânecă.

— Adam?

El se întoarse și atunci când dădu din cap, cu ochii aceia verzi plini de o tristețe profundă, ea parcă o revăzu pe Astrid. Și nu mai putu să-l lase să-și facă gânduri pe mai departe.

— N-am să chem poliția. Doar am schimbat între noi mașinile, eu și Astrid, asta-i tot.

El arăta și mai întunecat, stând așa țeapăn în costumul lui scump.

— Ești sigură?

— Sigură.

Fața lui pierdu aerul acela acru și deveni absolut netulburată.

— Nu asta spuneai acum câteva minute.

— Fusesem surprinsă, asta-i tot. Schimbarea de mașini e o treabă ceva mai curajoasă, ceva despre care am discutat fără ca să trecem hotărâte la fapte. Ai înțeles?

Lorna se gândi în mintea ei la cât de forțată poate fi explicația aceasta. Dacă ar fi pusă în situația ca să audă o astfel de explicație, n-ar crede-o niciun moment.

Și, după cum se pare, nici Adam nu o crezuse.

— Cine ești tu și ce este mai important: ce legătură este între tine și mama mea?

Vocea lui luase un ton imperativ neîndurător.

Lorna hotărî să renunțe la atitudinea de disculpare pe care o arborase până atunci în discuție; avea și ea partea ei de vină. Dar Adam Gantry trebuia să răspundă și el la câteva întrebări.

— Deci recunoști că Astrid este mama ta?

— Având în vedere că o știai de mult, ripostă el fără să se mai gândească, de ce nu mi-ai spus asta de la început?

— Voiam să văd ce intenții ai. Eu țin mult la Astrid. și vreau să-i respect dorințele. Este logic de presupus că, dacă nu ți-a spus unde se duce, aceasta se datorează faptului că nu dorește să te vadă pentru moment.

Observația ei era logică. Adam hotărî să treacă la

cealaltă întrebare.

— Cine ești tu, Lorna Smith? Și cum ai cunoscut-o pe mama?

O mașină se opri ceva mai încolo. Un cuplu tânăr, grăbit și trei copii gălăgioși ieșiră din mașină. Lorna așteptă până ce părinții își conduseră trupa până la lift și abia după aceea îi dădu răspunsul la cea de-a doua parte a întrebării lui.

— Noi am format o grupă de într-ajutorare. Ea este sora mea secretă.

— Trebuia să fi bănuiră că asta era, spuse el încet.

— Ne-am înțeles *să fim acolo unde trebuie* atunci când una dintre noi va fi în dificultate. Este o formă de a lărgi și intensifica avantajele întâlnirii noastre din fiecare săptămână, este foarte important să știi că există altcineva pe care te poți baza în orice situație.

— Și în acest caz, cine *este acolo unde trebuie* și pentru cine?

Ea strâmbă din nas la auzul ironiei lui dar se strădui să răspundă cât mai liniștit.

— Astrid a venit la Palm Springs să mă ajute să scap dintr-o pasă proastă.

În minte se admonesta singură. Știa că putea să facă față adevărului și să-i spună adevărul gol-goluț; fusese părăsită și acum își trata inima rănită. Dar pur și simplu nu a fost în stare să o spună.

Adam Gantry habar nu avea cine era ea: o Lorna ștearsă, practică, o femeie care nu se distingea prin nimic, care avea tot atâta succes la bărbați cât ar avea și un registru de cheltuieli.

— Ești o femeie extraordinară, Lorna, îi spusese logodnicul ei, dar m-am îndrăgostit de altcineva. Nu pot să-mi imaginez că îmi voi petrece tot restul vieții alături de o femeie care își aranjează până și

mirodeniile în dulap în ordine alfabetică. Ești perfectă și nu aș suporta asta zi de zi.

Adam Gantry, pe de altă parte nu o considera perfectă. Dimpotrivă. Lui i se părea seducătoare o sirenă de care nu te puteai apropia și care îl atrăgea pe orice bărbat din jur. Era nemaipomenit să știe că poate fi considerată o seducătoare, chiar dacă această schimbare îi cerea să renunțe la onestitate.

Dar minciuna nu era bună. Nu mai putea continua așa.

În timp ce Lorna își făcea complexe de conștiință, Adam își continuă asaltul.

— Unde este Astrid acum?

— Nu știu, Adam. A venit în camera mea aseară și când m-am trezit dimineața ea plecase deja.

— Unde plecase?

— Nu mi-a spus.

Și acesta era tot un semi-adevăr, pentru că bilețelul din poșetă îi spunea mai multe. Dar Lorna nu putea să-i arate lui Adam bilețelul, asta ar fi însemnat să-i înșele încrederea lui Astrid.

— Lasă-mă să văd bilețelul acela, spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Lorna scutură din cap.

— Scrisoarea îmi este adresată mie, nu este pentru tine.

El întinse mâna.

— Scrisoarea, repetă el. Acum.

Înainta spre ea, încercând în mod evident să o intimideze cu prezenta și, forța lui de bărbat.

Pe măsură ce se apropia de masa acoperită cu crom a Cadillac-ului, în locul nehotărârii apărea, încet, încet un sentiment de enervare. Adam Gantry nu avea nici un drept să îi ceară să vadă corespondenta ei.

— Parcă te văd la un proces, spuse ea, cum faci ca fiecare martor care te înfruntă să se transforme într-o grămadă de gelatină tremurătoare.

El se repezi spre poșetă, dar ea o trecu repede la spate.

— Las-o baltă, Lorna...

Provocându-l cu bună știință, ea se aplecă spre el și își plimbă degetele de-a lungul nasturilor cămășii lui.

— Spune-mi mai întâi, de ce o urmărești atâta?

Îl apucă de cravată.

El îi prinse mâna. Atingerea parcă îl electriză. În ochi îi apăru iar acea privire cețoasă și flămândă, care o avusese și în timpul micului dejun. Puterea miraculoasă a Lornei celei noi își făcea efectul. Ea observă că el trebuie să facă un efort pentru a fi atent la ceea ce vorbeau. Dar reuși să depășească momentul.

— Ce-i cu *grupul acesta de într-ajutorare*?

Mâinile lui erau calde, trimițând senzații care coborau de-a lungul brațului ei ridicat.

— Nimic misterios, spuse ea. Un grup de femei. Ne întâlnim o dată pe săptămână. Ne spunem una alteia problemele noastre, speranțele și dezamăgirile, ce merge bine și ce merge rău în viața fiecăreia. Noi ascultăm și comentăm și încercăm să ne ajutăm una pe alta.

Vocea ei, sesiză ea vag, era asemenea unei pisici mângâiate care toarce.

— Asta-i tot? La întrebarea agresivă contribuia și un ton răgușit și dur.

În interiorul său se purta un adevărat război, observă Lorna. Logic nu avea încredere în ea, dar întreaga lui ființă era dominată de înfățișarea ei. Degetul lui mic se mișcă puțin, ușor ca o mângâiere pe pielea încheieturii

mâinii ei, vrăjit parcă de cât de minunat era să facă acest gest. Ea respiră adânc și-și umezi buza de jos.

— Da, Adam, asta-i tot.

Strânsoarea mâinii deveni puțin mai tare.

— Ar fi frumos dacă aș putea crede un cuvânt din tot ce spui.

Tot corpul Lornei părea cuprins de o căldură și în același timp de un frig pătrunzător. Senzațiile erau parcă concentrate în mâna pe care i-o ținea Adam și de acolo porneau prin tot corpul la comanda degetului lui mângâietor. Joffrey, logodnicul ei pierdut, nu reușise în mod sigur să o facă să aibă asemenea senzații.

— Mă crezi sau nu, eu trebuie să respect dorința lui Astrid, îi spuse ea, păstrând acea tonalitate de pisică în timp ce este mângâiată. Te va găsi atunci când va dori să o facă.

— Atunci s-ar putea să fie prea târziu, știi și tu la fel de bine ca și mine.

Oare ochii reci pot mânca pe cineva? Adam o privea în așa fel încât ar fi putut să jure că o va mânca.

— De ce prea târziu?

Doamne, își spuse ea, cred că vreau să fiu mâncată. Chiar acum. Aici în parcaj. Nu contează că sunt atâtea familii care trec în mașinile lor pe aici.

Simțea că o nebunie și o iresponsabilitate stranie, de parcă nu mai era ea însăși. În orice caz nu mai era *cea de altă dată*.

— Cred că știi de ce, răspunse el.

În acel moment ea auzi cum el spune cu o voce tare ceea ce amândoi gândeau.

— Mai bine spune-mi să nu te sărut. Spune-mi-o chiar acum.

Ea zâmbi, știind că zâmbetul ei era plin de promisiuni pe care nu avea voie să le facă.

— Cred că ar fi mai bine dacă m-ai săruta mai întâi. După aceea o să mă gândesc dacă am făcut bine că te-am lăsat.

— Ești o rea, zise el cu o notă de umor în voce, dar în același timp cu o dorință aspră. Mi-am propus toată viața să evit femeile în genul tău. Femeile care seamănă cu mama mea. Nu vă gândiți niciodată la posibilele urmări atunci când acționați.

— Îhî. Da, deșteaptă idee, să eviți femeile de genul meu.

Își țuguie buzele cu o invitație aprinsă.

— După ce o să mă săruți, n-ai decât să mă eviți. Îți promit.

Buzele lui se opriră la mică distanță de ale ei.

— Femeile ca tine nu-și țin niciodată promisiunile.

— Poate că nu sunt ca femeile care sunt ca mine.

— Arată-mi și mie cum ești.

— Eu *îmi țin întotdeauna promisiunile.*

— Minți.

— Dar este adevărat...

— Taci din gură.

Ordinul fusese spus cu o infinită blândețe.

— Zău, Adam, că este...

Protestele ei fură brusc întrerupte, deoarece în acel moment stăpânirea de sine a lui Adam Gantry clacă, bătălia cu sine era pierdută. Buzele lui le atinseră pe ale ei. Lorna oftă de plăcere. Adam îi dădu drumul la mână și o cuprinse de talie atrăgând-o spre el. Îi împinse buza inferioară și ea deschise puțin gura. Limba lui se plimbă pe suprafața interioară a buzelor ei, mângâind-o cald.

Lorna zâmbi în timpul sărutului. Brațele ei își făcură drum spre pieptul lui neclintit și lat până când îl cuprinse pe după gât lăsându-și geanta să atârne în

spatele lui.

— Nu am vrut să fac asta, îi murmură el lângă obraz.

— O, da, știu, murmură și ea la rândul ei răspunsul, dar sunt bucuroasă că ai făcut-o.

El scoase un sunet înfundat și când buzele lui se apropiară iar de ale ei trecură cu nesaț de la explorarea incitantă la preluarea totală. Limba îi pătrunse în interior gustând secretele ei profunde iar ea se lipi de el, simțindu-se extraordinar de frumoasă și de dorită. Își lăsă capul pe spate, ciufulită. El îi sprijini capul cu mâna fixând-o ca să poată s-o sărute în continuare.

Apoi gurile lor se depărtară pentru o clipă și ei îi scăpă un oftat ușor. Dar el deschidea o potecă de sărutări mărunte în josul gâtului ei până la gulerul cămășii ei albe, după care începu din nou să urce. Apoi el puse din nou stăpânire pe buzele ei, după care coborî iar pe partea cealaltă cerând din nou dreptul la plăcere.

Lorna auzi odată cu Adam sunetul făcut de pantofii cu tălpile de piele și amenințarea vocilor care se apropiau. Trei oameni îmbrăcați în costume, probabil oameni de afaceri, se apropiau. Leneș, Lorna deschise ochii privindu-l pe Adam cum ridică încet capul când ei se apropiară. Fața lui severă era ușor îmbujorată, dar în ochii cu pleoapele grele licărea o scânteie de amenințare. Oamenii avură grijă să dea impresia că n-au observat nimic din ce făceau ei doi. O strânse mai tare pe Lorna la pieptul său.

Pe măsură ce pașii se îndepărtau, Lorna înțelese că nebunia momentului trecuse. Sărutul minunat pasionat trecuse. Mai rămăsese strânsoarea fierbinte a brațelor lui și dorința ca aceste brațe să nu se mai desfacă.

Exact în momentul când își dorea să nu-i mai dea

drumul din brațe, el îi dădu drumul. Își puse mâinile pe talia ei și o îndepărtă încruntându-se ușor la felul cum își ținea poșeta de o parte, parcă dorind să o ferească de alte îmbrățișări.

Ea îi studie expresia fetei, care încă mai era ușor îmbujorată. Aprecie că el arăta obosit, dacă elimina roșeața din obraji și puternica lui aureolă a stăpânirii de sine. Ar fi vrut să se întindă până la el să-i mângâie fața să-i spună...

Lorna se opri la jumătatea gândului. Nu avea ce să-i spună, de fapt, își aminti la timp acest lucru. De abia dacă-l cunoscuse. Și ce știa el despre ea era o minciună de la un capăt la altul.

Nu chiar o minciună, își spuse ea ca să se apere. Nu chiar o minciună ci o fantezie. Și ce este rău dacă omul are puțină fantezie din când în când? Absolut nimic rău.

— Dă-mi scrisoarea, auzi vocea lui.

Lorna inspiră adânc ca să-și revină și îl privi în ochi.

— Spune-mi de ce o urmărești.

— Bine, mormăi el, deși sunt sigur că știi deja. Dar am să-ți spun totul pas cu pas și după aceea o să mă lași și tu pe mine să citesc bilețelul acela.

— Cu o corecție. După aceea o să hotărâsc dacă te las să citești bilețelul sau nu.

Adam se întoarse și se sprijini de portiera din fața a Cadillac-ului, cu toate că era clar că nu este genul de om care să se reazeme de orice.

— Ea a fugit de cel mai bun om din câți a cunoscut vreodată. Numele lui este Maxwell Hollander, este mai în vârstă și este partenerul meu la firma de consultanță juridică. Au fost fericiți împreună și au fost îndrăgostiți nebunește unul de celălalt, așa încât acum nu mai înțeleg nimic. Max s-a închis în camera lui Și nu

mai vrea să vadă pe nimeni și nimeni din prietenii lui Astrid nu are nici cea mai mică idee în privința locului unde s-ar fi putut duce Astrid. A lăsat doar un bilet în care spune că sora ei secretă are nevoie de ea și că trebuie să vadă un prieten vechi înainte să se poată mărita cu Max.

— Pe mine m-ai descoperit datorită biletului?

El dădu din cap.

— Spunea că stai la un hotel din Palm Springs.

— Pfui.

Lorna scutură din cap.

— Și ai mers din...

— ...hotel în hotel până am găsit hotelul la care era ea înregistrată. Am dat de tine și am știut că știi ceva și cam asta este tot. După cum vezi, am avut dreptate.

— Și ce s-a întâmplat cu vechiul prieten? se întrebă Lorna, făcând legătura cu bilețelul din poșeta ei. Astrid spusese ceva și despre un prieten la Prescott.

— Am sosit aici pe la orele trei dimineața, spuse Adam, și l-am găsit mai întâi pe prietenul respectiv. Nici el nu știa mai mult decât mine. Povestea spusă de soția lui menționa că ea trecuse pe la prăvălia lor de iaurturi înghețate ieri dimineața, că îl sărutase pe gură în fața mai multor clienți și apoi a plecat.

Lorna se gândi la acest crâmpei de informație.

— L-a sărutat. De ce oare?

Felul în care Adam ridică din umeri putea spune multe.

— Asta și încerc să aflu. Acum dă-mi bilețelul.

Lorna se cățăără pe capota Cadillac-ului și își încrucișă picioarele ca o adolescentă care n-are nicio grijă pe lumea asta. Adam o privea cu evidentă dezaprobare. Era clar că femeile cu care ieșise el nu se cățăraseră niciodată pe capota unei mașini.

— Max ăsta are de gând s-o dea în judecată pentru încălcarea promisiunii făcute sau ceva de genul acesta?

— Nu, în niciun caz.

Vocea lui Adam devenise precisă.

— Acum, Max este mult prea șocat ca să se gândească la răzbunare. Și, în orice caz, nu este omul care procedează astfel.

Lorna își puse mâinile la spate, pe capotă și se lăsă pe ele.

— Atunci lasă-l pe Max s-o caute.

Își încrucișă iar picioarele și adăugă cu greutate:

— Astrid merită să fie lăsată să se ocupe de viața și treburile ei, Adam.

Privind la falca lui care devenise dură ca o stâncă ea își dădu seama că el își pierde răbdarea.

— Este mama mea. Eu i l-am prezentat. Și ea este proprietara unui salon de coafură cunoscut care a fost lansat cu ajutorul banilor lui Max.

Îi aruncă o căutătură distrugătoare.

— Doar n-o să piardă salonul ăsta, Lorna. Este viitorul ei, asigurarea ei pe viață.

Tulburată de hotărârea din glasul său, ea spuse:

— Nu văd de ce ești așa de îngrijorat de asta. Dacă afacerea merge bine, sunt sigură că o să meargă bine și de la sine o vreme.

Adam spuse cu o hotărâre fermă în glas fiecare cuvânt fu pronunțat limpede și cu răceală:

— Înțelege-mă. Nu am să permit ca ea să piardă totul de data asta. Indiferent ce trucuri o să încercați tu și *grupul vostru de într-ajutorare*.

— Ce naiba spui acolo?

— Joci foarte bine rolul celui care nu știe nimic. Din păcate însă n-ai făcut și nici n-ai spus măcar un singur

lucru care să merite să-l fi crezut, sau care să fi fost tentat să-l cred.

— Adam. Mai bine explică-mi despre ce vorbești, vrei?

— Grupuri dubioase, spuse el cu răceală. Ca al vostru. Ca alte sute de cauze și culte în care s-a băgat mama. Așa ca ashramul din Oregon unde au făcut-o să meargă cu picioarele goale în mijlocul lunii ianuarie și care s-a lăsat cu contul golit de bani și cu o bronșită cronică. Ca asociația „Salvați Pupăza cu Gâtul Albastru” din Santa Monica, căreia i-a donat cinci mii de dolari mai înainte să afle că nu există niciun fel de pupăză cu gâtul albastru, darămite să mai fie salvată. Sau căutătorii de cristale din Vermont care i-au cerut o sumă de cinci cifre pentru o grămadă de pietre și o explicație privind modul de interconectare a lor dacă vrei să le obții energia. Sau de gigoloul cu părul dat cu briantină pe care l-a invitat la ea acasă pentru că el s-a jurat că i-ar fi fost tată în viața anterioară. Atunci când el a dispărut, a dispărut și colecția ei de figurine Lladro și echipamentul de lectură discuri compact. Lista asta este interminabilă. Să spun și alte cazuri?

Lorna oftă, gândind cât de obosit arăta.

— Nu, cred că este de ajuns. Îmi pare rău că Astrid a fost înșelată, Adam, dar să știi că asta nu i-a stricat. Trebuie să observi acest lucru. Ea este persoana cu cea mai puternică poftă de viață din câte am cunoscut. Și nu este de loc supărată. Încât trebuie să spun că ea, indiferent ce face sau ce a făcut, se nimește să găsească cel mai potrivit lucru pentru ea. Și trebuie să fie lăsată să facă ce vrea.

Adam o luă de mână și cu grijă o coborî de pe capota mașinii.

— O fi ușor pentru tine, mai ales când ai tot interesul

să îi iei toate bunurile.

Lorna rămase cu gura căscată.

— Crezi că umblu după banii mamei tale?

Privirea lui era dură ca smaraldul.

— Tu. Sau grupul acela ciudat din care faci parte, sau poate că nu vrei să se mărite cu Max, să fie fericită. Sunt o mulțime de oameni nefericiți în lumea de azi care se abat din drumul lor numai ca să-i facă pe alții să nu-și găsească ceea ce contează cu adevărat.

— Hai să lămurim asta o dată pentru totdeauna.

Lorna vorbi tot atât de rar și de apăsător cum făcuse și Adam.

— Crezi că sunt membra unui grup marginal și neconformist care a hotărât să-i desfacă logodna mamei tale și să-i fure salonul de coafură?

— Bineînțeles că în felul în care te-ai exprimat pare ridicol. Dar acum gata, dă-mi bilețelul.

Mâna lui se repezi la poșeta ei.

Ea o smulse din strânsoarea lui.

— Nu.

— Ți-aș putea suci gâtul, spuse Adam printre dinții încleștați. O să mă aleg doar cu o muștrare, atunci când procurorul va auzi circumstanțele în care s-au petrecut faptele.

— Dacă Astrid ar fi dorit să te vadă...

Lorna își strânse la piept poșeta și continuă:

— ...ți-ar fi spus unde dorea să se ducă. Mie îmi este foarte clar că ea vrea să fie singură în acest moment.

— Am fost suficient de răbdător, Lorna, spuse el cu vocea aceea calmă despre care Lorna învățase deja că ascundea o furie cu greu controlată.

— Te-am lăsat să mă necăjești și să flirtezi și să clipești din gene tot timpul micului dejun. M-am jucat

de-a sardelele în lift, plimbându-ne în sus și în jos, am stat în parcajul ăsta timp de... privi la ceas... douăzeci de minute, timp în care era să leșini când ai văzut că ți s-a furat mașina și pe urmă ai hotărât că de fapt nu ți s-a furat și apoi m-ai sedus ca să mă fac de răs sărutându-te în public...

— Aici stai puțin. Îl privi fix. Nu s-ar spune că te-ai opus și amândoi știm asta.

— N-am terminat încă. Și apoi, după ce-ai avut confirmarea că nu pot să-ți rezist, ai cerut să-ți spun de ce îmi urmăream propria mamă cu condiția ca să-mi spui unde avea de gând să se ducă. Ei bine, m-am ținut de cuvânt. Acum știi de ce o caut. Acum spune-mi și tu unde s-a dus.

— Nu pot. Nu ar fi cinstit. Ea...

Lorna își căuta cuvintele.

— ...reprezintă ceva deosebit pentru mine. Iar când va dori cu adevărat să te vadă o să te caute, sunt sigură.

Își puse poșeta pe umăr și porni curajoasă către el.

— Acum trebuie să plec. Te rog, lasă-mă să trec ca să deschid ușa.

— Dă-mi bilețelul.

— Pleacă din drumul meu.

Ea încercă să ajungă la clanța portierei. El se puse în calea ei, stând liniștit dar hotărât, încât ea renunță.

— Nu-mi place deloc ceea ce mă forțezi să fac, spuse el.

— Dă-te, te rog, la o parte.

Se strădui să arate cât mai impunătoare.

O clipă se priviră unul pe celălalt, cântărindu-se din priviri, așa cum fac doi adversari încă din cele mai vechi timpuri. Și apoi Adam atacă.

Cu o viteză fulgerătoare, care o făcu pe Lorna să-și

piardă suflul, îi smulse poșeta. I-a apucat-o. Lorna simți cum lunecă în jos cureaua poșetei. Peste o secundă va fi a lui.

Cu degetele închircite, ea apucă cureaua mai înainte ca să treacă în mâinile lui cu totul. Se propti bine pe picioare și se încordă cu toată puterea, căzu atunci când cureaua cedă și se rupse în două.

— Ufff! Căzu pe spate în balta făcută de apa care se scursese de la radiatorul perforat al Cadillac-ului.

— Măi, ... caută în minte un adjectiv demolator, măi, cămașă împăiată. Dă-mi înapoi poșeta.

— Imediat ce văd ce scrie în bilețul îi răspunse el. Desfăcuse deja poșeta și scoase plicul.

Lorna simți că trebuie să găsească ceva repede.

— Poșeta asta este proprietatea mea!

Se prefăcu că vrea să se ridice și lăsă să-i scape un geamăt înăbușit. Se ținu de șale.

— O, nu, nu...

Adam care tocmai întindea bilețelul de hârtie se opri să o privească.

Ea continua să se țină de spate și să-și strâmbe fața arătând o durere cumplită. Gemu printre dinți, convingător.

El puse poșeta pe capota mașinii și îngenunche lângă ea, prudent dar îngrijorat.

— Unde te doare?

Vocea lui era plină de grijă și amabilă. Ea putea vedea că el era un om care s-ar ocupa de victima unui accident auto, indiferent dacă ar avea vreo legătură cu situația respectivă sau nu.

Lorna se simți cu adevărat șireată și intrigantă, așa cum o considera el și fu pe punctul să renunțe la accidentarea ei înscenată și să-l lase să citească biletul. Dar apoi se gândi la Astrid, cărei îi jurase

credință mai înainte.

— Nu... știu. Am încercat să mă ridic și...

— Nu te mișca. S-ar putea să-ți agravezi starea.

Puse o mână pe umărul ei, ca s-o liniștească. Era mâna în care ținea biletul.

Ea se uită drept în ochii lui, privindu-l fix.

— O, Adam. Mi-e frică.

— Nu-ți fie frică. Sunt sigur că nu ai decât o luxație. Peste un minut va trece spasmul și te vei simți mai bine.

— Crezi?

— Sunt sigur.

— Vai, Adam.

Îi atinse fața, de parcă asta ar mai liniști-o, ferind-o de teamă și durere. El clipi și exact în acel moment ea găsi ocazia să-i ia din mână biletul.

El îi aruncă o privire năucă, nevenindu-i să-și creadă ochilor, exact atât cât i-a trebuit ei ca să-și bage bucata de hârtie în gură și s-o transforme într-o masă amorfă înmuiată.

Sprâncenele lui de culoare deschisă se încruntară, așa precum se adună norii înainte de furtună.

— Vrajitoare mică.

Ea mesteca liniștită, privindu-l în timp ce el se gândea dacă să-i descleșteze fălcile ca să mai salveze ce mai rămăsese din biletul mamei sale. Dar aprecie că e prea târziu, așa că nu mai întreprinse nimic de genul acesta.

Ea înghiți.

El se ridică.

— Eu ți-aș oferi mâna, dar sunt sigur că nu ai avea nevoie de ea.

Fără să-i fie greu, însă regretând că a trebuit să-l păcălească din nou, ea se ridică singură.

— Adam, a trebuit s-o fac.

Cu răceală el luă poșeta de pe capota mașinii și i-o întinse.

— Spune-mi unde s-a dus Astrid.

— Nu pot.

— Crezi că o să pleci de aici cu mașina ei?

— Exact asta intenționez să fac.

— Aș putea să fac să fii arestată. Aș declara că ai furat-o.

— Haide, Adam -, termină. O să spun că am schimbat între noi mașinile. Când o vor găsi pe Astrid vor afla că am spus adevărul.

— Poate, dar o să trebuiască să le spui unde s-o caute, nu-i așa?

Ea îl privi disprețuitor.

— Nu. N-o să le spun nimic. O să le spun ceea ce ți-am spus și ție. Că nu știu unde s-a dus și că o să se întoarcă după ce va realiza ceea ce și-a propus. Vezi, Adam, sunt într-un fel de vacanță cu sfârșit imprevizibil, deschis. Și, dacă va trebui s-o închei la închisoarea din Palm Springs, ei bine, fie, probabil că așa mi-e scris.

El scutură din cap și, pe fața lui serioasă și frumoasă, apăru o expresie amuzată.

— Să știi, Lorna, că povestea nu se termină aici.

— După sărutul acela, spuse ea cu franchețea pe care și-o putea permite doar în rolul temporar de sirenă, aproape că doresc să ai dreptate.

Zâmbetul lui nu era mai puțin atrăgător deși era în anumită măsură trist.

— Am dreptate. Să fii sigură de asta.

— Nu, Adam.

Ea se lăsă antrenată, se lăsase atrasă de rolul de vrăjitoare așa cum apărea în ochii lui.

— Am învățat să nu mă mai bazez pe nimic. Este propria mea natură, îți aduci aminte? Sunt ca o sălbatică și sunt liberă și trăiesc în prezent.

— Viața înseamnă mult mai mult, Lorna Smith, răspunse el liniștit. O să pierzi multe aspecte dacă o să fii mereu în grabă.

— Și ce anume o să pierd, Adam Gantry?

— Respectarea îndatoririlor, stabilitatea, o mână fermă care s-o țină pe a ta. Cineva lângă tine în orele întunecate ale nopții...

— Sst.

Îi puse un deget peste gura lui cu buze pline.

— Destul. S-ar putea să mă tentezi. Și nu uita *că eu* sunt aceea care trebuie să seducă, ai înțeles?

Buzele sale tresăriră la atingerea ei, dar mai înainte ca să scoată un sunet, ea scutură din cap și lăsă în jos mâna pornind spre mașină.

Deschise portiera și se aruncă la volan.

Ca să nu se mai gândească la omul care stătea și o privea prin fereastra laterală, ea își concentră toată atenția pe aspectele practice pentru a putea face față la exigențele vieții aventuroase, care o aștepta.

Avea nevoie de o hartă pentru ca să găsească drumul până la Prescott, Arizona. Și trebuia să-l găsească într-un fel pe un individ numit Bucky O'Neill. Mai trebuia să-și ia valizele și să elibereze apartamentul, dar nu putea face toate astea fără să simtă Adam. Era limpede că ai deveni suspicios dacă ar sesiza o schimbare bruscă a planului.

Tapițeria roz din piele păstra încă mirosul parfumului lui Astrid, încât Lorna zâmbi atunci când porni mașina. Adam bătu în geam și ea coborî geamul portierei.

— Ai scăpa de o mulțime de necazuri dacă ai fi cinstită.

— Vai, răspunse clipind des din gene, dar ce trist ar fi.

Se dădu înapoi și o luă către rampa de ieșire, aruncând doar o singură privire plină de regret omului chipeș și bine îmbrăcat care o urmărea cum pleacă. În momentul când el ajunsese la mașina lui și se luă pe urmele ei ea dispăruse din vedere.

O oră mai târziu, găsise autostrada, avea deja bagajele cu ea și gonea pe Interstate 10, în drum spre autostrada națională care ducea spre Prescott.

Deșertul care se desfășura lin în ambele părți ale șoselei era presărat cu cactuși saguaro, sentinele mândre și cu ocatillo cel țepos și cu flori sângerii. Călătoria la Prescott, dacă ar fi să se ia după hartă, va dura cam cinci ore. Dacă totul va decurge normal ea va ajunge acolo pe la orele șase. Asta i-ar lăsa timp ca să-l găsească pe misteriosul domn O'Neill.

Lorna privea din când în când termometrul de bord care însă, deocamdată arăta că temperatura se menține la mijlocul scalei. Circulase fără instalația de aer condiționat doar ca să se mențină în zona de temperatură sigură. Mai mult chiar, lăsase storurile pe parbriz și porni radioul, cântând împreună cu cântăreții cântecele populare și cele din vestul îndepărtat în timp ce vântul fierbinte al deșertului îi biciuia fața cu suvițele ei de păr.

Trecuse în statul Arizona și ajunsese aproape de intersecția cu autostrada statală nr. 60 când înțelese că vedea Chryslerul acela roșu închis în oglinda retrovizoare cam de multă vreme. Încetini și o luă pe un drum lateral. Chryslerul făcu la fel. Mări viteza și Chryslerul accelerează și el.

De-a dreptul enervată, ea scoase un braț pe fereastră și îi făcu un semn mașini care ajunsese lângă

Cadillac. Acesta se apropie și Adam coborî geamul și-i făcu semn cu mâna.

— Am apucat să zăresc cuvintele Prescott Arizona mai înainte ca să mănânci tot biletul, strigă el vesel.

Lorna apăsă pe accelerator și-l lăsă în urmă. Puse aparatul de radio la maximum și cântă cât o ținură puterile și nu vru să se gândească dacă era bucuroasă sau enervată de faptul că el nu se lăsase bătut.

Din nefericire, uită de termometrul de bord și atunci când își reaminti de el era deja pe autostrada statală 60 înconjurată doar de cactuși și ierburi și cu Chryslerul cel roșu tot pe urmele ei.

Capitolul 4

Mormăind o înjurătură în bărbie, Lorna trase pe dreapta. Se temea să oprească motorul pentru că auzise pe undeva că mașinile supra-încălzite trebuie lăsate să se răcească cu puțin mai înainte de a fi oprite.

Probabil că nu auzise ce trebuie sau o fi fost prea târziu când lăsase motorul să mai meargă, pentru că acum vedea cum se ridica aburul de sub capotă.

Pe când se gândea ce să mai facă, Chryslerul veni dinapoia ei. Adam sări din mașină se apropie de ușa din față și vârând mâna prin geamul portierei, scoase cheile din contact.

— Tocmai mă pregăteam să le scot eu.

Cu o nepăsare prefăcută, ea își studie o unghie ruptă în bătaia de la garajul hotelului. În tăcerea apăsătoare a deșertului mașina fluiera și mormăia ca un elan în bătaia vântului.

— Poate că ar trebui să ne uităm pe sub radiator, propuse ea după o clipă.

— Poate vrei să te alegi cu niște arsuri de gradul trei.
El îi aruncă o privire atât de plină de importanță încât ea își dori să fi avut la îndemână un obiect mare și greu cu care să-l lovească.

— Mai întâi îl lași să se răcească, apoi o să vezi că tot nu va mai putea să te ducă în locul unde vrei să mergi, e sigur.

— Admir atitudinea ta pozitivă.

Îi aruncă acea privire tipică bărbaților care văd că femeia a ajuns așa cum au prevăzut ei.

— Mai sunt încă vreo sută de mile până la Prescott și cred că drumul trece mai tot timpul prin deșert. Mă tem că mașina asta cu care ai pornit la drum nu va reuși să te ducă până acolo.

— Nu s-ar zice că îți pare rău.

— Cred că va trebui să mergi cu mașina mea.

Ea suflă peste unghia ei ruptă.

— Aș putea aștepta o ocazie. Va trece cineva pe aici.

— Dacă ai noroc.

Meticulos, el își scoase haina, o aruncă pe umăr și începu să-și suflece mânecile cămășii. Brațele lui bronzate aveau peri aurii. Dădeau o senzație de forță. Lorna se gândi că jucase probabil tenis sau altceva în genul acesta la vreun club din L.A. de trei ori pe săptămână.

— Uf, spuse el, este într-adevăr al naibii de cald pe aici.

Era o exprimare foarte blândă. Odată ce nu mai era vântul șfichiuitor când mașina era în mers, temperatura era de peste 40° C. Părul Lornei, care se eliberase din toate constrângerile coafurii, căzuse pe ceafă, transpirat. Ea încercă să readucă claia de păr în neorânduială la loc prinzând-o cu ace pe ici, pe colo.

— Întotdeauna am adorat căldura, mârâi ea, este

atât de... senzuală.

— Să te văd că spui asta și peste o oră sau două, când o să înceapă să-ți crape buzele și să ți se usuze ochii.

Comportându-se în continuare ca un individ enervat, el își desfăcu cravata și o scoase de la gât. Apoi aruncă cheile în sus și le prinse.

— Bagajele sunt în portbagaj?

Nu-i răspunse. Nu mai era necesar. Era obligată să călătorească alături de el. El știa asta și ea la fel. El se duse la portbagaj și transferă bagajele în Chrysler. Apoi, își puse vesel haina și cravata pe scaunul din spate și reveni la locul unde ea se cocea la volanul Cadillac-ului care fierbea.

— Hai să mergem.

Îi deschise portiera.

— Ai putea, te rog, să nu mai fi așa de bucuros? Zău că mă calcă pe nervi.

Îi oferi și o sacoșă din mașină, delicat dar hotărât.

— Poate că este potrivit într-o situație neplăcută.

— Poate că ar trebui să și nechezi puțin dacă asta vrei să spui.

El răspunse cu un zâmbet scurt. Apoi, după ce ascunse cheile Cadillac-ului sub covorul de cauciuc, o conduse spre Chrysler.

Interiorul mașinii era teribil de răcoros. Ea se vârî în scaunul de piele cu un oftat de mulțumire bine ascuns. Adam trecu la locul său și porni mașina. Instalația de aer condiționat zumzăia. Lorna simți deja cum i se răcește pielea.

— Vă rog, puneți-vă centura de siguranță, răsună o voce bărbătească de undeva din podea.

Lorna mormăi.

— Văd că aici până și mașina dă ordine cu plăcere.

Adam îi aruncă o privire severă.

— Bine, bine, spuse ea pe când executa ordinul mașinii.

Zburau acum pe șoseaua bătută de soare. În retrovizor Lorna privi Cadillac-ul până când din el nu rămase decât o pată mică argintie și roz. Apoi nu mai distinse nimic.

Adam o văzu privind cum rămâne în urmă vechea mașină.

— O să solicit să fie ridicat de acolo, spuse el luând receptorul telefonului de bord.

Lorna nu mai spuse nimic cât timp Adam aranjă ca mașina să fie dusă înapoi la Los Angeles, de unde Astrid să o poată recupera mai târziu. După convorbirea telefonică, el nu mai făcu nici un efort să facă conversație. Aparent, el arăta mulțumit că controla atât situația cât și pe Lorna. Continuă drumul prin căldura toridă, protejați de coconul minuscul de aer rece și de tăcere.

De mai multe ori, ea se uită la profilul lui, puternic și cu un aer hotărât, în timp ce privea fix drumul prin parbrizul fumuriu. Probabil că este obosit. Urmărind-o pe Astrid cea de negăsit, nu mai avusese timp să doarmă de cel puțin douăzeci și patru de ore. Cu toate acestea, el arăta deosebit de vioi.

— Vrei să conduc și eu o vreme? sugeră ea, cu o voce ezitantă în tăcerea care îi despărțea.

— Ai putea să te odihnești puțin.

Îi aruncă o privire scurtă.

— Nu, mersi, mă simt bine.

— Adică, nu ai încredere în mine.

— În parte.

— Cel puțin ești onest.

— Măcar unul din noi să fie.

— N-o să onorez această remarcă cu un răspuns.

— Mă bucur.

Îi aruncă încă o privire verde ca jadul.

— Trage un somn măcar tu, dacă vrei. Mai avem cam o oră până la Prescott.

— Poate că o să vreau.

Lorna își lăsa capul pe spate pe pielea moale a scaunului și închise ochii. Rotile se învârteau sub picioarele ei și instalația de aer condiționat zumzăia. După o vreme, ea deveni conștientă într-un fel greu de exprimat că ei urcau și că drumul avea mult mai multe curbe decât până atunci. Își lăsa corpul să se miște încoace și încolo după cum se mișca mașina, fără să fie nici trează dar nici adormită.

Când deschise din nou ochii, erau în mijlocul unor pini ponderosa. Leșiseră din deșert și acum erau în pădurea „națională”. Adam mută acele ceasornicului în timp ce conducea.

— Am pierdut o oră odată cu trecerea frontierei în Arizona, explică el. Ceasul digital indica ora șase și treizeci.

În același moment trecură pe lângă indicatorul limitei orașului Prescott. Adam trase la prima stație de benzină pe care o întâlni și-și făcu plinul în curtea aglomerată a stației.

În timp ce distribuitorul de benzină îi luă cartea de credit lui Adam, Lorna deschise portiera.

— Unde ai de gând să te duci? Întrebă Adam.

— Chiar și femeile fatale trebuie să meargă la o anumită cameră, din când în când, răspunse ea dulce. Ai ceva împotriva?

— Bine numai să nu-ți vină vreo idee. Rămânem împreună până o găsim pe Astrid.

Lorna îi închise liniștit ușa în nas. Trebuia să se ducă

la birourile stației să ia cheia de la o funcționară cu părul alb. Adam ieși și el din mașină și se postă în fața ușii de sticlă de unde o putea urmări. Rămase pe loc cât timp ea stătu la toaletă de la câțiva pași mai încolo.

Lorna se aranjă, își dădu din nou un ruj pe buze și se gândea cum să-l păcălească iar ca să-l găsească pe acel misterios domn O'Neill până la ora zece. Fără să-și fi făcut încă un plan, ea dădu înapoi cheia funcționarei, care însă o privi curioasă, cel puțin așa i s-a părut.

Și nu avea dreptate oare? Dacă lăsăm deoparte cazurile de fugari arestați, puține sunt cazurile când o femeie are nevoie să fie condusă până la baie. Adam părea să nu dea atenție expresiei ei de dezgust atunci când trecu pe lângă ea. O urmă de aproape până la mașină.

— Și acum? întrebă el, după ce amândoi se instalară în mașină.

Bună întrebare, răspunse ea în gând.

— Hai să... ăă... să facem o plimbare prin oraș, da?

— În ce loc și la ce oră trebuie să te întâlnești cu Astrid?

— Ești neobosit.

— Unde și când?

Aruncându-i o privire liniștitoare, Lorna se strădui cât putu ca să-și aducă aminte exact cuvintele lui Astrid din bilet, lucru dificil pentru că nu avusese timp să-l studieze ca lumea mai înainte ca să fie forțată să-l înghită. Era ceva în genul vizitează-l pe Bucky O'Neill la orele zece seara, nu se dădea nicio idee asupra modului cum să-l caute pe acesta.

Ar putea fi cunoscut în Prescott? Poate că este vreo celebritate locală? Lorna privea în gol pe fereastră, gânditoare.

Chiar atunci, funcționara care o privise atât de

curioasă ieși din clădire cu cheia de la toaletă în mână. Întrevăzând o șansă ca să întrebe pe cineva din Prescott, fără ca inchișitorul ei permanent să poată asculta convorbirea, Lorna ieși din mașină.

— Unde naiba te duci?

Adam era chiar lângă ea.

— Mi-am uitat rujul la toaletă, îi aruncă ea vorba peste umăr.

Ea se strecură prin ușa din tablă vopsită în alb exact în momentul în care funcționara o închidea.

După ce ușa se închise și se blocă automat, Lorna se rezemă de ușă. Se trezi în fața unei singure chiuvete și a unei femei obosite care stătea cu spatele la zid, între cutia cu prosoape și coșul de gunoi, din plastic gri.

— Nu vă temeți. Vreau numai să vă pun o întrebare, spuse Lorna încercând să pară că glumește.

Femeia o privi cu ochii ei înguști pe deasupra ochelarilor cu lentile bifocale.

— Vă rog, lăsați-mă să trec, domnișoară vreau să ies de aici.

Lorna încercă să zâmbească natural.

— Nu este ceea ce credeți. Serios.

Adam bătu puternic în ușă.

— Lorna, nu are niciun rost. N-ai cum să ieși de acolo fără să dai de mine.

Vocea lui se auzea puțin înăbușită prin ușă, însă se înțelegea tot ce vorbea.

— Vin într-un minut răspunse ea cu amabilitate, apoi privi iar spre femeie.

— Vreau să spun că nu este nimic ilegal, adică nu am făcut nimic. El își caută mama și crede că eu știu unde se află ea.

Mânerul ușii de oțel se zgâlțâi.

— Lorna, deschise ușa!

— Și atunci de ce nu-i spui? Întrebă femeia.

— Ea nu vrea ca el s-o găsească.

— Lorna!

— Liniștește-te, tinere! strigă femeia. O să vină peste un minut!

Mânerul ușii încetă imediat să se mai zgâlțâie. Nu se mai auzi niciun zgomot de afară.

Lorna și femeia se priviră față în față.

— Mulțumesc, spuse Lorna, și zâmbi iar timid. S-a liniștit. Vocea dumitale l-a făcut să-și dea seama că s-a făcut de râs în public. Adam Gantry nu se face niciodată de râs.

Femeia răspunse la zâmbet.

— Îl cunoști bine, după cum văd.

— Ne-am cunoscut azi dimineață.

— Dragoste la prima vedere?

— Nu. Nu este deloc genul meu.

Femeia lăasă să-i scape un pufnet în loc de răspuns. Apoi întrebă:

— Și acum ce se întâmplă?

— Asta, da. Lorna coborî puțin tonul, ca să fie sigură că nu se va auzi afară.

— Ai auzit de numele Bucky O'Neill?

Femeia mormăi.

— N-oi fi făcut eu școli înalte, dar istoria o știu.

— Istoria?

— Căpitanul Bucky O'Neill. Din regimentul Călăreților Duri. A luptat în războiul cu Spania.

Lorna înghiți în sec.

— Războiul hispano-american?

— Sigur.

— Dar asta a fost la sfârșitul secolului trecut. Deci Bucky O'Neill este acum...

— Mort, spuse femeia cu un ton definitiv. A murit în

război. A fost un erou.

Lorna lăasă să-i scape un oftat lung. Și acum ce mă fac? gânde ea. Vizitează-l pe Bucky O'Neill, bună treabă! Oare Astrid îi jucare un renghi? Dacă da, Lorna nu îl pricepea.

Femeia continuă.

— Avem și un monument ridicat în cinstea lui. În parcul orașului, la Gueley.

Lorna se lăsase moale sprijinindu-se de ușa, dar când auzi ultimele cuvinte ciuli urechile.

— O statuie? A lui Bucky O'Neill?

Jocul începea să capete un sens.

Femeia dădea semne de nerăbdare.

— Sigur. Ei bine, asta-i tot ce voiai să știi?

— Statuia. Unde se află statuia?

— Mergi drept pe drumul ăsta, până în centrul orașului. Piața Courthouse de lângă Gurley și Marina. Nu se poate să nu îl găsești.

Femeia începu să se foiască.

— Acum, dacă nu te superi...

— O.O. da. Scuză-mă.

Lorna deschise ușa, apoi se opri puțin și o mai privi o dată pe femeie.

— Vă mulțumesc.

— Pentru nimic. Femeia îi făcu cu ochiul. Și să fie cu noroc cu tânărul acesta care nu este deloc genul tău.

Ușa se închise în spatele ei și Lorna se pomeni față în față cu bărbatul îngrijorat mai înalt de un metru optzeci. Adam o apucă imediat de mână și începu s-o ducă spre mașină.

— Asta a fost o idee ridicolă, Lorna. Încep să mă enervez.

Lorna se împotrivi.

— Și eu. Dă-mi drumul la braț.

Surprinzător, el îi eliberă brațul. Ea profită de această mică victorie asupra stăpânirii lui și forță nițel mai mult.

— Îți mulțumesc că m-ai adus până aici. Dar acum pot să mă descurc și singură. Dă-mi lucrurile din portbagaj, te rog.

— Lorna, fără copilării.

— Nu mă copilăresc, Adam Gantry. Sunt o persoană majoră care are dreptul să meargă unde vrea, când vrea și cu cine vrea. Și nu mai vreau să merg cu tine. Este limpede? Acum, te rog, dă-mi lucrurile din portbagaj.

— Nu am de gând să plec, spuse el aspru.

— O să mai vedem. Acum deschide portbagajul.

Neputând apela la forță, nu prea avea altceva de făcut. Deschise portbagajul și puse bagajele lângă cabina telefonică așa cum îi indicase ea. Apoi se urcă în mașină și porni. Lorna nu credea că el va renunța atât de ușor și avea perfectă dreptate. Nu renunțase. Scosese mașina de pe carosabil și o parcă lângă bagajele ei, zâmbind satisfăcut, în timp ce ea chemă un taxi.

Taxiul companiei Ace City sosi în câteva minute. După ce se așeză confortabil și puseră în mașină și bagajele, ea ceru să fie dusă la un hotel de lângă piața Courthouse.

— Doamnă, știi că ne urmărește un tip? întrebă taximetristul, în timp ce făceau slalom prin traficul ușor al faptului de seară.

Lorna se întoarse și privi la mașina lui Adam.

— Din păcate, da. Nu-i da importanță.

— A, așa deci, spuse taximetristul cu un aer atotștiutor.

Lorna ridică din umeri și privi pe fereastră, în câteva

minute fu lăsată la Hanul Hassayampa, o construcție spaniolă splendidă, modificată, din cărămidă smălțuită în nuanțe de roșu și albastru. Cornișele din aramă străluceau în lumina soarelui care apunea și contrastau cu pereții albi, ornamentați cu medalioane din stuc plasate din loc în loc în apropierea acoperișului cu țigle.

Lorna admiră construcția și nu observă mașina Chrysler care veni în dreapta, în spatele taxiului.

— Ce hotel vechi și drăguț! îi spuse ea șoferului.

Un băiat în uniformă apăru și încarcă bagajele într-un cărucior.

— Mare noroc aveți doamnă, că este luna mai, spuse șoferul de taxi, în lunile iunie și iulie n-ai șanse să găsești un loc liber pe-aici.

Arată cu mâna peste drum.

— Și aici este piața. La câțiva pași, așa cum ați dorit.

Lorna îi dădu banii indicați de aparatul de taxat la care mai adăugă și un bacșiș generos. Apoi intră pe ușa hotelului. Luă o cameră mică dar frumos aranjată, de la etajul doi și reveni la recepție după ce scăpă de valize. Adam se ținea după ea, pas cu pas.

O luă nonșalant pe strada Marina. O să fie nevoie să găsească un truc ca să scape de el, dar pe moment el n-avea cum să știe că ea era deja în plin proces de căutare a locului unde o va găsi pe Astrid.

Piața Courthouse era un loc cu arțari și iarbă deasă și verde. Statuia lui Bucky O'Neill călare pe un cal înfocat avea în spatele ei o alee în formă de potcoavă pe care se aflau puse în ordine cronologică evenimentele cele mai importante din istoria orașului Prescott. Fiind conștientă de faptul că un om o urmărea pas cu pas, Lorna pierdu o mulțime de vreme citind ce scria pe cărămizile plasate de-a lungul aleii.

Când ajunse la statuia propriu-zisă, se opri și-și ridică privirea. Placa de pe pedestal o declara una dintre cele mai frumoase statui ecvestre din lume și Lorna o găsi foarte frumoasă, cu calul plin de forță și cu călărețul lui aspru, întreaga lucrare denotând acțiune și emoție turnată în bronz pentru totdeauna.

Ea studie împrejurimile. Copaci. Iarbă. Aleea în formă de potcoavă. Bănci. Un punct de observație nu prea îndepărtat. Marea clădire a palatului de justiție. Marea curte de justiție retrasă în spatele statuii. La dreapta ei era strada Gurley, o cutie poștală și un rând de cabine telefonice. În spatele ei era strada Marina și Hanul Hassayampa.

Ea spera din tot sufletul că aici era locul căutat.

Bine, își spuse, dacă nu este locul ăsta se va lămuri la ora zece.

Și acum, să scăpăm de Adam...

El stătea pe o bancă din apropiere. Chiar dacă regreta un pic, hotărî că nu avea de ales, trebuia să-l păcălească iar, să-l lase să creadă că ea a acceptat să fie însoțită, ca apoi la momentul respectiv să dispară când se va aștepta mai puțin.

Se întoarse și o porni încet spre el. El o urmărea, cu privirea aceea verde, atentă.

— Nu ai de gând să renunți, nu-i așa? îl întrebă când ajunse lângă el.

— Nu. Era cu fața în soare, care se lăsase cer la apus peste ciclurile acoperite cu pini. Își feri ochii de soare cu brațul.

— Spune-mi numai unde și când.

— Mor de foame, spuse ea, și îi întinse mâna. Hai să mâncăm.

Scuturând din cap, zâmbi fără să vrea și-i apucă mâna întinsă. Din nou ea simți căldura aceea

dogoritoare la atingerea mâinii lui. Pe buze îi apăru un surâs intim și atrăgător. Era așa de plăcut să fii liber cu desăvârșire pentru prima dată în viață și să atingi pe cineva care o făcea la fel de agitată precum era Călărețul cel Dur pe calul său înfocat.

Adam o privea cu ochii mijiți, studiind-o în lumina soarelui.

— Nu o să reușești să mă faci să-mi slăbesc atenția, spuse. Vocea lui avea acea asprime delicioasă care o făcea să dorească să se lipească de el.

— Doamna de la hotel mi-a spus că este un șir de magazine cu băuturi chiar aici. Arăta spre strada Gurley. După ce se întunecă, toate barurile astea se deschid și în fiecare se găsește câte o formație muzicală. Vreau să mănânc, Adam. Și pe urmă o să dansez. Vrei să vii?

El mârâi. Ea râse și-l trase în picioare și-l duse spre hotel.

Buricul din hol era deschis așa că îl făcu să aștepte puțin cât a cumpărat niște lucruri atractive pe care își pusese în cap să le ia, inclusiv o pereche de cizme de cowboy, albe, și o geantă la culoare, o pereche de blugi strânși pe corp, roșii, o cămașă de mătase și o jachetă de piele întoarsă cu o mulțime de franjuri. Probă îmbrăcămintea în fața lui, învârtindu-se de la scaunul plușat, albastru, pe care stătea el, la oglinda înaltă pentru probe.

— Este exact stilul tău, lăsa el să-i scape după o vreme. Vocea lui încerca să fie disprețuitoare, dar ea văzu focul din ochii lui în timp ce o urmărea involuntar cu privirea de-a lungul blugilor ei roșii care îi conturau formele.

Se întoarse către vânzător.

— Cred că o să îmbrac chiar acum blugii, spuse ea.

Vânzătorul promise că va trimite la camera ei de la hotel celelalte lucruri noi și hainele vechi.

După ce meraseră până la mașina lui Adam, unde el își lăsase haina luară masa la restaurantul hotelului care era după aleea Peacock, un acces acoperit cu cărămizi albastre de unde și denumirea de păun; cu care se fălea hotelul.

Lorna comandă o sticlă bună de Chardonnay, dar Adam refuză să se atingă de ea. Adam o privea cum comenta veselă în timpul mesei, în timp ce el mesteca liniștit mâncarea excelentă, parcă arătând că nu-și poate permite să nu fie atent măcar o fracțiune de secundă.

Pe la ora nouă terminară de mâncat.

— Acum, hai la dans, hotărî ea când stăteau pe sub medalioanele din stuc din fața vechiului hotel.

O luă pe stradă în jos către locul de unde se auzea muzica, în apropiere de Gurley. Cu coada ochiului ea observă umbra lui Bucky O'Neill în parcul luminat și noaptea. Trebuia să scape într-un fel de Adam și, peste o oră, să aștepte la picioarele calului de bronz.

Când ajunseră în strada Whiskey, speranțele Lornei de a scăpa de însoțitorul ei crescuseră considerabil. Deși părea o simplă stradă comercială în timpul zilei, sâmbătă noaptea locul devenea teribil de animat. Grupuri vesele se tot împingeau pașnic trecând de la un club la altul. Dacă avea noroc, peste o oră locul va deveni aglomerat. N-o să-i fie ușor să se piardă de Adam în toată vânzoleala de pe stradă.

Se luă după un grup de petrecăreți îmbrăcați cu cizme sclipitoare și cu pălării, târându-l și pe Adam în „Palace”, primul salon care-i sări în ochi.

Lângă barul lung și aglomerat, sala uriașă avea și o sală de dans cu lambriuri din lemn de pin. Orchestra

era la celălalt capăt al sălii și cânta muzică country îndrăcită în timp ce perechile țopăiau iar câțiva aventurieri făceau demonstrații de paji complicați de-a lungul unei linii desenate pe podeaua de lemn.

Măsuțele înalte și câteva scaune permiteau admirarea agitației. Lorna ocupă repede un loc gol din întâmplare și se cățăără pe scaunul înalt. Adam, care arăta cu totul deplasat în costumul lui scump, stătea lângă ea. Fața lui era cea mai bună ilustrare a cuvântului „stoic”.

O chelneriță în blugi și cu un bust impresionant îl întrebă ce comandă.

Adam scutură din cap. Lorna comandă un daichiri cu căpșuni și auzi pufnetul obișnuit al lui Adam.

Chelneriță plecă.

— Ce vrea să zică asta? întrebă ea.

El se apropie puțin, ca să poată fi auzit în timp ce orchestra cânta.

— Ce?

— Sunetul acela pe care l-ai scos atunci când am făcut comanda.

El ridică din umeri.

— Nimic. Atâta doar că mă așteptam să comanzi ceva roz cu o umbreluță pe deasupra.

Ea își scoase jacheta cu franjuri și o aruncă pe măsuta din față. Mai multe perechi de ochi de bărbați se plimbară pe umerii ei goi și strălucitori dezvăluiți de bluza ei decoltată.

— Pune-ți la loc jacheta, spuse Adam într-o doară.

— De ce?

El apucă jacheta din piele moale și o puse pe umerii ei.

— Să zicem că e cam curent pe aici.

Băutura ei roz își făcu apariția. Luă repede o

înghițitură și apoi sări jos de pe scaun.

— Vreau să dansez, Adam. Și așa cum stai tu ca un paznic lângă mine, nimeni nu îndrăznește să mă invite la dans.

Sfidător, ea își dădu jos jacheta de pe umeri și o aruncă pe măsuță.

— Așa că hotărăște-te: ori îmi ești partener, ori preferi să mă fac de baftă și să invit pe altcineva la dans?

Era clar, era de preferat să o țină în brațe decât s-o lase să dănțuiască cu vreun cowboy săritor și să-i scape de sub control. O conduse pe ringul de dans.

Orchestra cânta un cântec lent. În jurul lor, alte cupluri se ondulau într-un ritm și mai lent, mai intim, cu corpurile lipite unul de altul, Adam, conformist, luă o poziție de dansator de vals. Puteai vâri fără dificultate o minge de plajă între cureaua lui de piele de Cordoba și banderola de la brâu ei.

Ca de fiecare dată când îl atingea, Lorna simți că inima îi bate mai tare. Și simți și acel neastâmpăr, acea sălbăticie care nu seamănă deloc cu felul ei de a fi, că o cuprindea tot mai mult. Ceva stârnit de comportamentul reținut al lui Adam o împingea să dea frâu liber la orice numai să-l învingă.

Cu o mișcare molatecă, pierdută, ea îi cuprinse gâtul cu ambele brațe și se lipi de el.

— Lorna, spuse el. Probabil că dorise să o spună cu un ton de reproș, dar vocea lui pierdută îl trădă.

Trupul lui era atât de plăcut și de solid. Lipită de el, ea se simțea protejată și în același timp emoționată. Ea își ridică ușor capul și își apropie fața de fața lui.

— Mi-am schimbat părerea despre numele tău, îi spuse.

El o privi fără să scoată un cuvânt, cu sprâncenele lui

aurii adunate întrebător.

— Poate că Gantry nu se potrivește deloc. Poate că undeva în interiorul tău sălășluiește un foc pe care nu ai fost în stare să-l omori de tot, ca un tăciune care nu se stinge. O scânteie adormită.

— Urmează să-mi spui că misiunea ta este de a face vânt acestui tăciune ca să se aprindă.

Vocea lui era tristă, apropiindu-se în mod periculos de tonul tandru.

Ea desenă mici opturi cu unghia pe ceafa lui.

— Aș vrea...

— Zi mai departe.

Ca o dată în viață un om să se uite la mine, *cea adevărată*, în felul în care mă privești tu acum. Vorbele le șoptise în minte, dar bineînțeles că nu le pronunță.

— Hei, de ce așa de tristă dintr-odată?

O luă de bărbie așa încât ea îl mai privi odată în ochi.

— O, Adam...

Degetele lui alunecaseră în spate, cuprinzându-i ceafa, pe lângă clăia ei de păr, cuprinzându-i fața într-o strânsoare care era în același timp dureros de senzuală dar și plină de înțelegere caldă.

— Poți să-mi spui.

— Nu.

O singură lacrimă trădătoare căzu de-a lungul obrazului ei. El o șterse, cu o grijă uimitor de compătimitoare, cu buricul degetului mare.

— Scuză-mă, Adam. Nu mai pot.

În mod miraculos el păru să-i accepte refuzul de a i se destăinui. El îi sprijini capul pe pieptul său lat și o ținu așa fără să mai spună ceva. Ea asculta bătaia inimii lui, constantă și liniștitoare, amărăciunea lui risipindu-se pe măsură ce dansul se apropie în mod inevitabil de sfârșit.

Când începu un dans cu un ritm mai vioi, o conduse îndărăt, la măsuta ei. Îi puse iar jacheta, i-o potrive pe umeri, trecură apoi pe la barul cel lung și o conduse în strada luminată și aglomerată.

— Undeva cu mai multă liniște, îi aruncă el peste umăr explicația în timp ce o trăgea după el.

Își făcu drum prin mulțime.

— Ei, așteaptă, vreau să mai dansez.

El nu mai ascultă protestele ei și Lorna știa de ce. Vocea ei era cu totul neconvingătoare. Sentimentele care se iviseră la suprafață la „Palace” îi temperaseră într-un fel dorința de petrecere.

— O să trecem strada, spuse el, fără să înceteze să o tragă după el. Sunt câteva banchete în jurul statuii de acolo.

Lorna trebui să se abțină de la vreo exclamație. Fără să știe, el voia s-o ducă acolo unde o va aștepta Astrid – privi iute la ceas – peste douăzeci și cinci de minute.

— Nu, Adam! Ea se opri ferm, mai înainte ca el să ajungă la colț și își smulse mâna din strânsoarea lui. Își vârî mâna pe mâneca jachetei cu franjuri, pe care o purtase până atunci îmbrăcată doar pe o mânecă deoarece Adam nu-i dăduse timp nici măcar s-o îmbrace ca lumea.

El se întoarse spre ea.

— Acum ce mai este?

— Eu, hmm, am venit aici să dansez și mă simțeam foarte bine.

Oamenii treceau pe lângă ei, dar Adam nu mai avea ochi pentru ei.

— Lorna, fii măcar cinstită cu tine însăși. Erai nervoasă acolo. Trebuie să te lămurești. Vine un moment când petrecerea se termină și trebuie să faci față lucrurilor care te deranjează cu adevărat.

Fără să-i mai răspundă, Lorna se întoarse și se îndepărtă de el, luând-o după colț, pe strada întunecoasă în direcția parcului și hotelului. În spatele clădirii din colț era un parcaj mic.

Încercuit de un zid scund, din cărămidă. Lorna se așează pe zid și privi la cizmele ei albe și noi.

Încet Adam veni lângă ea. Se așează alături.

O vreme niciunul din ei nu vorbi. Estompată de aerul nopții, muzica orchestrei se auzea amestecată cu forfoteala mulțimii de după colț.

Lorna se lupta cu sine. Era obosită de atâta alergătură, obosită de efortul de a fi mereu cu un pas înaintea omului acesta fără astâmpăr de lângă ea. A fost așa de tandru, atât de înțelegător în cele câteva momente ale dansului, încât începu să se gândească dacă face bine că îl ține departe de Astrid.

Dacă te gândești mai bine, se pomeni ea filosofând, Astrid nu-i spusese niciun cuvânt despre problemele ei, atunci când a venit în camera de hotel, noaptea trecută. Se vedea că Astrid nici nu o rugase pe Lorna să-i păstreze un secret. Noaptea trecută Astrid nici măcar nu-i *pomenise* despre fiul ei, ca să nu mai vorbim de omul pe care îl lăsase să o aștepte la petrecerea de logodnă.

Și în definitiv, nici Adam nu mai părea a fi un soi de monstru. El era sincer îngrijorat de situația mamei sale, de bunăstarea și viitorul ei, și de aceea era atât de insistent ca s-o găsească.

De ce, se întreabă Lorna, să nu-i lase pe mamă și fiu să-și rezolve problemele între ei? De ce să nu se dea la o parte și să-i lase să-și rezolve problemele între ei? De ce să nu se dea la o parte și să-i lase să-și aranjeze treburile de familie fără să se bage?

Îi aruncă o privire piezișă! El arăta calm și netulburat

ca întotdeauna, așezat lângă ea pe zidul scund de cărămidă.

— Putem acum să discutăm? întrebă el.

— Îți dai seama că, de cel puțin două ore, nu m-ai mai întrebat unde și când o s-o întâlnesc pe mama ta?

Pe buzele lui apăru un zâmbet.

— Până acum de câte ori te-am întrebat nu prea am avut succes. Și în afară de aceasta, cred că, dacă vei începe să fii deschisă cu mine, ai putea deveni onestă în toate privințele, inclusiv în privința locului unde se află Astrid.

Nu chiar totul, gândi ea, sfâșiată în același timp de un sentiment de prudență dar și de tristețe. Pentru că nu pot să nu-ți spun, Adam, că îmi place felul în care te uiți la mine. Este exact ceea ce am mai mult nevoie acum, să știu că un om vede în mine și atracție sexuală și feminitate și pericol ca peste tot în lumea asta. Vreau să continui să simt astfel, pentru încă o vreme, pentru încă puțin mai mult...

— În regulă. Lorna se ridică deodată. Să mergem.

— Unde?

— Vrei să ai ocazia să vorbești cu Astrid, nu-i așa?

Se ridică și el în picioare.

— Arată-mi drumul.

Capitolul 5

— Astrid a spus că te va contacta la ora zece și atât? întrebă Adam.

— În scrisoare zicea să-l vizitez pe Bucky O'Neill și că o să mă contacteze acolo. Cum omul a murit de mai bine de o sută de ani, statuia era locul cel mai potrivit descrierii.

Stăteau pe o bancă la câțiva pași de statuia

respectivă. Era zece fără cinci.

— Tot nu pricep, Lorna. Poți să-mi spui totuși ce naiba se petrece aici?

Ea îi aruncă o privire directă.

— Adam, zău că nu știu.

Era purul adevăr, acum că hotărâse să fie deschisă. Nu avea nici cea mai vagă idee despre planul lui Astrid. Iar în ceea ce privește propriile ei acțiuni, se simțea de parcă în interiorul ei prinsese viață o cu totul altă femeie. Și Lorna cea veche adesea nu avea habar despre ceea ce avea de gând să facă Lorna cea nouă.

— Este în legătură cu grupul acela din care faceți voi parte? Vă manipulează pe amândouă și ați jurat să nu spuneți la nimeni.

— Adam, zău că ai o imaginație prea bogată, mai ales că ești un cetățean serios.

— Sunt îngrijorat în privința mamei mele.

Surprinse privirea ei.

— Și, Dumnezeu mi-e martor, am început să am și grija ta.

— Vrei să spui că ești îngrijorat?

— Da.

Ea își luă o poziție de fată rea care bravează.

— Nu e cazul. Pot să-mi port și singură de grijă.

El scutură din cap.

— Viața ta este o aiureală. Uită-te la tine. Este evident că nici măcar nu știi de la o zi la alta unde o să dormi noaptea. Și ce meserie ai – ai vreo slujbă?

— Da.

— Ți-o ține șeful rezervată până o să te hotărăști să te întorci iar la lucru?

— Sunt în concediu, Adam. Și, în orice caz, sunt proprietara afacerii mele.

— Ce fel de afacere?

Ea se gândi la librăria ei, la rafturile frumos aranjate cu etichete beletristică, istorie, psihologie, grădinărit și artă. Acum el n-ar crede nici în ruptul capului, dacă i-ar spune că Lorna Smith, cea rea, are o librărie în Westwood, că de obicei își făcea coc și că prefera canalul PBS în loc de televiziunea comercială.

— Lucrez în comunicații, îi spuse.

— Lorna...

Nu-l lăasă să continue.

— Uite, ai vrut să vorbești cu Astrid. De asta am venit aici. Dacă vrei să fii îngrijorat de ceva, de ce nu te frământă în jurul problemei dacă acest loc este cu adevărat locul unde trebuia să fim și dacă, văzându-te pe tine, ea o să-și mai facă apariția?

— Bine, Lorna. Dacă vrei așa.

El părea atât de răbdător și de simpatic încât din nou simți că Lorna cea sălbatică e pe punctul de a pune stăpânire pe ea.

Dacă misiunea lui Adam Gantry era să o salveze pe Lorna cea rea, gândi ea, atunci poate că Lorna aia are menirea să-l dezumfle un pic pe „cămașă împăiată”.

Se urcă sprintenă cu genunchii pe bancă și-și apropie gura de urechea lui.

— Dacă ți-aș spune *într-adevăr* ce vreau, mi l-ai da acum pe loc?

Ea auzi cum el respiră scurt în timp ce-și întorcea capul spre ea, dându-l puțin pe spate, de parcă ar fi un om care simte pericolul înfruntându-l, dar având nevoie de distanță.

Și apoi zâmbi.

— *Ești* rea.

Avu înțelepciunea să nu-i răspundă la întrebare.

— Și, de acord, o să schimbăm subiectul.

Ea luă o poziție mi-ai decentă pe bancă.

— Mulțumesc.

Așteptară în tăcere în timp ce minutele treceau.

— Este zece și zece, spuse el.

Lorna ridică din umeri, întrebându-se cu melancolie ce-o fi făcând acum Mercedesul ei.

— Cum ți-am mai spus, nici măcar nu sunt sigură că ăsta este locul exact.

Chiar atunci sună telefonul într-una din cabinele telefonice de dincolo de gazon, lângă alee. Pentru o zecime de secundă privirile lor se încrucișară. Apoi, Adam se ridică și o luă la fugă pe iarbă.

Cum, în orice caz, nu putea ajunge înaintea lui, Lorna îl urmă într-un ritm ceva mai lent.

— Ce naiba se petrece? îl auzi ea pe Adam cum întreba cu o voce intensă, groasă, atunci când ajunse lângă el pe alee.

— Spune-mi unde ești?

Lorna se dădu înapoi, depărtându-se ca să-i dea posibilitatea lui Adam să discute neascultat cu mama lui.

Vocea lui își ridică tonul.

— Astrid, fii rezonabilă. Sunt îngrijorat în privința asta. Ascultă, indiferent despre ce este vorba, spune-mi. Lasă-mă să te ajut... bine. Nu închide. În regulă.

Tonul vocii lui trăda resemnare totală.

— Vrea să vorbească cu tine, spuse.

Lorna luă receptorul.

— Noroc, surioară, se auzi o voce groasă, ca din butoi. Mai bine, lasă-mă pe mine să vorbesc.

Lorna mormăi ceva că este de acord.

— Doamne, dragă, continuă Astrid, îmi pare rău că a ieșit astfel. Crede-mă, ți-aș fi povestit situația mea dacă m-aș fi gândit că Adam ar avea cum să mă poată urmări. Sunt puțin uimită, să fiu cinstită. Am nevoie de

puțin timp ca să mă gândesc la problema asta - Mercedesul tău este în bună stare, apropo, Caddy merge?

— A murit în deșert, spuse Lorna sec.

— O, nu. Dar totuși te-ai descurcat într-un fel.

— Adam era pe aproape.

— Bine.

De la celălalt capăt al liniei se auzi un oftat vag.

— Orice este binevenit.

Lorna acoperi microfonul receptorului cu mâna și șopti astfel ca Adam, care era prin apropiere, să nu poată auzi ce spune.

— Și acum ce urmează, Astrid?

Tonul vocii ei era la fel de aspru ca și cuvintele.

— Să mă gândesc.

— Te poți gândi mai repede?

— Bine, uite. Am să iau legătura cu tine mâine dimineață, să spunem la ora șapte. La cafeneaua Boca Grande din Winslow. Știu că m-ai strânge de gât acum, dar dacă ai vrea...

Vocea lui Astrid se auzi tot mai slab, de parcă nu-î venea să mai ceară ceva. Lorna își dădu seama că acum Astrid avea nevoie de îmbărbătare.

— Fac orice, spuse Lorna hotărât. Spune-mi.

— Păstrează-l pe Adam pe lângă tine, până când o să hotărâsc ce o să fac, dar nu-l lăsa să vină cu tine mâine dimineață la cafenea.

Lorna tăcea.

— Știu, este insistent, continuă Astrid.

— Asta-i o caracterizare tolerantă, remarcă Lorna.

— Crezi că o să reușești?

La câțiva pași mai încolo, Adam o privea suspicios.

— Accept misiunea, spuse ea în microfon.

— Mulțumesc, colega, răspunse vocea aspră din

receptor. Atunci, pe mâine.

După care nu se mai auzi nimic.

— Unde se află ea?

Adam puse întrebarea cu o voce monotonă, de parcă ar fi fost obligat să o rostească, știind că nu va primi niciun răspuns pe măsura așteptărilor.

— N-a spus.

Lorna aproape că se disprețuia pentru că nu avea ce să-i spună mai mult decât ceva la care se așteptase deja. Adăugă după un moment:

— Trebuie să merg.

— Unde?

— Eu...

— Știu, nu poți să-mi spui.

Ea lăsă ca el să priceapă răspunsul din tăcerea ei.

— Trebuie să închiriez o mașină, spuse ea, de parcă și-ar fi vorbit singură.

— Nu, n-o s-o faci, sugeră el de parcă ar fi fost sigur că nu o va face. O să te duc eu.

Ea scutură din cap, știind că nu trebuie să cadă de acord cu el așa de ușor. Se gândea păcăleală după păcăleală și cine știe când se va termina oare? Urma să-l facă pierdut dimineața și era foarte important ca să nu-i ofere nici cel mai mic indiciu asupra momentului și locului unde o va face. Singura cale care să-i dea o șansă ca să-l facă să-și lase garda jos la momentul oportun era să-l țină în cea mai neagră neștiință în ceea ce privește intențiile ei.

Din nefericire, orice *nu-i spunea* îi dădea un nou prilej de a-l face și mai sigur că ea și mama lui erau manipulate de vreun cult misterios cu femei care urau bărbații.

— Este prea târziu să mai poți găsi o mașină, interveni el cu chibzuință.

Ea se prefăcu că se gândește la propunerea lui.

— N-aș putea să-ți spun mai mult, Adam. Va trebui să mergi acolo unde am să te rog eu să mă duci.

— Bine, răspunse el.

— Să înțeleg că acum ai terminat cu nesfârșitele tale întrebări?

— Să înțelegi că o să te duc oriunde dorești, dar *n-o să renunț* la încercarea de a afla ce naiba se petrece. Să-ți promit altceva ar însemna să te mint.

Îi aruncă o privire întrebătoare și adăugă:

— Am urât întotdeauna minciuna.

Lovitura își atinse ținta. Lorna Smith cea din toate zilele era mândră de onestitatea ei deosebită. Dar într-un fel, Lorna cea rea se dovedea preocupată permanent cu priticirea adevărului în așa fel încât să corespundă intereselor ei.

De cealaltă parte a străzii orchestra continua să cânte. Lorna bătea din picior în ritmul muzicii, urmând îndeaproape toba care se auzea mai tare decât celelalte instrumente.

— Urăști minciunile, îl provocă ea, simțind o ostilitate generată de adevărata ei vină, deci până la urmă mă urăști și pe mine, am dreptate sau nu? Pentru că de fapt crezi că te mint.

— Știu că mă minți, dar nu te disprețuiesc pentru asta, Lorna.

Tonul lui era acela al unui om iertător și asta o puse în mare dificultate. Nu se simțea în stare să reziste, nici măcar de dragul lui Astrid, în fața unei asemenea atitudini cavalierești.

— Să trecem peste asta.

Se răsuci pe călcâie.

— O să mă descurc singură cu transportul.

El o ajunsese din trei pași, o apucă de braț și o întoarse

cu fața spre el.

— Bine, promit că o să *încerc* să nu mai pun întrebări.

Ea își eliberă brațul din strânsoarea lui.

— N-o să poți, știi asta. Și eu o știu la fel de bine ca și tine. N-o, să renunți, până când n-o să te duc la Astrid.

El mârâi. Apoi zâmbi.

— Dar tot o să trebuiască să mergi în noaptea asta. Și eu îți stau totuși la dispoziție.

Încântată încă o dată de șarmul și umorul care se zăreau dincolo de fațada autocontrolului puritan, ea răspunse:

— Așteaptă-mă să-mi iau lucrurile.

* * *

Erau două posibilități ca să ajungă la autostrada interstatală numărul 40 și pe urmă la Winslow. Lorna alese șoseaua 89 care părea un acces mai direct. Drumul șerpuia printre munți și apoi revenea în deșert.

După ce trecură de pădure peisajul se deschise și Lorna îl contempla, vrăjită de frumusețea severă a lumii deșerturilor care defila de o parte și de alta a mașinii. La lumina argintie a lunii pale, pământul dădea impresia că va continua la infinit, punctat ici, colo de boscheți de preerie, de mândri cactuși saguaros și de umbrele torsionate ale copacilor joshua. Ea se forță să admire fără prea mult entuziasm aparent peisajul impresionant și să nu se mai gândească cum să scape de omul de lângă ea atunci când se vor ivi zorile.

Drumul urca iar, spre petele verde-gri de pini ponderosa. Spre miezul nopții, ajunseră la șoseaua

interstatală și o luară spre Flagstaff. Acolo, îl rugă pe Adam să oprească în fața unei cabine telefonice de unde se prefăcu că vorbește la telefon.

— Va trebui să fiu în New Mexico, mâine la prânz, spuse când reveni lângă Adam în mașină. Era o minciună sfruntată, menită să-i adoarmă atenția.

— Unde în New Mexico? întrebă el uimit.

Ea scutură din cap.

— Știi că nu pot să-ți spun.

El luă harta de pe podeaua mașinii și o întinse pe capotă.

— Sunt mai puțin de două sute de mile până la granița cu New Mexico, spuse el. De ce n-am înnopta aici la Flagstaff, să apucăm câteva ore de somn? Ne putem scula mâine dis de dimineață și...

Ea scutură din nou din cap.

— Te rog, vrei să mergem mai departe? Suntem încă prea departe ca să mă pot gândi la o oprire.

El ridică din umeri.

— Tu conduci.

Ea se făcu că nu auzise ironia din cuvintele sale și se înfundă în scaunul ei de lângă șofer.

Au mers toată noaptea, trecând prin orașe ca Winona și Two Guns, chiar pe lângă bifurcația care ducea la craterul Meteor. În ciuda orei târzii, Lorna simțea cum se lăsa pradă imaginației aprinse.

Pe drumul pe care o luaseră, erau sute de bifurcații, avea de unde alege. Fiecare putea fi începutul unei aventuri deosebite. Și, în definitiv asta și căuta: o aventură. O schimbare în perspectiva vieții ei, un mod nou de a privi lumea. Și dacă se gândea mai bine la ultimele evenimente din viața ei ei bine asta și obținea: ceea ce dorise. Și, dacă Adam a fost așa de insistent și sâcâitor, nu înseamnă că și ea trebuie să fie

la fel cu el.

Frământată să mențină lucrurile așa cum erau, luate în glumă și după cum se nimerea, nici nu observa când ajunseră la Winslow.

Lorna se întinse pe-ndelete și spuse:

— Bine, hai să găsim un loc unde să dormim.

Cele două străzi principale ale orașului Winslow, numite A Doua și A Treia erau amândouă străzi cu sens unic, așa încât Adam a trebuit să facă un ocol complet în timp ce Lorna se prefăcea că vrea să caute un loc convenabil când, de fapt, ea urmărea cu atenție cafeneaua Boca Grande, pe lângă care treceau și care era în apropiere de autostradă, pe strada A Doua.

Ea așteptă până ajunseră în dreptul cafenelei, pe strada A Treia, mai înainte ca să se hotărăscă să tragă la motelul Super Duper. Trebuia să traverseze o stradă și să meargă până la a doua intersecție și ajungea drept la cafenea, când va trebui, mâine dimineață. Era o distanță mică chiar și pentru mers pe jos.

Cu toate că motelul Super Duper nu era cine știe ce grozăvie, lăudându-se cu patruzeci de camere la parter, fiecare dând direct spre parcare, Lorna văzu ceva atrăgător în denumirea lui.

Când traseră la recepție, Adam se întoarse spre ea.

— O cameră, ce zici?

În niciun caz, gândi. O cameră ar fi prea periculos de intim, fără să mai pună la socoteală că ar fi mai greu să plece neobservată dimineața.

Dar apoi își schimbă părerea. Lorna cea rea n-ar pregeta să refuze ceva așa de obișnuit cum ar fi să împartă camera cu un om de care se simțea atrasă. Dacă ar refuza, nu s-ar potrivi cu caracterul ei. El ar începe să devină și mai bănuitor. Va începe să fie atent și n-o să-l mai poată păcăli dimineața.

Îi zâmbi seducător, cel puțin așa speră.

— Hmm. O cameră. Să o consider ca o invitație?

— Nu-ți face griji. Vocea lui era netulburată. O să cer paturi separate.

Ea schiță un zâmbet cuceritor, sperând în van să primească ceva asemănător în schimb.

— Sper că nu sforăi?

— Nu, răspunse el. Fața lui rămase impasibilă.

Oftând, Lorna își puse mâna pe brațul lui.

— Adam, hai să facem puțină pace, ce zici? Vreau să spun că suntem în situația asta împreună și am putea să facem ceva ca să fie și plăcut.

— De acord, zise el și se duse la recepție să rețină camera.

Camera avea două paturi duble cu o cuvertură roșie cu franjuri. Televizorul era fixat de suport și se auzea cum picură apa în baie.

— Încântător, spuse Lorna. Îmi place mai ales draperia. Arată ca arta modernă creată de un urangutan înnebunit.

— Tu ai ales, mormăi Adam.

— De acord să folosesc baia prima? întrebă ea, enervant de bine dispusă.

— Dă-i drumul.

Lorna închise ușa de la baie și puse zăvorul.

* * *

Auzind apa cum umple cada, Adam zâmbi satisfăcut. Avea acum ocazia să se lămurească puțin asupra misterioasei Lorna. Luase o valiză mare și valijoara cu ea în baie, dar poșeta albă, pe care o cumpăraseră ca să se asorteze cu cizmele cele noi, stătea pe noptiera de lângă ușa băii.

Adam nu îndrăzni să se privească în oglindă când deschise poșeta. Scormonitul în lucrurile altuia nu-i cădea bine căci încălca sentimentul lui moral despre ceea ce este bine și ceea ce este rău. Totuși, în cazul de față, nu vedea ce altceva putea face. Așa că trecu peste mustrarea de conștiință când răsturnă pe un prosop conținutul poșetei, ca să nu se audă vreun zgomot.

Zări imediat că avea la ea un număr impresionant de cecuri turist și câteva cărți de credit importante.

Permisul de conducere arăta că avea aproape treizeci de ani și că era ceea ce îi spusese. Însă, când văzu poza, rămase trăsmit timp de câteva secunde. Era o versiune fără nimic atractiv, fără aranjamente a acelei Lorna pe care o cunoștea el. De parcă și-ar fi frecat fața ca să fie mai curată și și-ar fi întins părul la spate ca să ia examenul de conducere. Nu se putu abține să nu zâmbească privind la poză. Arăta așa de speriată și de vulnerabilă cu înfățișarea asta.

Pe o bandă cu poze, avea fotografiile a trei bebeluși și o fetiță cu codițe. Mai avea trei poze, una cu doi bătrâni și alta cu două femei foarte drăguțe. Luându-se după trăsăturile asemănătoare, deduse că bătrânii erau părinții Lornei și cele două femei erau verișoare sau surori. Toți arătau bine, cu fețele atrăgătoare și zâmbete calde. Își dădu seama că Lorna trebuia să fi fost oaia neagră a familiei.

Stătu încă vreo câteva momente privind țință la poze, închipuindu-și copilăria ei și cum crescuse. Dar între timp, în camera de alături apa se opri și el își aminti că trebuie să termine.

Deschise portvizitul ei. Pe o hârtie albă ca fildeșul, cărțile ei de vizită afirmău că este proprietara librăriei „The Book Nook”, specializată în cărți rare și de

anticariat.

Am propria mea firmă, îi spusese ea. Deci era adevărat, să fie chiar așa? Sau ar putea fi atât de mincinoasă încât să aibă până și cărți de vizită false?

Hotărî că acum nu e momentul pentru asemenea întrebări.

În viteză, Adam extrase o carte de vizită și copie adresa ei de acasă de pe permisul de conducere. Apoi, puse totul la loc în poșetă și o așeză așa cum fusese lăsată de Lorna. Scutură prosopul și-l agăță la locul lui în cui.

Se gândi dacă să riște să dea un telefon, dar renunță. Ea poate ieși din baie în orice moment. În afară de aceasta, detectivul pe care o să fie nevoie să-l caute va fi greu de găsit, mai ales sâmbăta și nu era cazul ca Adam să lase un număr de telefon unde să fie căutat.

Tulburat de informațiile peste care dăduse, Adam se întinse pe unul din paturi și încercă să se odihnească. Știa totuși că nu va putea să se relaxeze cu toate exercițiile de respirație profundă pe care le învățase de la antrenorul său de gimnastică.

Îmbolnăvit de insomnie, devenise adesea dificil să aibă ocazia unui somn pe durata unei nopți întregi, chiar și atunci când nu-l deranja nimic. În noaptea aceasta, într-un pat străin și deșelat, cu gândul la Astrid și întrebându-se ce năzbâtie va mai face Lorna mâine, nici nu spera să poată adormi.

Nu pentru că așa dorea el să fie. Nu, mai bine să stea treaz și gata de acțiune. Cu Lorna Smith prin apropiere, era singura cale de a face față.

În baie, Lorna alegea una din cămășile de noapte mai modeste din trusoul ei de mireasă, dintr-o mătase albă ca fildeșul, care o acoperea de la linia gâtului până la

glezne, dar care se mula puțin cam prea provocator, mai mult decât s-ar fi convenit. Pelerina cu care era asortată acoperea unele curbe, dar făcea ca ceea ce nu se vedea să fie și mai atrăgător.

Își scutură capul, privind-se în oglinda crăpată. Nu, săracul Adam va muri de necaz dacă va ieși din baie îmbrăcată astfel. Va fi convins că s-a îmbrăcat așa ca să-l dea gata.

Lăsă să cadă cămașa de mătase pe jos și căută altceva în valiza deschisă, găsind până la urmă un uriaș tricou cu un unicorn roz desenat pe piept, cadoul făcut de nepoțica ei de opt ani.

Tricoul va merge. Îl îmbracă peste cap și tivul ajunse până la jumătatea genunchilor.

— Gata? o întrebă Adam absent când ea intră în cameră. El stătea întins pe cuvertura roșie a unui din paturi și citea o broșură pe care o găsisese pe noptieră.

— Rândul tău acum.

Fără s-o privească, el sări în picioare și-și luă trusa de dormit din valiză.

— Merg să fac un duș, anunță el. Un duș lung, fierbinte.

— Bună idee, răspunse ea.

Dispăru în baie, luându-și vizibil cu el cheile de la mașină de pe televizor. După câteva minute se auzi dușul.

Lorna își puse ceasul de voiaj să sune la ora 5: 30 dimineața, gândindu-se că i-ar trebui vreo două ore ca să scape de Adam. Apoi se băgă sub cuvertura celui alt pat și stinse lampa de pe noptiera ei. Își aranjă cele două perne și se gândi într-o doară să se uite la televizor, să vadă cum arăta programul de noapte la Winslow. Dar nu avea telecomandă și asta ar fi însemnat să se scoale din pat ca să-i dea drumul. Era

Însă prea obosită și patul i s-a păru foarte confortabil încât, mai înainte ca să-și dea seama că îi este somn, pleoapele îi căzură grele și se închiseră.

* * *

Lorna habar n-avea ce o trezise în timpul nopții. Privind la ceasul de voiaj văzu că era ora 3: 30 a.m. Trezită, privi spre partea unde era Adam.

El stinsese lumina. Camera era în întuneric total, singura lumină era cea care trecea prin draperiile acelea urâte, provenind de la firma luminoasă a hotelului, totuși putea distinge conturul lui. El stătea ridicat pe perne, rezemat de tăblia patului. Pieptul îi era dezgolit și cearșaful era tras până la talie.

— Adam?

— Dormi mai departe.

— Adam, ce se întâmplă?

— Nu se întâmplă nimic. Dormi mai departe.

— Nu ai dormit deloc?

— Sunt bine.

Se trezi de-a binelea și aprinse veioza de pe noptiera ei, strângând din ochi din cauza luminii puternice. Apoi se frecă la ochi și îl privi. Stătea sprijinit de tăblia patului, cu o față tristă, cu pieptul mușchiulos, acoperit cu o mulțime de perișori de aceeași culoare aurie ca și sprâncenele lui.

— Stinge lumina. Dormi mai departe, repetă el.

— Adam, știu că n-ai dormit nici noaptea trecută. Ai nevoie de puțină odihnă.

— Sunt bine.

— Spui așa într-una, cu dinții încleștați. Nu prea este convingător. Nu ești obosit?

— Vreau să fiu cu ochii pe tine.

— Totuși, trebuie să și dormi.

— Asta este părerea ta.

Vorbea cu o tristețe sfâșietoare încât simți deodată că e gata să dea cuvertura la o parte și să meargă la el.

Se stăpâni.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea prudent.

— Vreau să spun că nu pot să dorm, asta-i tot. Nu este niciun mister.

— Vrei să spui că ai insomnie?

— Da.

— Dar pentru așa ceva există tratamente. Clinici pentru bolnavi de insomnie, ceva în genul acesta, nu?

El se apără.

— Am fost la un terapeut pentru asta.

— Și?

— A spus că în cazul meu se pare că este o problemă de exagerare a controlului. Când dorm, trebuie să nu mai fac uz de control. Și nu prea reușesc.

Simți că ceva o cuprinde ca o durere blândă. Lorna își dădu seama că este o emoție: tandrețea. Uite, în fața ei stă acest bărbat mare, puternic, dominator, dar el este speriat ca nu cumva să fie vulnerabil dacă va dormi un somn profund în timpul nopții.

— De când n-ai mai dormit?

— Am dormit, răspunse asemeni unui băiețel recalcitrant.

— Răspunde la întrebare, Adam.

— Am dormit cinci ore joi noaptea.

— N-ai mai dormit de două nopți? murmură ea neîncrezătoare. Deloc?

— Altă dată și mai mult. Crede-mă.

— Dar nu este *sănătos* să nu te odihnești.

— Lorna, n-a murit încă nimeni din cauza insomniei.

Gândește-te. Când o să obosești, culcă-te la loc.

— Și cât te ține?

— O dată a ținut mai mult de o săptămână.

— Groaznic.

Deodată ea își dădu seama că comportamentul lui de când au luat camera la hotel era în strânsă legătură cu incapacitatea lui de a dormi. Știa că vine ora de culcare și știa că va mai petrece o noapte privind pereții.

— Stinge lumina și culcă-te la loc. Nu ai de ce să te agiți, spuse el după o clipă.

Lorna dădu la o parte cuvertura și se ridică.

— Întoarce-te cu fața în jos, îi spuse. Stai pe burtă.

Privirea lui alunecă repede la picioarele ei și la cămașa ei uriașă, oprindu-se în cele din urmă asupra feței ei roșii de somn.

— Du-te îndărăt în patul tău.

Ea-și încrucișă brațele pe piept și se încruntă cu severitate.

— Întoarce-te. O să-ți fac un masaj.

— N-am chef de joacă, Lorna.

— Nici eu. Trebuie să te odihnești, indiferent dacă vrei să dormi sau nu. Masajul o să te relaxeze.

El o privea, prudent. Ea îi arătă mâinile, cu palmele în sus.

— Adam, te rog. Vreau doar să te ajut.

— Serios, spuse el după o tăcere grea. Era o afirmație, nu o întrebare.

— Da. Te rog, lasă-mă să te ajut.

— Nu pot să adorm, așa că îți pierzi vremea. Mai ales dacă te gândești să o ștergi când voi fi adormit.

— Termină. Nu sunt prizoniera ta, știi bine. Pot ieși pe ușa asta oricând, indiferent dacă ești adormit sau nu.

— Păi, dacă adorm nu te mai pot urmări.

— Uite. Ce zici dacă ți-aș promite să nu încerc să fug?

Sau, dacă o s-o fac, o să fie pentru puțin timp, adăugă ea în gând.

El o privea neîncrezător pe sub sprâncene.

— Nu încalc niciodată o promisiune odată făcută, Adam, spuse ea încet, indiferent ce crezi tu despre mine. Se îndreptă hotărâtă spre masa de toaletă, simțind în tot acest timp privirea sfredelitoare a lui Adam ațintită asupra spatelui ei. Scoase din cutia de toaletă un tub cu loțiune.

Când se întoarse spre el, din nou, el stătea tot încruntat și sprijinit cu spatele de tăblia patului. Se apropie de el, căutând să pară vioaie și zăpăcită, ca o soră medicală în fața unui pacient dificil.

El își ridică privirea spre ea.

— Vrei să mă ajuți, nu-i așa? În vocea lui apăru iar același ton grav, răgușit.

Așa cum stătea, cu picioarele goale pe carpeta rece a motelului, Lorna Smith strânse puternic tubul cu loțiune și se gândi la problemele ei. În gând ea recunoscuse că motivele care o animaseră erau amestecate. Își întoarse privirea spre tabloul atârnat deasupra tăbliei patului care reprezenta un copil cu ochi mari.

Da, vreau să te ajut, se gândi ea. Dar mai vreau să dormi profund ca să mă duc la întâlnirea cu Astrid mâine dimineață. Și în afară de asta... Își mușcă buza în timp ce își mărturisi, vreau să te ating...

— Poți răspunde când vrei, interveni el.

Se forță să-l privească și, imediat ce o făcu, își dădu seama că niciodată nu dorise altceva. Era atât de frumos. Pieptul lui era puternic și reliefat, mușchii

brațelor dovedeau vigoare. Perii aurii de pe piele arătau aspri și parcă invitau să fie mângâiați. Degetele ei ardeau de dorință să parcurgă burta lui netedă, acolo unde perii dispăreau sub cuvertura roșie. Ea își dădu seama că un bărbat la treizeci de ani, cu o slujbă sedentară nu-și putea păstra un asemenea trup decât cu multă muncă și disciplină. Și în privința asta, dacă era un singur lucru de care Adam Gantry făcea abuz, acesta era disciplina.

Disciplina lui era partea care o atrăgea atât de puternic. Lorna care fusese până noaptea trecută o diviniza. Iar Lorna cea nouă și rea dorea să înfrângă această disciplină măcar pentru o noapte.

Lorna înghiți în sec.

— Ai dreptate.

Îl salută cu tubul de loțiune.

— E o idee proastă. Mă întorc mai bine la patul meu.

Porni spre pat.

Mâna lui țâșni pe neașteptate și o cuprinse de încheietura mâinii. Atingerea caldă și fermă îi dădu fiori care o cutremurară până în vârfurile degetelor de la picioare. Îl privi în ochi.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse el.

— Nu și nici nu am de gând acum.

Dintr-un motiv greu de înțeles, asta se dovedi că îl liniști. Îi dădu drumul și se întoarse pe burtă, ținând cuvertura pe talie.

— Mi-ar prinde bine un masaj, spuse cu o voce egală. Ai dreptate. O să mă facă să mă simt mai puțin încordat, dacă nu altceva.

Capitolul 6

Lorna înghiți iar în sec, sperând că nodul din gât n-o

să mai urce iar. Privea la imaginea oferită de spatele mușchiulos auriu-marونیu al lui Adam și de umerii lui. De unde să înceapă?

Se gândi să se urce pe marginea patului, dar asta ar fi însemnat să-l maseze din lateral, ceea ce n-ar fi așa de eficient ca masajul de-a lungul corpului.

Ținându-se de tubul cu loțiune ca de un colac de salvare, își ridică, genunchiul dezgolit pe marginea patului lui și apoi trecu cu celălalt picior peste el, încât ajunse călare pe mijlocul lui, acolo de unde începe linia curbă a fundului lui bărbătesc...

— Sunt prea grea? Întrebă ea, sperând că el n-o să observe vocea ei întretăiată de respirația grea.

— Ești bine. El aruncă pe jos pernele și-și întinse bravele mușchiuloase înainte, dar îndoite din coate, încât palmele erau paralele cu capul. Ea înțelese că așa el îi permitea accesul la toți mușchii lui.

Nodul din gât nu se dusesese încă. Înghiți în sec și-și turnă puțină loțiune în palme. Își frecă apoi mâinile, pregătindu-se să înceapă masarea umerilor.

Așa și trebuie să gândesc asta, ca despre o muncă. O activitate destinată să-l ajute pe sărmanul Adam să se relaxeze.

Atent, ea puse o mână dată cu cremă de o parte și de alta a gâtului lui puternic. El mormăi profund și cu satisfacție pe măsură ce ea începu să-i lucreze mușchii înodați care ajungeau până la umeri.

Încet, profund ea masa, lovea și bumbăcea de la umeri până la brațe. Se concentra numai asupra ușurării mușchilor lui sub acțiunea mâinilor ei și se bucura pe măsură ce simțea cum se relaxau unul câte unul. Pe măsură ce continua masajul, trupul său solid se destindea vizibil la atingerea mâinilor ei tămăduitoare.

După ce trase și întinse de mâinile lui, până la capătul degetelor, reveni la umeri și începu un masaj prelung, profund pe fiecare parte a coloanei.

El oftă mulțumit sub apăsarea mâinilor ei.

Lorna zâmbi, când constată că nodul din gât dispăruse. Nici ea nu știa cum, dar concentrându-și atenția asupra masajului, devenise un scop în sine. Nu se mai gândea la ceea ce s-ar putea întâmpla între ei dacă... Nu exista nimic altceva decât pielea lui și mușchii pe care îi masa.

Lorna își închise ochii, bucurându-se de senzațiile pe care i le dădea faptul că-l simțea sub degetele ei. Își apăsă degetele mari pe oasele vertebrelor coloanei, masând într-un cerc larg, coborând tot mai jos până când ajunse să-și ridice coapsele de pe șaua spatelui lui, pentru a putea continua masajul.

Atunci, își dădu seama că probabil mersese cam prea departe. Încet, ea se lăsă iar pe spatele lui și alunecă ușor cu mâinile spre zone mai puțin primejdioase.

— Mă uimești, în continuare, Lorna Smith.

Vocea lui o surprinse ușor, pentru că nu mai scosese o vorbă de multă vreme. Mai ales tonul vocii o impresionase. Nu-l auzise niciodată astfel. Leneș, mulțumit... relaxat. Pe buzele lui apăru un zâmbet molatec. Oricât de amestecate fuseseră motivele ei, până la urmă îi reuși realizarea obiectivului. Sub apăsarea mâinilor ei tămăduitoare, Adam Gantry reușise să se destindă un pic.

Își puse mâinile pe umerii lui și coborî capul spre el.

— Te simți mai bine, nu-i așa?

— Mult.

Așa cum stătea aplecată deasupra lui, cu părul căzut peste fața lui, respirația lui caldă îi răscolea firele de

păr.

Fără să-și analizeze acțiunile, simțea numai apropierea de el în acel moment, intimitatea cu el într-un fel în care nu mai fusese vreodată cu un bărbat. Își dădu capul pe spate suficient ca șuvițele părului ei să mângâie obrajii și gâtul lui.

El mârâi încet și ei i se păru că el îi pronunțase numele în timp ce ea continua să-l incite cu cascada aceea de bucle grele. Mușchii lui, pe care ea se muncise atât ca să-i facă mai relaxați, se încordară deodată sub greutatea ei. Dar aceasta era un soi de tensionare plăcută, o trezire minunată a dorinței și a necesității fizice.

Lorna uitase totul despre hotărârea ei de a nu se gândi la el ca la un bărbat. Se simți deodată ca o flacăra de sentimente feminine, dorind doar să-și potolească dorința de a se elibera de nevoia mistuitoare de bărbat.

Și Adam Gantry era în mod evident omul potrivit. Acum, în noaptea aceasta, cu toată frumusețea și forța lui bărbătească, el reprezenta tot ceea ce Lorna cea veche, inhibată, ar fi visat în visele ei cele mai ascunse. Iar pentru Lorna cea nouă, el reprezenta puterea și stabilitatea și promisiunea realizării sălbatice ascunse sub masca de oțel a stăpânirii de sine.

Atinse cu buzele locul unde mai înainte ajunsese părul ei. Pielea lui era netedă și mirosea ușor a loțiune de masaj. Îl sărută, mai întâi cu buzele ei moi, simțindu-l, cunoscându-l. Apoi, deschise gura și gustă, atingând-o cu limba, pielea lui elastică.

— Lorna. Îi repetă numele ca o rugămintă.

Ea continua să-l sărute.

— Lorna... Trupul lui tresălta sub coapsele ei.

Răspunzând instinctiv chemării cârnii, ea începu să se frece de el, într-un ritm vechi de când lumea.

Continuă să-l sărute, avansând cu buzele și limba până găsi gâtul lui și apoi gura care îi murmură într-una numele.

El își ridică puțin capul ca să poată veni în întâmpinarea săruturilor ei nesățioase și atunci când buzele lor se întâlniră, trupul ei se alungise peste al lui, încât el se răsuci cu abilitate sub greutatea ei, apucând-o în momentul în care ea era pe punctul de a cădea, o sprijini bine deasupra lui, dar de data asta erau față în față.

Brațele lui puternice, având acum libertate de mișcare, o cuprinseseră toată și apoi urcară spre umeri, până când palmele lui îi luară fața în mâini. Își ridică apoi capul, dorind-o la fel de mult pe cât îl dorea și ea și o sărută, profund și agresiv, cu degetele încurcate în claia părului ei.

Fără să simtă vreo rușine, Lorna își deschise gura. Limba lui delicată cunoscuse orice secret, locurile umezite de dincolo de buzele ei doritoare.

Săruturile continuară la nesfârșit și pe măsură ce limbile lor atingeau și mângâiau și ațâțau, Lorna deveni conștientă de locurile pe care i le atingeau. În acel moment, atingerea lui i se părea lucrul cel mai important din viața ei.

Se așază peste el, cu genunchii de ambele părți ale taliei, cu pântecul și pieptul ei pe pieptul lui, având între ei doar tricoul ei. Între coapsele ei, care se legăneau ușor, ea simți tăria lui, faptul că era pregătit și tot ce era femeie în ființa ei răspundea cu o senzație de deschidere, de invitare înfocată.

Aruncă jos pătura, așa încât mâinile ei aveau acum deplină libertate de acțiune pe toată întinderea

spatelui lui și atunci când simți elasticul chilotului lui își dădu seama că nu mai avea nimic altceva pe el.

Observând că el îi mușca în joacă buza și apoi i-o săruta, se hotărî să se apropie mai mult de el. Mai aproape decât să fie pe jumătate deasupra lui.

Simți dorința de a se elibera din strânsoarea tricoului, să-și simtă sânii moi și plini apăsați de pieptul lui dur. Cu un ultim sărut cald care promitea multe, ea își puse palmele pe umerii lui și se ridică ajungând în postura călare. El gemu de plăcere, când coapsele ei se lipiră complet de trupul lui.

Îi privi trupul frumos și fața pătrată și ochii verzi care acum erau luminoși doritori flămânzi.

Încet, ea își încrucișă mâinile și apucă tivul tricoului. Îl trase în sus scoțându-l pe cap rupând câteva secunde contactul cu privirea lui scăpărătoare.

Simți pe piele aerul rece în timp ce lăsa să cadă pe cuvertura răscolită tricoul. Rămăsese aproape goală, având doar o bucățică de mătase pe coapse. Ochii ei se fixară din nou asupra ochilor lui.

El întorcea capul într-o parte și apoi în cealaltă. Luminița din ochi era mereu prezentă dar acum parcă se estompase un pic.

— U-uf, spuse el. Îi privea sânii, goi și ea observă cum i se aprind ochii, după care văzu cum se liniștesc stăpâniți.

— Trebuie să ne oprim aici, acum.

Ea începu să perceapă mai clar ce se petrecea în jurul ei. Era goală, cât se poate de goală, călărindu-l pe fiul lui Astrid Gantry într-o cameră dintr-un hotel nenorocit din Winslow, Arizona.

Căută pe cuvertură și găsi tricoul aruncat. Năucă încă, se trezi la realitate și își duse la piept tricoul.

Cu o delicatețe uimitoare, el îi petrecu o șuviță de

păr de după ureche.

— Ești frumoasă, spuse el cu severitate. Și zău că n-aș dori nimic mai mult decât să las natura să-și urmeze calea.

— Dar?

— Nu cred că mă simt gata să devin încă o creștătură pe cureaua jartierei tale.

Simți din nou nodul în gât.

— Da, am înțeles.

Încet, ea se dădu jos de pe el, alunecând pe covorul uzat de la capătul patului. Întorcându-se cu spatele la el, își puse tricoul și îl simți cum cade grațios peste coapsele ei acoperind goliciunea ei rușinată de privirile lui.

Îi aruncă o privire peste umăr, pentru că el nu mai scosese niciun sunet în tot acest timp. Luată pe neașteptate, privirea lui o sfredeli, fumegând de căldura dorinței nesatisfăcute. După aceea el îi ocoli privirea.

— Lasă-mă un minut, te rog, mormăi el. Apoi se ridică din pat și se duse la baie. Ea remarcă cum el luă cheile de la mașină mai înainte de a o lăsa singură.

Nu trebuia să se deranjeze, se gândi ea amuzată atât cât putea fi în acel moment de jenă stupefiantă. În clipa aceea era prea năucă de ceea ce făcuse și de respingerea lui ca să se gândească să fugă. Stătu încremenită până când el se întoarse de la baie și se furișă iar sub pătură.

— Lorna.

Ea refuză să-i răspundă, dar își dădu seama că n-o să poată sta așa cu ochii la pereți o veșnicie. Se retrase pe lângă piciorul patului lui spre colțul ei. Niciodată în viața ei nu fusese atât de vidată și de deprimată, atât de singură și de nedorită. Nici măcar

atunci când o părăsise Jeffrey nu se simțise atât de rău. Grozavă sirenă mai fusese.

— Lorna, vino îndărăt.

Ea merse hotărât spre patul ei. Aproape ajunsese. Chiar atunci, bărbatul de un metru optzeci, pe jumătate, gol, o apucă de braț și o opri.

— Lasă-mă în pace.

— Dacă nu te uiți la mine, nu te las. O trase de braț.

Ea se lăsă moale pe pat lângă el. Mâna lui, ca de obicei, era plăcută caldă, liniștită. Îi strânse mâna, începuse să-și dea seama de comicul situației, depășind încet, încet vălul greu al încremenirii ei totale.

Apoi își întoarse ușor capul și îndrăzni să-l privească în ochii lui ficși. Stătea ca la început, proptit de tăblia patului, cu cuvertura înfășurată în jurul mijlocului. Zâmbea șmecherește și ea simți că și buzele ei schițară un zâmbet de răspuns.

— Asta a fost ședința de relaxare, spuse ea sec.

— Masajul a fost bun.

Părea absolut sincer.

— Acum, pot să mă duc în patul meu? Mi-au înghețat picioarele.

Își lăsă capul într-o parte și se gândi, făcând-o să-și amintească de Astrid. Apoi se dădu jos, dirijând-o de umeri, întinzând-o lângă el, cu cuvertura între ei.

— Îmi place când stai lângă mine, spuse simplu la ureche. Mă ajută să mă relaxez, dacă vei dormi aici.

— Vrei să spui că te ajută să te relaxezi dacă n-o să mă pot mișca fără să știi.

— Îhî. Așa ceva.

El o cuprinse cu brațul de talie și o strânse la piept. Trupul său mare, solid o făcu să se simtă minunat așa, învăluită de el.

— Dar picioarele sunt tot înghețate, șopti ea, mai mofturoasă decât voise să pară, ca un copil căruia nu i s-a făcut pe plac și care acum aștepta să fie răsfățat ca să se simtă întrucâtva compensat.

Adam se întinse și aprinse lumina mare, stingând simultan ambele lămpi de la noptiere. Apoi apucă cuvertura brodată, o trase de pe el și o înveli, păstrând pentru el doar păturile și cearșaful. O înveli cu grijă și apoi o trase spre el.

— E mai bine acum?

— De fapt, da.

Ea își vârî picioarele la căldura de sub păturile lui și se simți minunat.

— Acuma, gata, culcarea, îi șopti el ușor la ureche.

Dar era mult mai ușor de spus decât de făcut.

Afară, un client mai întârziat trânti ușa de la mașină și la puțin timp după aceea și capacul de la portbagaj. Un camion diesel trecu pe stradă. De alături ea auzea picăturile care curgeau de la bateria băii. Picăturile îi păreau un semn de dezaprobare, un fel de țâțâit. Se părea că este conștiința ei, care făcea așa din gură ca protest la atâtea și atâtea erori.

Și el o dorise. Acum, după ce trecu prima senzație de umilire, acum vedea limpede acest lucru. Dar considerase că nu ar fi fost corect să facă dragoste, deoarece o cunoscuse ca o femeie de alt gen și în același timp avuseseră prea puțin timp ca să se poată cunoaște unul pe celălalt. Așa încât el opri brusc povestea – mai târziu decât ar fi trebuit, dar totuși mai înainte de a fi prea târziu.

Acum, la căldura corpului lui care o ferea de frigul de dinaintea zorilor, se simțea teribil de *apropiată* de el. Și era o apropiere mult mai profundă decât căldura de care se bucurau corpurile lor. Se simțea la fel de

aproape, deși în cu totul alt fel, de parcă ar fi renunțat la orice urmă de înțelepciune și ar fi făcut dragoste cu el.

Dar, indiferent cât de apropiată se simțea, peste câteva ore va fi solicitată să-l păcălească iar. Acest lucru o făcea să se creadă la fel de vinovată ca un copil neastâmpărat.

Dorea, cu toată ființa ei, să nu fie cazul s-o facă. Dar nu putea s-o părăsească pe Astrid, nu acum când și-a dat cuvântul s-o întâlnească singură pe această femeie mai în vârstă.

Totuși, o mustra conștiința, mai este și problema adevăratei tale identități. Nimic nu te împiedică să-i spui adevărul. Ai putea reuși să-i explici fără să o trădezi pe Astrid, dacă te-ai strădui.

Dar atunci el nu se va mai uita la mine ca la cea mai sălbatică și minunată creatură din lume...

Adevărata intimitate începe întotdeauna prin onestitate. Îi reaminti conștiința ei.

Lipită de pieptul lat al lui Adam, Lorna oftă. Și apoi vorbe:

— Adam? Este ceva ce nu ți-am spus. Ceva ce vreau să știi...

Vocea ei se stinse și așteptă reacția lui curioasă.

Dar nu se petrecu nimic.

— Adam?

Pieptul lui se mișca liniștit, respirând regulat și încet, lipit de spatele ei.

Lorna se mișcă scăpând de sub brațul lui, suficient ca să se răsucească cu fața în sus, așa încât să-l poată privi. El mârâi și se lipi și mai mult de ea, vârându-și capul în căldura umărului ei.

Dormea buștean.

Lorna zâmbi și își permise să-și plimbe degetul de-a

lungul nasului lui.

— Nu face nimic, șopti ea. Putem discuta asta și altă dată.

Cu același zâmbet pe buze, se răsuci în partea ei și se vârî comod în arcul corpului lui. Apoi închise ochii.

* * *

Lorna se trezi la piuitul insistent al ceasului ei deșteptător, de voiaj. Instinctiv urmă locul de unde venea sunetul și abia după aceea, buimacă de somn, își dădu seama că era tocmai la capătul celuilalt pat. Mormăind ea se degajă din brațele mușchiuloase care o cuprindeau și se târî până la celălalt pat, reușind până la urmă să oprească piuitul enervant.

În liniștea care se instalează, ea se trânti pe patul gol, ținând ceasul în mâini. Privi o vreme ceasul, apoi părăsi patul și privi prin draperiile de la fereastră.

Încă era întuneric. Firma luminoasă a motelului continua să anunțe cu intermitentă „camere libere”. Lorna lăsă marginea perdelei să cadă la loc și se așează din nou în pat, după care puse ceasul pe noptieră.

După ce se trezi de-a binelea, privi peste umăr la bărbatul din celălalt pat. El sforăia foarte ușor.

— Adam? îl testă ea.

El continuă să sforăie. Lorna se gândi că era un sunet plăcut, regulat și încetișor, ca al unei pisici mari care torcea mulțumită. Dorea să se strecoare din nou în pat lângă el și să-l audă sforăind la ureche până pe la prânz.

Dar trebuia să nu uite promisiunea care i-o făcuse lui Astrid. Dacă Adam era cu adevărat așa de adormit precum părea, acum era cel mai potrivit moment să plece. O să găsească ceva de făcut până la șapte, deși

ce anume nu ştia.

Privi din nou pe fereastră. Pe lângă faptul că era întuneric, mai părea şi cufundat totul într-o tăcere de mormânt. Nu se vedea nici ţipenie de om. Mare noroc va trebui să aibă să găsească un loc unde să aştepte până se va deschide cafeneaua Boca Grande, puţin înainte de ora şapte, se gândi ea.

Lorna îşi îndreptă umerii şi hotărî să treacă la acţiune. Străbătu camera, cât mai hoţeşte posibil punându-şi o pereche de blugi şi o cămaşă albă, brodată, pe care le scosese din valiză, dând lucrurilor ei obişnuite culoare şi elan asortându-le la cizmele ei noi şi albe şi la jacheta cu franjuri.

Apoi scrisese un bileţel şi îl puse sub cheile pe care le păzise el cu atâta grijă, chiar pe noptieră, acolo unde îl va vedea imediat ce se va trezi, dacă se va trezi înainte ca să apuce ea să se întoarcă. Adam sforăia fericit când ea se furişă afară pe uşă.

* * *

Când se închise uşa, Adam deschise ochii. Vrajitoarea asta mică şi încântătoare îşi plănuiise bine fuga, exact aşa cum dorise ea.

Dând la o parte păturile, el sări din pat şi începu să se îmbrace în viteză. Pe când îşi prindea butonii la manşete, citi repede biletul de pe noptieră.

Mi-era foame, iau nişte gogoşi. Vin imediat.

L.

— Gogoşi, da! murmură el, pe când îşi punea pantofii şi îşi luă haina.

Faptul că nu luase cheile spunea foarte mult.

Probabil că o vă întâlni pe mama sa, și că această întâlnire urma să aibă loc pe undeva pe aproape.

Tot ce trebuia să facă era doar s-o urmărească, numai așa putea descurca toată zăpăceala asta. Se simțea întinerit, dormise mai mult de o oră, înghesuit de trupul adorabil al Lornei. A fost un somn profund, care i-a dat mari satisfacții. Un fel de somn de care rareori avusese parte. Așa că chiar dacă nu fusese ceva mai lung, reușise să-l refacă. Era gata să rezolve orice problemă chiar și a mamei sale și a surorii ei secrete, cu păr de culoarea bronzului și foarte atrăgătoare.

Își băgă în buzunar ambele seturi de chei de la mașină și ieși pe ușă. Trecu plin de importanță pe lângă șirul de camere și pe lângă recepție până ieși în stradă. Ajuns acolo, ezită, privind în ambele sensuri ale străzii.

Lorna Smith nu se vedea nicăieri. Cât timp pierdu cu îmbrăcarea, fu suficient ca ea să se facă pierdută pe o stradă laterală, scăpând de el chiar și atunci când nici măcar nu știa că este pe urmele ei.

Evadarea ei temporară nu-l îngrijora câtuși de puțin. Nu putea ajunge, pe jos, prea departe... O să răscolească metodic toate străzile din împrejurimi, tot pe jos, până o să dea de ea și apoi o să o urmărească de la distanță, până va afla exact ce intenții are.

Preocupat de urmărire, Adam nu avu timp să remarce că pe buzele lui acum flutura un zâmbet și că pasul îi devenise mult mai ușor în drumul lui pe străzile orașului Winslow care se pregătea de ivirea zorilor. Adam Gantry nu-și permisese niciodată să se distreze încât acum nu era în stare să sesizeze starea lui de euforie.

Lorna parcurse iute cele câteva străzi până la cafenea și află că se deschide la șapte. Mai avea de așteptat încă o jumătate de oră și mai bine.

Își petrecu vremea plimbându-se, privind, fără să fie atentă la ceva anume, străzile liniștite ale orașului pustiu în timp ce soarele colora în roz pal tot cerul înspre răsărit. În fine se făcu ora șapte și ea se reîntoarse la cafenea.

Chelnerița singuratică îi turnă o cafea, după care se depărtă. Lorna privi o vreme la chelneriță, pe când fata aceasta înaltă și suplă flirta cu singurul client de la bar, un om care-și ținea țigările în mânăca tricoului său alb și care avea un tatuaj pe bicepsul lui umflat, pe care era scris: THELMA PE VECIE. Cu vecia era limpede, gândi Lorna acru, aducându-și aminte că pe eticheta chelneriței scria VONDA RAE.

Pe masa ei stătea un tonomat, vechi, așa că Lorna se distră apăsându-i clapele. Își alegea câteva cântece de dragoste pe care le puse pentru Vonda Rae și noul ei iubit, fost al Thelmei. La jumătatea cântecului lui K.T. Oslin, Vonda Rae veni spre ea cu ibricul de cafea.

Chiar atunci telefonul public de pe perete începu să sune. Vonda se repezi spre el.

— Da, Boca Grande. Imediat, o să văd.

Acoperi microfonul receptorului cu mâna și făcu un semn către Lorna.

— Vă numiți Lorna Smith?

Lorna dădu din cap și luă receptorul. Vonda Rae se întoarse la flirtul ei cu fostul iubit al Thelmei.

— Ai reușit să scapi de Adam? Întrebă Astrid, fără niciun alt preambul.

— Doarme ca un bebeluș, în cameră la motel.

— Perfect.

— Astrid, ce se petrece? Adam spune că ai fugit de la petrecerea dată cu ocazia logodnei tale. Spune că logodnicul tău s-a încuiat în camera lui și că nu mai vrea să iasă afară.

Astrid scăpă un mormăit neîncrezător.

— Maxwell o să reziste. Nu m-aș fi îndrăgostit de el dacă n-ar fi fost capabil să supraviețuiască.

— Deci, ești îndrăgostită de el?

Astrid oftă.

— Mă tem că da, până peste cap.

— Atunci *de ce* fugi de el?

Urmă o pauză după care Astrid spuse:

— Căsătoria este un pas important pentru mine. N-am fost niciodată căsătorită. Trebuie să fiu absolut sigură.

— Dar ce *faci*?

Nu primi niciun răspuns. Astrid schimbă tonul și puse acum și ea o întrebare.

— Spune-mi, ce crezi despre fiul meu?

Lorna mormăi.

— Este o cămașă împăiată insuportabilă, care vrea să domine pe oricine și orice din jurul lui.

— Este perfect pentru tine, declară Astrid încântată. Să știi că m-am gândit și am ajuns la concluzia că voi doi sunteți făcuți unul pentru altul.

Vocea Lornei deveni molcomă și răbdătoare.

— Astrid coafura și machiajul au fost grozave, dar acum mergi prea departe.

— Spune-mi că nu ești atrasă de Adam.

— Astrid...

— Spune doar atât și eu renunț la întregul plan.

— Ce plan?

— *Ești* atrasă.

Lorna nu vorbește o vreme. Imagini îi răsăreau în minte, imagini din noaptea trecută. Se vedea stând pe Adam Gantry, îi simțea mâinile în părul ei și buzele lui apăsându-le pe ale ei...

— Bine, Astrid. Recunosc, sunt atrasă de el.

— Aha. Am știut eu.

— Dar totul este o mare încurcătură. El crede că eu sunt un fel de capcană pentru bărbați, sălbatică și liberă, dezlănțuită și care vrea să te împiedice să fii fericită alături de logodnicul tău și, poate, să-ți fure și salonul tău de coafură. El crede că grupul nostru de într-ajutorare este un cult antimatrimonial.

— Sunt sigură că ai să te descurci. În același timp, nu te bucuri de vacanța ta?

— Astrid, nu vrei să mă asculți.

— Dragă, mai am câțiva vechi prieteni pe care vreau să-i vizitez în următoarele două zile.

— Dar *de ce*?

— Ți-am spus doar, vreau să fiu sigură.

— Adam mi-a spus că l-ai sărutat pe un tip chiar în fața soției lui, în prăvălia lor de iaurt înghețat din Palm Springs.

— Acela era Artie.

Vocea lui Astrid deveni amuzată.

— Ce băiat dulce! Și să știi că l-am iubit, odată. Dar când l-am sărutat n-am simțit altceva decât că îmi lipsește... Maxwell.

— Vrei să spui că circuli prin toată țara, ca să-ți săruți foștii iubiți?

— Cam așa ceva. Trebuie să fiu sigură. Dacă mai arde flacăra când sunt cu vreunul din ei, atunci va trebui să-i spun lui Max că nu sunt făcută pentru măritiș.

— Și unde te duci acum?

— Acolo de unde am început. La Hot Springs, Arkansas acolo unde m-am născut și am crescut. Ne vedem acolo, peste... să zicem, șase zile. Sâmbătă, pe douăzeci. Și să nu-i spui lui Adam până atunci unde mă duc.

— Astrid, îmi ceri imposibilul.

Vocea aspră căpătă un ton de reproș.

— Bine, cred că vei face ceea ce trebuie să faci.

— Va trebui să-l mint în continuare.

— Nu neapărat să-l minți. Numai să nu-i spui tot adevărul.

— Astrid, faci o greșeală.

— Tu știi că el n-a avut niciodată o vacanță, de când îl știu eu? A fost un copil muncit și este un om matur care muncește mult. Când avea zece ani, a primit prima lui muncă. Lucra la o autoservire imediat ce a atins vârsta legală. Când a fost la UCLA avea două servicii în același timp. Ca o relaxare, avea un antrenor sportiv care venea acasă și îl tortura cu exerciții dure până când, complet extenuat, nu putea dormi decât câteva ore pe noapte – ți-am spus că are insomnie?

— Nu mai este cazul. Am aflat asta singură.

— Dragă, totul se petrece exact cum trebuie.

— Astrid, mă enervezi când faci atâta caz de misticism.

— Recunoaște. Atunci când ai ales numele meu ca să-ți fiu soră secretă, te-ai gândit: Ce-oi avea eu în comun cu așa o femeie?

— Nu recunosc nimic. Amândouă știm că așa am gândit. Și tu ai gândit la fel despre mine.

— Dar niciuna nu am avut dreptate. Am fost destinate de soartă să fim surori, așa că am putut să vin la Palm Springs și să-mi dau seama în același timp că trebuie să mă gândesc bine la propria mea logodnă.

Trebuia să fac ceea ce fac ca să știu că Max este omul potrivit pentru mine, iar tu l-ai pierdut pe Jeffrey pentru că destinul tău era să-ți descoperi alte orizonturi. Totul se potrivește pentru că Adam m-a urmărit, și așa cum și tu ți-ai descoperit alte fațete o să-l ajuți și pe fiul meu să învețe că viața este mai mult decât munca și autocontrolul sever. Nu-i așa că este minunat?

— Este o încurcătură, reluă Lorna.

— Așa-i viața, declară Astrid. Este nebună și minunată!

În acel moment, Lorna observă un bărbat blond care intra pe ușile de sticlă la celălalt capăt al cafenelei.

— U-hu, spuse ea.

Capitolul 7

— Ce este? o întrebă Astrid.

— Adam. M-a descoperit.

— Atunci eu am plecat. Ne vedem la prânz, sâmbătă, în fața la poșta centrală, aleea Rezerve lângă Central, în orașul Hot Springs. După aceasta, Astrid închise.

Cu o față acră și resemnată, Adam înaintă până la ea. Îi luă receptorul din mână. Îl ținu la ureche, constată că din partea cealaltă nu se mai aude nimic și, cu grijă, îl puse la loc în furcă. Apoi o luă de braț.

— La ce masă stai?

Părea foarte rezonabil.

Ea îi arătă ceașca de cafea și el o conduse la masa ei. El îi făcu un semn chelneriței Vonda Rae, care se smulse de lângă băiatul ei atâta cât să-i ia comanda lui Adam. Lorna nu protestă când el comandă ouă prăjite, șuncă și pârjoale pentru amândoi.

— Mă simțeam de-a dreptul bine dispus, spuse el după ce Vonda Rae lăsă pe masă un suc mare de roșii

și plecă. Dar asta a durat doar până când am intrat aici și te-am văzut la telefon.

Sorbi din suc.

— Era Astrid, nu-i așa?

Lorna dădu afirmativ din cap.

— Nu dormeai, spuse ea cu un ton acuzator.

— Nu după ce a sunat deșteptătorul. Dar mi-ai scăpat cât m-am îmbrăcat. Am mai trecut odată pe aici, dar era închis.

— M-am plimbat până a deschis.

El o privi aspru peste masă, sorbind în liniște, iar și iar, din pahar. Lorna știa că el căuta o nouă șmecherie, ceva ca să afle de la ea ce planuri are Astrid.

Vonda Rae apăru din nou, le puse micul dejun în față și apoi dispăru iar.

Lorna simți că îi este foame. Întinse gemul pe pâinea prăjită și amestecă ouăle, după care începu să mănânce.

În timp ce mânca, îl urmărea pe Adam, tot așa cum o urmărea și el pe ea. El o urmărea ca un duelgiu, care căuta un loc neparat unde să lovească. Ea, de partea cealaltă, îl studia.

Fusese atât de grăbit când pornise pe urmele ei, încât uitase cravata la hotel. Nasturele de la gât era desfăcut, gulerul îi flutura. Părul era încă deranjat după somn. Lorna aprecie că arăta minunat, puțin șifonat și bătut de vânt. Comparându-l acum cu imaginea perfectă și încordată pe care o avea de ieri dimineață pe coridorul hotelului, ea aprecie că îl prefera cum arăta așa amuzat și drăguț.

Devenind nervos sub privirile ei constante, Adam își netezi părul cu degetele.

— La ce te uiți?

Ea înghiți o bucățiță de pâine și încercă să nu

zâmbească.

— Ți-ai uitat cravata.

— Mă grăbeam.

Era delicios așa cum se străduia să se disculpe.

Lorna cea rea preluă comanda.

— Ar trebui să-ți uiți mai des cravata. Așa arăți ca un pat demolat. Ești foarte atrăgător.

El își înghiți bucățița de ou pe care tocmai o mestecase și o atenționă cu furculița.

— Ar fi mai bine să te porți civilizat.

Îl privi pe sub sprâncene.

— Chiar vrei asta, Adam? Chiar ai vrea să mă port civilizat?

Scutură capul.

— Nu cred...

El o străfulgeră cu privirea. Ea înclină capul într-o parte, studiindu-l încă atent, după care se pomeni vorbind.

— Adam, situația... a fost reevaluată. S-a decis că este foarte binevenit să vii cu mine, dacă vrei.

— Reevaluată? De către cine?

— Nu are importanță.

Lornei aproape că nu-i venea să creadă că ea este cea care vorbește. Dar, cu cât se gândea mai mult la Astrid și la raționamentele ei încâlcite, cu atât îi dădea mai multă dreptate. Adam Gantry avea nevoie de o lecție dură care să-l trezească. Lorna Smith făcea progrese cu el. Peste șase zile era sigură că el va face minuni. Deja realizase câte ceva.

— Lorna, asta este o nebunie. Să vin cu tine, dar unde? o întrebă el.

Ea făcu o pauză mai înainte să-i dea răspunsul.

— Pe traseul călătoriei mele de vacanță desigur.

— Spune-mi adevărul.

— Tot ce pot să-ți spun este că se va termina peste o săptămână.

— O săptămână?

Pronunță cuvântul cu un ton de parcă era vorba de o viață.

— Nu-mi pot permite o săptămână. Am clienți a căror soartă depinde de mine, răspunderi pe care nu le pot amâna.

Ea știa că zâmbetul de pe fața ei era răutăcios.

— Vrei să spui că Max, probabil, va trebui să înceteze să stea îmbufnat în camera lui și să se ducă la serviri dacă tu n-o să te întorci acasă?

— Maxwell Hollander nu stă îmbufnat. El este demolat.

— Ce spui? Ar fi mai bine să muncească puțin ca să mai uite de problemele personale.

— Nu ai nici cea mai mică înțelegere pentru sentimentele lui Maxwell sau față de responsabilitățile mele. Lorna, m-aș bucura dacă nu le-ai mai lua așa în râs.

Ea vârî ultima bucătică de șunculiță în gură, împinse deoparte farfuria și zise ca prin vis:

— Bineînțeles că este la latitudinea ta. Eu nu am cum să te forțez ca să vii cu mine.

— Spune-mi doar, aici și acum, unde o pot găsi pe Astrid?

— Dar, Adam, nu am nici cea mai vagă idee. Era adevărul adevărat. Cel puțin până sâmbătă.

El își trecu mâna prin părul lui delicios de răvășit.

— Sunt obosit, Lorna, teribil de obosit.

— Știu, pentru că nu dormi niciodată.

Se uită la el pe sub sprâncene.

— Dar cu mine, ai dormit, nu-i așa? Dacă n-aș fi fost atât de neatentă și n-aș fi pus ceasul deșteptător, și

acum mai dormeai.

— Nu la felul acela de oboseală mă refer, insistă el.

— Dar ce alt fel de oboseală mai există?

— Sunt o sută de alte feluri de oboseală. Vocea lui, care de obicei era atât de potolită și de stăpânită, acum devenise tot mai ridicată.

— Obosit să tot fiu târât prin toată țara de două femei lunatice. Obosit să mai fiu obiect de distracție. Obosit să tot fiu mințit. Obosit să mai fiu într-un întineric total în ceea ce privește lucrurile care se petrec!

El se ridicase în picioare și bătea cu pumnul în masa; mai înainte ca să-și dea seama.

— M-am saturat, Lorna! Până aici!

De la tejghea, Vonda Rae se uita cu ochii mari la ei. Prietenul ei aplaudă.

— Așa, așa, spune-i băiete! Îl îmbărbăta omul.

— Earl, tu să taci, sâsâi Vonda Rae.

Adam privi peste umăr la Earl, care ridicase în aer un pumn, în semn de încurajare.

— Mulțumesc, spuse grav Adam.

Earl dădu din cap și își aprinse o țigară.

Adam se așeză. Împinse micul dejun pe jumătate nemâncat.

— Nu mai pot mânca.

Lorna simți un imbold să se aplece peste masă și să-l atingă - o atingere de mângâiere. Dar se abținu, pentru că știa că ultimul lucru pe care îl dorea el în acel moment ar fi fost să-l mângâie.

După ce el privi lung ouăle care se răceau, timp de mai multe secunde, Lorna simți că era necesară o anumită acțiune. Se ridică în picioare.

Imediat privirile lui se fixară asupra ei.

— Unde mergi?

Ea aruncă niște bani pe masă, inclusiv un bacșiș generos pentru Vonda Rae.

— Îndărăt la motel.

Se abținu să-l întrebe dacă vine și el, putea pune pariu că el nu va renunța la singurul lui fir privitor la fuga lui Astrid, indiferent cât ar fi fost de sâcâit de situație.

* * *

Adam o privi cum pleacă. Apoi, mai ceru chelneriței niște suc de roșii și luă paharul cu el la telefonul cafenelei.

Îl găsi pe Manny McGill acasă, încă în pat. Manny și Adam fuseseră colegi de școală. Adam făcuse apel la agenția de detectivi a lui Manny de mai multe ori atunci când studia vreun caz dificil.

— Orice descoperi, cât de puțin, Manny, spuse el după ce îi comunică datele din cartea de vizită și adresa de acasă a Lornei.

— Este o chestie personală și am nevoie de informații foarte repede. Te mai sun eu. Măine, sau când o să am timp.

— O să fac tot ce pot, promise Manny.

* * *

Lorna, luminată de lampa de pe masa cea mică și rotundă, din colț, studia harta, când auzi cheia lui Adam deschizând ușa. El închise ușa încet și veni în spatele ei.

— Unde mergem acum? întrebă el.

Nu părea prea vesel, dar vorbele erau exact cum le dorise ea.

Liniștea dar și emoția o cuprinseseră în același timp. Ea nu se preocupa să se mai prefacă. Sări în sus și-l cuprinseseră în brațe.

— O, Adam. O să ne simțim extraordinar. Așteaptă și o să vezi.

În mod automat și brațele lui o înlănțuiră și o legănară, dar numai o clipă. Apoi brațele lui coborâră pe talia ei, depărtând-o ca s-o poată studia mai bine.

— Te porți de parcă, într-adevăr, asta n-ar fi altceva decât o mică vacanță neprevăzută și trăsniță.

O privea cu ochi vizibil bănuitori.

— Dar exact așa și e, răspunse ea, cu o privire nevinovată.

El mârâi neîncrezător și luă mâinile de pe talia ei. Apoi își luă cravata și se duse la oglindă să și-o aranjeze.

— Va trebui să merg să-mi cumpăr niște lucruri.

O urmărea cum se uită la el prin oglindă, admirând cum își făcea nodul la cravată.

— Cămașa asta este o mizerie și costumul trebuie dus la curățat. Și aici la Super Duper Motel – motelul super-păcălelilor – nici măcar nu au auzit de servicii din acestea.

— Domnul Impecabil, se amuză ea melancolică.

— Ce ai spus?

El se pieptăna cu un pieptene din trusa cu cele necesare pe care o luase din mașină.

— A, am spus... dă-mi un om capabil.

— Tot până la prânz trebuie să ajungem la New Mexico?

Rapid, Lorna făcu un calcul. Distanțele marcate pe hartă însumau cam o mie de mile până la destinația lor de sâmbătă, dacă o lua pe Autostrada 40. Numai că ea plănuise și niște ocoliri. Ocoliri la inspirație. În locuri

depărtate de calea cea bătătorită.

— Planul s-a schimbat. Va trebui să ajungem la Albuquerque până seara, inventă ea.

— Mereu se schimbă planurile, mormăi el sec. De parcă le-ai face pe măsură ce înaintăm.

— M-ai prins, îi răspunse ea zeflemitor.

Apoi se aplecă iar deasupra hărții întinse pe toată masa. Până la Albuquerque erau două sute cincizeci de mile. Aveau tot timpul să ajungă până seara și să admire liniștiți peisajul pe drum.

După ce s-a aranjat cât mai impecabil, în condițiile date, Adam spuse:

— O să sun la birou din mașină. Hai să mergem.

* * *

Adam conduse în liniște cât timp ieșiră din Winslow. De câte ori ea încercă să pornească o conversație, el răspunse doar cu un mârâit sau răspunse aiurea. Lorna decise să nu-l lase să fie așa tot timpul drumului. Misiunea ei, așa cum o văzuseră clar atât ea cât și Astrid, era să-l facă mai puțin preocupat. Așa încât în curând începu să facă planuri cum să-și realizeze obiectivul.

La Holbrook, după vreo jumătate de oră de drum, Lorna îl rugă să tragă lângă o gheretă cu răcoritoare. Adam refuză să meargă cu ea înăuntru, probabil pentru că se gândise că n-are cum să-l păcălească în mijlocul deșertului când ar fi putut să o facă mult mai ușor în Winslow.

Se întoarse cu două înghețate „Fudgie Bars” - o combinație de înghețată cu vanilie, sirop de fondante și cremă cu nucă, toate astea pe un băț și cu un efect garantat de ridicare a cantității de zahăr în sânge și a

îngroșării taliei. Continuând să rămână veselă, cu încăpățănare, ea se întoarse la mașină și se aruncă în scaun oferindu-i una din înghețate lui Adam, care deja băgase cheia în contact.

— Asta ce mai e?

Privi la înghețată de parcă ea intenționa să-l otrăvească cu așa ceva.

— Fudgie Bar.

Mușcă din ea, oftând cu voluptate.

— Nu, mulțumesc, spuse el, pe când ea continua să i-o ofere.

El băgă mașina în marșarier.

— Servește.

Ridică din umeri și puse înghețata lui, care era împachetată, sub bord, în suportul pentru cafea.

— O să se topească acolo, observă el.

— O iau de acolo într-un minut, spuse ea în timp ce se delecta cu înghețata ei.

Lorna își dădu seama, scoțând un pufăit ușor de mulțumire, că el părea că uitase pentru moment cât de tare se grăbea să revină pe șoseaua pe care putea alerga, chiar dacă nu știa unde, într-o liniște odihnitoare. Dimpotrivă acum el o urmărea cu un soi de fascinație severă, cum se lupta cu crusta de ciocolată cu alune care ascundea stratul de înghețată albă ca zăpada și cu stratul gros de ciocolată de dedesubt.

— Nu-i încă ora nouă dimineața. Cuvintele păreau dojenitoare, dar tonul trăda un om vrăjit.

— Dar, este așa de bună. Lingea crema de vanilie acolo unde apărea după ce mușca ciocolata.

— Pentru tine însă nu este bună.

Tonul lui arăta că el mai mult dorea să se convingă pe sine, decât pe ea.

Îl privea, fix, în timp ce continua să mănânce din înghețata care se topea. Se gândea la cât de sexy pot fi ochii verzi și la faptul că acum două zile fata care fusese nu și-ar fi permis să cumpere ceva așa de deșuchiat ca înghețata Fudgie Bar.

— Adam. Ea își linse bățui pe care se prelingea o picătură de vanilie viața depinde de cumpătare.

El clipi des, apoi încercă să ia o atitudine superioară, deși vocea lui uscată îl cam trăda un pic.

— Ce știi tu despre cumpătare?

— Învăț, pe zi ce trece.

Îi luă iar din mână înghețata și o flutură pe dinaintea lui în mod provocator.

— Ai mâncat vreodată înghețată Fudgie Bar?

— Nu, și nici nu am de gând.

Nu reuși să pară convingător.

— Săracu', de tine, vei rata o experiență unică în viață.

Ea nu mai acordă atenție bățului ei de înghețată și desfăcu delicat, cu dinții, învelitoarea înghețatei lui.

El scutură din cap, încet, ca un om hipnotizat de un șarpe care se legăna.

— N-o să mănânc așa ceva.

Buzele ei se ȣuguiară în sus și ea se aplecă spre el.

— Spune-o ca și cum ai crede-o cu adevărat.

El o privi, dar pofta din ochi nu avea nimic de-a face cu pofta de înghețată.

— Și nici n-am de gând să te sărut, spuse el, în timp ce cuvintele păreau să vină parcă fără voia lui.

— Hmm. De parcă nu aveai de gând să-mi răspunzi la sărut în garajul parării din Palm Springs.

— Vezi că se topește înghețata.

— Atunci mănânc-o.

Asta și făcu.

— Va trebui să începi să apreciezi consecințele acțiunilor tale, spuse el îndată ce înghețata nu mai reprezenta un pericol pentru pantalonii săi.

— O, să n-ai nicio grijă. Apreciez. Hai Adam, încă o gură.

El o ascultă, în timp ce ea lustruia bățul de la înghețata ei.

— Mama ta mi-a spus că ești obsedat de condiția ta fizică, spuse ea pe când continua să-i dea să mănânce.

— Mama are dreptul să aibă părerea ei.

Motorul mergea, așa că el căuta butonul de acționare automată a geamului.

— Ce faci? Întrebă ea.

El îi luă bățul de înghețată și celelalte resturi și le aruncă cu grijă pe fereastră într-un coș din dreptul portierei.

— Așa, spuse el, și se întoarse către ea. Cu asta am terminat.

— Bine, cedă ea grațios și se retrase la locul ei, cel puțin te-am făcut să guști măcar.

— Așteaptă.

O ținu de umăr.

— Ce?

— Ai niște ciocolată... el își luă batista din buzunar și o șterse la colțul gurii... aici.

Doamne, dorea să se întindă și să acopere distanța care îl mai despărțea de buzele ei. Dar, în momentul în care și el era pe cale să accepte, ea hotărî să nu-l mai agreseze pe săracul băiat. O să înceapă să o considere o nesătulă. Săptămâna aceasta vrăjită, ea va fi sălbatică și liberă. Dar se va feri să fie nestăvilită că Dumnezeu știe ce se mai poate întâmpla.

Adam părea să fi uitat că nu mai trebuia să o țină de braț, acum după ce ștersese cu atâta grijă ciocolata de

pe buzele ei.

— Mulțumesc, spuse ea, și îl scutură ușor ca să-i amintească că poate să-i dea drumul acum.

El o ținea mai departe. Dacă ar fi vrut, ea ar fi putut să se elibereze din strânsoarea lui ușoară.

Dar nu voia.

— Adam...

— Nu am de gând să te sărut, spuse, fiecare cuvânt fiind pronunțat încet, uscat, cu hotărâre.

— Cred că mi-ai mai spus asta.

— O să fim împreună toată săptămâna.

— Așa-i.

— Trebuie să stabilim niște granițe. Să menținem niște limite.

Ea schiță un zâmbet.

— E-n regulă. Fără Fudgie Bars, promit.

— Nu mă refeream la înghețată.

— Bine. Am înțeles. Acum lasă-mă de braț. El continua s-o țină și îi vorbi hotărât.

— Vreau să nu mă mai ațâți. Nu vreau să profit de tine.

Expresia feței lui se mai îndulci.

— Am senzația că s-a profitat mult de tine în trecut.

— Nu fi așa de sigur, spuse ea, fără să se gândească.

— Spune mai departe.

Vocea lui deveni tandră.

— Tratează-ți durerile luându-le în joacă. Dar știu că ai fost lovită, Lorna. Și destul de tare. Nicio femeie nu trăiește așa la întâmplare fără să existe un motiv anume.

— Bine, acum... spuse ea, n-o să te contrazic. Cu mâna care era liberă îi îndepărtă cele câteva fire de păr răzlețite pe fața ei. Lorna simți cum i se oprește respirația. Repeta gestul din noaptea trecută când ea

era călare peste el, goală până la talie.

— Atât de frumoasă și atât de dezorientată, spuse el, cu o voce de înghețată care se topește. Vreau să te ajut, Lorna. Dacă mă lași s-o fac.

Lornei i-ar fi plăcut să fie ajutată de el. În special dacă va continua să o mângâie pe păr în felul acesta tandru și minunat.

— Adam, cred...

Vocea ei se pierdu când își dădu seama că nu știe ce are de gând să spună.

— Ai fost chinuită când erai copil? interveni el.

Ea scutură din cap negativ și îi spuse adevărul.

— Tatăl meu se ocupă cu asigurări și mama este profesoară. Am două surori, una mai mare și alta mai mică decât mine. Amândouă sunt mai drăguțe și mai cunoscute decât am fost eu vreodată.

El clipi des, de parcă ar fi fost surprins.

— Două surori? se amuză el. Chiar așa?

— Da. Locuiam în Long Beach, California.

— Da.

Tonul său o făcu să bănuie ceva, deși nu își dădea seama ce anume. Părea că el compară informațiile, deși cum ar fi putut face așa ceva când el nu avea nicio informație în afara celor spuse de ea. Nu pricepea.

— Mai povestește-mi, o invită el.

Renunțând să-l mai bănuiască, ea continuă.

— Părinții mei locuiesc încă acolo. Mi-am luat o licență în științe bibliografice la Cal State Long Beach. Și acum am o librărie la Westwood.

Ochii lui luciră o clipă.

— O librărie. La Westwood.

— E adevărul gol-goluț, spuse ea simțindu-se aristocrată.

— Sunt convins.

Cuvintele erau seci.

— Mai vrei să știi ceva? Întrebă că eu un ton dulce după o vreme.

Nu rată ocazia asta.

— Spune-mi ce este *grupul de într-ajutorare*.

— Ți-am spus. Este un grup de femei care se întâlnesc în fiecare săptămână să-și spună...

El o întrerupse.

— Cum ai ajuns în acest grup?

— Am citit un anunț. În *L.A. Weekly*. Simțeam că-mi lipsește ceva, aveam nevoie de o legătură cu alte femei, o legătură pe care nu am avut-o cu mama sau surorile mele. Nu eram deloc apropiate. Erau amândouă prea emancipate și prea frumoase. Eu eram cea care buchisea cărțile – șoricelul.

— Șoricelul.

El repetă încet această poreclă.

Lorna oftă.

— Nu crezi nimic din toate acestea, nu-i așa?

El o privea atent, măsurând-o din priviri, încetase s-o mai mângâie pe păr.

— Cred că s-ar potrivi mai bine cu ideea care ți-ai făcut-o despre mine dacă ți-aș fi spus că mama era proprietara unui bordel la New Orleans și că și eu am lucrat acolo de la o vârstă foarte fragedă... Sau dacă ți-aș fi spus că am fugit de acasă, dintr-o familie bogată din Beverly Hills, că fiind răsfățată și deoarece mi s-a permis întotdeauna orice, nu am alt scop în viață decât să descopăr unde să mă distrez în momentul următor.

— Asta este mai aproape de adevăr?

Ea se depărtă de el și răspunse tăios:

— Ți-am spus adevărul, spuse privind pe fereastră la gardul din lemn roșu care separa autoservirea de

stația de benzină.

— Cred că nu mai știu ce să cred printre toate minciunile astea, concluzionă el.

Ea se întoarse spre el din scaunul unde se așezase.

— Când totul se va termina, o să știi totul, îți promit.

— Ai vreo dovadă convingătoare cu care să garantezi că pot să cred în promisiunile tale?

Lorna dădu din umeri.

— Poți să mă crezi sau nu, deoarece vei veni cu mine oricum.

— Nu reușesc să prind logica acestei afirmații.

— Tocmai pentru că nu este logică. Este pur și simplu bun simț. De ce să fii morocănos și botos tot drumul nostru prin toată țara, când ai putea fi relaxat și te-ai putea distra?

— Nu sunt botos. Țasta-i drumul nostru, prin toată țara?

— Acum s-o luăm pe aici.

Îi indica pe unde s-o ia.

— Duce la parcul național cu pădurea pietrificată. Cel puțin stă scris pe placa indicatoare.

Fără niciun alt cuvânt, Adam intră în marșarier și ieși din parcajul autoservirii luând-o pe drumul indicat de ea. Lorna porni radio-ul și se jucă la selectorul de posturi, căutând un program care să umple liniștea gravă care se așternuse între ea și Adam. Găsi o stație de emisie locală care se auzea când tare, când mai slab, dar chiar și așa acest post era mai bun decât nimic, mai ales că din scaunul șoferului emana un sentiment de îndoială iritant.

Douăzeci de minute mai târziu ajunseră în parc. Lorna închise aparatul de radio și se entuziasmă la vederea vestigiilor de o culoare strălucitoare a pădurii de conifere preistorice. Adam mormăia din când în

când și conduse mașina cu un fel de hotărâre câinească ce făcea să pălească și cea mai slabă încercare din partea ei menită să încălzească atmosfera. O urmă în muzeul Rainbow Forest – „pădurea curcubeului” – cu mâinile vârâte în buzunare, fără să scoată nici măcar un cuvânt. Refuză să lase să-i scape vreun „o” sau măcar un „ah” când admirară Podul de Agat, un trunchi pietrificat, uriaș, care unea marginile unei prăpăstii de doisprezece metri. Și, deși o însoți până la Stânca Ziarului pe o potecă cu 120 de trepte săpate în peretele abrupt de stâncă, privi inscripțiile indiene care apărură în fața lor ca pe alte deținătoare de secrete indescifrabile.

După ce se întoarseră pe autostrada principală, spre prânz, Lorna căută din nou postul de radio cu muzică „country” și „western”.

— Mergi drept spre Gallup, îl dirijă ea veselă pe Adam. Între ei se desfășura un soi de concurs. El refuza să zâmbească, ea nu renunța la buna dispoziție orice ar fi fost.

— Ne putem opri să cumpărăm de aici lucrurile de care ai nevoie.

Îi aruncă un zâmbet larg, prietenos.

— Dacă vrei, bineînțeles.

— Perfect, răspunse el sec.

Lorna începu să bată cu palmele în ritmul muzicii și să fredoneze și ea. Privi pe fereastră la cerul deschis și mare și norii rari ca din vată și la deșertul roșu care părea că nu se mai termină. Din loc în loc apăreau dealuri cu arbuști uscați și „mesas” înalte celebrele platouri. Era fascinată de aceste „mese” uriașe care țâșneau parcă din deșert, ale căror versante aproape roșii-purpurii era umbrite de lumina orbitoare a nămiezii.

Adam se opri ca să-și umple rezervorul de benzină imediat cum trecură de granița cu statul New Mexico și ajunseră la Gallup mai înainte de ora două. Serviră niște turtițe condimentate la care poftiră pe loc la o autoservire numită Ranch Kitchen bucătăria fermei unde chelnerițele purtau fuste înfoiate, în culori vii. Lorna nu se putu abține să nu aprecieze frumusețea țesăturilor Navaho atârinate de pereți. Adam mănă în tăcere, răspunzându-i cu cel mult o mișcare din cap sau vreun mormăit, din când în când.

Alese la întâmplare un raion din magazin de unde să-și cumpere lucruri, dar Lorna îl găsi îmbrăcat cu gust, atunci când ieși în fine din cabina de probă. Purta blugi decolorați, cizme și o cămașă în carouri și mai ducea în brațe mai multe cămăși și blugi de diferite culori.

— Nu te uita așa la mine, mormăi el, pe când mai adăugă și o jachetă de piele de oaie la grămada de haine cumpărate. Dacă ai de gând să mă cari printre stânci ca să văd picturi rupestre indiene, nu mai merge să port costume elegante.

— N-aș putea fi decât de acord cu tine, îi spuse, știind foarte bine că nu se putea abține să nu îl înțepe nițeluș. Chiar dacă acum el încă se mai încrunta, o să se simtă reconfortat în hainele astea comode – și reconfortat înseamnă minunat. Confortabilul este un pas pe calea înseninării lui.

Vânzătoarea puse pe umeraș și împachetă cu grijă costumul mult încercat al lui Adam.

— În noaptea asta, îi spuse Adam după ce plăti toată garderoba asta nouă de vacanță, o să dormim la un hotel unde o să pot să-mi curăț și să-mi calc costumul.

Grozavă aventură, se gândi Lorna acrită. Să mergi cu o mașină cu o „cămașă împăiată” a cărei singură preocupare este unde să-și dea la curățat costumul.

Reveniseră la mașină după ce traversaseră tot magazinul, încărcăți cu cumpărături, când ea observă niște saci de dormit de vânzare la raionul cu echipament sportiv.

Se opri și lăsă jos sacoșele pe care le ducea.

— Adam, văd ceva de care o să avem nevoie.

El privi în direcția în care se uita ea.

— Nu, spuse. O, nu.

— O, Adam, toată viața mi-am dorit să dorm sub cerul liber.

— Dar ai spus că dormim la Albuquerque în noaptea asta, ripostă el întunecat. Sunt o mulțime de hoteluri civilizate în Albuquerque.

— Am spus *lângă* Albuquerque.

— Ei și? Nu văd diferența. Poți merge unde vrei și să faci ce vrei după care putem găsi o cazare decentă și să dormim în paturi adevărate.

— Știi că oricum n-o să poți dormi, îl muștră ea. Așa că ce contează dacă nu dormi într-o cameră plicticoasă de hotel sau în aer liber sub un cer plin de stele?

— Ne găsim în țara șerpilor cu clopoței, amenință el. Și noaptea se lasă frigul în munții din jurul orașului. Șerpii sunt atrași de locurile închise, călduroase, cum ar fi de exemplu un sac de dormit.

— De unde știi? întrebă ea neîncrezătoare.

— Astrid este mama mea, îți mai aduci aminte? Când eram copil, m-a adus și în zona asta. Ea a traversat o perioadă de revenire în mijlocul naturii pe vremea când nu aveam încă zece ani. Am dormit sub o *pătură din stele*, sublinie el ironic, de un număr de ori suficient de mare pentru a ajunge pentru tot restul vieții.

— Bine, admise Lorna. Atunci înseamnă că am de a face cu un expert. Deci n-o să fie nicio problemă.

— Lorna, de ce insiști mereu să îmi iei cuvintele și să

le sucești așa încât să corespundă planurilor tale ușurate?

— Va trebui să dormim în aer liber, Adam, îi spuse ea solemn.

— De ce?

— Pentru că voi primi următorul set de instrucțiuni după câte se pare, în mijlocul nopții.

— *Cum adică* undeva în mijlocul nopții? Unde anume mai precis?

— Știi că nu pot să-ți spun, îi răspunse ea. În mintea ei completă: pentru că, de fapt, n-am nici cea mai mică idee... Acum, ai grijă de sacii aceștia, dacă ești drăguț.

— Lorna...

— Vin imediat.

Capitolul 8

— Buletinul meteorologic anunță ploaie cu o probabilitate de patruzeci la sută.

— Adam, nu mai fi așa de pesimist. Nu se vede niciun nor pe cer.

— Furtunile din deșert pot apărea fără să poată fi prevăzute.

— Nu mai suntem în zona deșertului sau n-ai observat încă?

— În ciuda pinului „pinon” care crește pe ici pe colo, încă suntem într-o zonă semiaridă. Furtunile pot apărea și dispărea din senin.

— Bine. Când va începe să plouă ne mutăm în mașină.

— Îți dai seama cât am condus pe drum nepavat ca să ajungem aici? O să fie nevoie să trecem printr-o mare de noroi dacă o să plouă. Mașina mea nu este nici pe departe o mașină pentru orice fel de teren.

— Deci, ar fi riscant să ne întoarcem. Acum, nu vreau să mai aud vreun cuvânt despre vreme. Ai înțeles?

— Să nu spui că nu ți-am spus.

— În niciun caz. N-o s-o spun niciodată.

— Și în afară de riscul de furtuni cu ploaie, toată escapada asta nu are niciun sens.

— Cum adică, Adam?

— Doar nu vrei să te cred că cineva ți-a dat întâlnire aici într-un asemenea loc?

— Crede ce vrei. Eu aștept... un mesaj.

La aceasta el, care stătea culcat pe sacul de dormit de cealaltă parte a focului de tabără scoase un mormăit dezaprobat și rămase, din fericire, tăcut o bună bucată de vreme.

Lorna așezată pe sacul de dormit și acoperită cu o pătură luată din mașină, oftă mulțumită de tăcerea lui și-și petrecu mâinile pe după cap. Privi la stelele care păreau niște găuri de lumină în țesătura neagră a cerului.

Făcuseră tabăra lângă o stâncă mare la baza muntelui acoperit cu arbuști, la capătul unui drum fără nume undeva la nord-vest de Albuquerque. Focul aprins de ei arse în liniște între păturile lor și Lorna simți căldura cărbunilor aprinși cum îi mângâia plăcut fața.

Focul, ca orice alt subiect ales la întâmplare, devenise o punte de mulțumire între ei.

— N-avem permis, se agită Adam.

— Dar nu-i nimeni în jur pe o distanță de mai multe mile. Probabil că nici nu avem *nevoie* de un permis, îi răspunse Lorna.

— Acum suntem la sfârșitul secolului douăzeci, Lorna. Trebuie să ai un permis ca să faci focul în orice

loc acum. Și, în definitiv, de unde crezi că o să facem rost de lemne?

— E un copac prăbușit pe marginea drumului pe care am venit.

— Adică vrei să spui să mă întorc și să-l bag peste toate lucrurile din portbagaj?

Ea refuza să se dea bătută.

— Te ajut dacă trebuie.

Așa că, cu tot raționamentul temperat a lui Adam, aprinseră focul. Ea admiră cât de priceput se dovedise el atunci când așează lemnele pe care le culeseseră de la pinul doborât și ramurile de la ciulinii dezrădăcinați în loc de găteje.

— Cel puțin lemnele astea nu sunt umede, mormăi el iarăși, când reuși să le facă să se aprindă și focul începu să trosnească.

Pe măsură ce se lăsă noaptea peste munți și aerul subțire deveni mușcător și apoi chiar rece, ei terminaseră de mâncat sandvișurile pe care le cumpăraseră mai înainte ca să părăsească șoseaua principală și băură și ceai fierbinte din termos.

— Ce fel de mesaj? întrebă Adam din sacul lui de dormit, tăindu-i Lornei reveria despre cele petrecute în ultimele ceasuri.

Lorna se așează mai comod evitând câteva pietre care îi intrau în spate.

— Nu-i așa că este frumos pe aici?

— Te-am întrebat dacă așteptăm pe cineva? insistă Adam.

— Așteptăm... ceva neașteptat, răspunse Lorna.

Adam, care se întinsese pe sacul lui de dormit, se ridică în capul oaselor și-și petrecu brațele. În jurul genunchilor. Conștientă de aceste schimbări, Lorna se întoarse în partea cealaltă, sprijinindu-și capul în palmă

și zâmbind spre el peste cărbunii aprinși.

— Haide, spuse ea, nu-i așa de rău, ce zici?

El o surprinse cu totul când îi adresă acel zâmbet încântător care lipsise atât de constant mai toată ziua.

— Nu, nu-i chiar așa de rău, mărturisi el, înclinând capul și căzând pe gânduri.

— Știi, parcă o văd pe Astrid când stai așa cu capul.

Cuvintele îi scăpară mai înainte ca să se gândească dacă amintind de mama lui nu-l va face să recadă pe gânduri.

Dar el nu se supără.

— Când ce?

— Când înclini așa capul. Chiar dată nu mi-ai fi spus niciodată cum te cheamă, tot mi-aș fi dat seama că este o legătură într-un fel, deoarece semeni cu ea când faci gestul respectiv.

— Dar ai știut cine sunt din momentul în care ți-am spus cum mă cheamă.

— Da.

— Pentru că Astrid ți-a spus totul despre mine, nu-i așa?

— Da.

— În cadrul ședințelor *grupului de într-ajutorare*, bănuiesc.

— Da. În grupul *nostru de într-ajutorare*.

— Ce ți-a spus ea?

— Adam, nu pot să-ți spun. Ceea ce se spune în cadrul grupului rămâne strict confidențial, altfel nimeni nu și-ar spune deschis pasul.

— Am înțeles.

Bineînțeles că nu a înțeles. Absolut nimic. Și Lorna știa că ea poartă vina pentru acest lucru. Privi în lături o clipă, spre sud-vest, la dunga slab luminată care ar putea fi produsă de luminile orașului Albuquerque.

Când se uită iar la el, văzu că privea fix la foc, cu un zâmbet ușor.

— Când eram de zece ani, Astrid m-a luat în prima excursie în care am dormit în aer liber.

— Unde anume? întrebă ea încet, bucuroasă că a ieșit din pasa gânditoare.

— Lângă L.A., în pădurea Los Padres. Tocmai atunci ieșise din faza ei de beatnik.

— Astrid a avut și o experiență ca beatnik?

Lorna nu putea să și-o închipuie pe Astrid cea isteață și somptuoasă într-o ipostază de beatnik.

— Spune orice ipostază, spuse Adam, și Astrid precis a avut-o.

Pe moment, nu mai spuse nimic, așa încât Lorna întrebă:

— Și cum a fost prima ta excursie cu dormitul în aer liber?

— Un coșmar.

— O, Adam. Nu cred că a fost chiar așa de rău.

— Nu?

El își ridică ochii de la foc așteptând până când privirile lor se încrucișară.

— Vrei cu adevărat să-ți spun cum a fost?

Ea dădu din cap.

— Cu amănunte.

— De ce?

— Zău, Adam. Îmi ești drag și mi-e dragă și mama ta. Sunt întotdeauna gata să aflu ceva despre oamenii care îmi sunt apropiați.

El îi mai aruncă o privire suspectă, dar apoi privi la jarul roșu și începu să vorbească.

— Îmi amintesc cum conduceam amândoi spre limita zonei sălbatice Dick Smith. Se apropia noaptea. Cerul era portocaliu cu purpuriu spre apus. În amurg, Astrid

parcă mașina la marginea drumului și-mi dădu păturile mele în timp ce își luase sub braț pătura ei.

Adam chicoti sec.

— Păturile alea erau chiar de pe paturile noastre de acasă, explică el. Eu, cel puțin, purtam teniși și blugi. Mama avea o minijupă neagră, pantofi cu tocuri și ciorapi negri. Vezi, era decisă să urmeze drumul care i se năzărea, așa cum le făcea pe toate atunci.

Unul din buștenii care arsese parțial căzu peste jar, aruncând scânteii în spațiul dintre ei. O bucată fumegândă de lemn se rostogoli dincolo de cercul de pietre care înconjura focul. Adam luă un băț pe care îl folosisese la ațâțatul focului și împinse lemnul la loc pe jarul care mocnea.

— Și, cum îți spuneam, se făcuse aproape întuneric până când am terminat cu parcare mașinii. Și ea intră direct în lăstărișul de pe marginea unui râu secăt. Eu, după ea. Merse cam o oră, cu tocuri înalte, eu rochia și cu ciorapii rupți în toate crengile, dar ei nu-i păsa. Cânta tot drumul. Căntece de Bob Dylan „Vânare de vânt” și „O dimineață în plus”. Când a obosit cu adevărat încât nu mai putea merge mai departe, s-a oprit și a lăsat jos pătura pe pământul plin de pietre. Eu m-am oprit lângă ea. Eram teribil de *supărat* pe ea.

— Pentru că te târâse așa în necunoscut? întrebă Lorna.

El mormăi.

— Da, pentru asta. Și pentru o mie de alte lucruri. Pentru că era diferită de mamele celorlalți copii, pentru că nu servea masa la ore regulate, pentru că se îndrăgostea de alt om în fiecare zi, pentru că crea o aură de agitație în jurul ei în care eu nu puteam să fiu liniștit măcar un minut, pentru că mă întrebam permanent, *ce-o să mai facă după asta?* Unde o să mă

mai ducă, ce o să mai spună în fața prietenilor mei încât să mă facă să mă simt jenat? – nu că aş fi avut mulți prieteni, dar așa, ca idee. Eram mereu în mișcare, mereu mergeam într-un loc mai bun, despre care ne lămuream că nu era mai bun decât cel dinainte...

Se opri brusc și ochii lui, care fuseseră până atunci concentrați asupra trecutului, reveniră asupra Lornei privind-o peste jarul focului.

— În orice caz, când ea se oprea și puneă păturile pe pământ eu eram turbat.

— Și după aceea?

— Mă privea. Și știa că sunt furios. Ridica puțin din umeri și spunea: Adam, aş fi vrut să fiu pentru tine mama pe care ți-o dorești. Dar singura mamă pe care o ai este așa și nu pot face nimic s-o schimb. Mă străduiesc, fiule. Dar caut ceva. Și până când n-o să găsesc, lucrurile vor sta puțin în aer în familia Gantry.

— Deci, până la urmă ai înțeles-o? întrebă Lorna liniștit.

— Cătuși de puțin, spuse Adam. Încă eram furios. Dar, cu trecerea anilor, am înțeles că ea a făcut întotdeauna tot ce a putut face mai bine pentru mine. Nu era ușor, mai ales în vremea aceea, ca femeie să-și crească singură copilul. Dar ea a considerat că nu se va abate de la responsabilitatea care o are față de mine.

Râse din nou, sec.

— Ea m-a luat cu ea, indiferent dacă o încurcam sau nu, până când am ajuns suficient de mare ca să am grijă singur de mine. Și, totuși, ea nu a încercat niciodată să se agațe de mine. Am fost lăsat să stau singur acasă încă de la șaisprezece ani. Și, imediat ce am împlinit optsprezece, m-am mutat separat, cu

aprobarea ei.

— Înțeleg, deci, că, chiar dacă Astrid nu a fost mama care să corespundă gustului tău, în general ea a fost o mamă excelentă.

— Ideea este, completă Adam cu o privire superioară, enervantă, că n-am uitat niciodată ce mi-a spus cu ocazia excursiei aceleia. Acum o lună, când mi-a spus că o să se mărite cu Maxwell, mi-a arătat inelul și mi-a zâmbit așa cum zâmbește ea de obicei – misterios – cred că înțelegi ce vreau să spun?

— Da, știu, spuse Lorna.

— Ea mi-a spus: „Băiete, cred că am găsit în fine omul căutat”. Și crede-mă că știa ce spune Lorna, zău așa. După ani în șir de căutări, a găsit pe cineva cu care ar putea fi fericită pentru restul zilelor ei.

O privi fix pe Lorna, provocator, peste cărbunii care mocneau în foc, după care încheie.

— Și acum, renunță la tot.

Lorna îi răspunse la privire, simțind în interiorul ei acea durere izvorâtă din tandrele. Tandrețe amestecată cu dorința permanentă de a-i spune tot adevărul. Nu ar mai avea grijă din cauza lui Astrid, dacă ar ști că ea nu dorește decât să fie foarte sigură de un lucru: căsătoria cu Maxwell, este o idee bună. Și, dacă el ar ști adevărul despre Lorna, ar abandona-o în Albuquerque în zori și s-ar reîntoarce la viața lui exemplar de ordonată.

— Mă gândesc... Ea se ridică și se înfășură în pătură ca să facă față aerului tot mai rece... că toată povestea aceasta cu mine îți aduce aminte în mod neplăcut de vremea când erai un băiețel. Când erai cărat din loc în loc fără să știi exact de ce.

— Și eu m-am gândit la unele asemănări, răspunse Adam.

- Ce vârstă ai, Adam?
- Treizeci și șase.
- El făcu ochii mici.
- De ce?
- Deci primii șaisprezece ani din viața ta, ai fost sâcâit de căutarea de sine a lui Astrid.
- Da, cam așa ceva. Unde vrei să ajungi?
- Deci mai rămân douăzeci de ani când ai făcut exact ce ai vrut și când ai vrut. Când nu ai avut de a face decât cu ordinea și previzibilitatea.
- N-aș merge chiar atât de departe, interveni el repede. Viața nu este niciodată total previzibilă.
- Dar, în măsura în care ai reușit s-o orientezi astfel, *a fost* previzibilă în ceea ce te privește, nu?
- Nu-mi place încotro se îndreaptă această conversație.
- Pentru că știi deja concluziile la care o să ajung.
- Atunci ce rost mai are să continuăm?
- Îi aruncă acea privire de culoarea jadului, dură și de nepătruns precum o stâncă.
- Echilibrul, Adam, continuă ea amabil, confirmându-se încă o dată că avusese dreptate să nu-i spună tot adevărul cel puțin pentru o vreme. Viața înseamnă mai înainte de toate echilibru. Și tu ai fost cam prea mult timp calculat.
- Adam găsi rolul de tenor care i se acorda în această conversație tot mai neplăcut.
- Nimeni nu poate controla prea mult propria sa viață.
- Îi era silă de tonul său plângăreț-justificativ.
- Poate, dacă își dă seama că viața îi devine uscată precum praful din palme.
- Lorna vorbea referindu-se la viața ei, nu numai la cea a lui Adam.

Dar Adam nu știa acest lucru și acum, în urma acestei remarci, observă că atinsese ceva în interiorul lui ascuns și că acel ceva parcă se strângea la această atingere.

— Viața mea nu este uscată asemeni prafului, își spuse și-și cu hotărâre. Viața mea este ordonată. Viața mea este echilibrată.

Dar, din motive greu de definit, îi veni mereu în minte debaraua lui de acasă cu rândurile de pantofi lustruiți, aranjați după culoare și după cât de des sunt folosiți, plasați pe un suport de lemn – pantofii pentru serviciu și ocazii mai în față, încălțăminte de zi cu zi mai în spate. Văzu rânduri de umerase cu costume, fiecare umeras agățat ordonat. Cămășile lui erau împăturite cu grijă, ca și puloverele lui de altfel.

Ești atât de perfect, Adam, îi spusese cu un an în urmă o femeie cu care se întâlnea mai des. Prea perfect. Și complet auto-centrat. Ești un amant minunat, așa că trebuie să recunosc că voi regreta o parte din relația noastră. Dar, rămâne o altă parte din tine pe care ai ascuns-o mereu. Dacă cineva o să depășească această reținere a ta, nu sunt eu aceea, deoarece eu ar fi trebuit să fi reușit până acum...

Adam goni din minte amintirea cuvintelor pe care i le spusese fosta lui dragoste și reveni în prezent observând că se uita fix la fața înroșită de foc a aceleia care era sora secretă a mamei lui.

Lorna se înfășurase în pătura din mașină, cu mâinile prinse pe genunchi, așa că el nu putea vedea altceva decât fața ei care zâmbea prosteste, vârfurile pantofilor ei albi și părul acela teribil. Se gândi cum simțise părul acela, strecurându-se ca un lichid mătăsos printre degete. Se gândi la sânii ei albi ca laptele în noaptea trecută, când își scosese tricoul

peste cap și aproape că îl înnebunise cu dorința ei de a părăsi orice urmă de reținere pe care o avusese până atunci. Dorise să vină în interiorul ei, să-l conducă prin locul acela al abandonului total pe care îl tot promisese fiecare privire a ei, încă de la început.

Afurisită ești, Lorna Smith, gândi el privind-o cum răspundea la zâmbet. De ce oare, din toate femeile bine care sunt pe lume, s-a găsit o ușurică seducătoare ca tine să mă facă să-mi pierd controlul?

Lorna îl privi și ea, întrebându-se la ce oare se gândea el. Privirea lui era dură și arzătoare, trimițându-i mesaje contradictorii de furie și de dorință în același timp. Nervii ei vibrau în ceva ce putea fi avertisment sau așteptare. Zâmbetul îi pieri pe când se înfășură mai strâns în pătură, simțindu-se dintr-odată nesigură pe sine și vulnerabilă. Imagini din noaptea trecută îi treceau prin minte – mâinile lui Adam prin părul ei, buzele lui pe buzele ei, trupul lui frumos și puternic pe care ea stătea călare.

O dorise nespus de mult. Nu profitase de ea tocmai datorită acestui extraordinar auto-control. Altfel ar fi putut s-o aibă oricând, recunoscuse Lorna în timp ce-l privea cum o fixează. Și dacă el ar decide să facă cu adevărat dragoste cu ea, *atunci ce se va face ea?*

Lorna cea din imaginație putea gândi asemenea povești intime, dar Lorna cea adevărată în niciun caz. Lorna cea adevărată se simțea atașată de el și avea o senzație care o făcea să înțeleagă că acest atașament devenise incomparabil mai greu de desfăcut comparativ cu cel față de Jeffrey, dezertorul.

O străbătu un fior și Lorna se strânse mai tare în pătură. Poate, gândi ea, că ar trebui să-i fie recunoscătoare lui Adam Gantry pentru faptul că se autocontrola atât de diabolic.

În acel moment, Adam se eliberă de vraja privirii ei și începu să-și scoată cizmele și jacheta din piele de oaie pe care o cumpărase în după-amiaza asta.

— Cred că am terminat cu discuțiile, spuse Lorna, căutând să pară liniștită, deși se simțea o anumită strângere de inimă în vocea ei.

— Eu mă culc, spuse și Adam. Poate că o să ai noroc și o să adorm cu adevărat. Mai târziu, când o să primești vreun *mesaj*, nu va trebui să te chinui ca să n-ajung la el.

Lorna hotărî că cel mai înțelept lucru pe care îl avea de făcut era să nu mai comenteze și să-l lase în pace. Își scoase și ea cizmele și jacheta și se vârî în sacul de dormit. După câteva minute de vânzoleală, reuși să se aranjeze într-o poziție mai comodă printre pietricele și pietre care o tot incomodau. Undeva departe, ea auzi un urlet – un câine sălbatic sau un coyot care urla la luna argintie. După care, somnul îi veni greu ca o cortină a nopții.

* * *

Undeva departe, cineva bătea într-o tobă. Bătaia era rară, fără un ritm anume. În visul ei, Lorna vedea un luptător apaș, dominând regiunea, superb, pictat cu vopsele de război și cu pene, bătând în ritm de tam-tam cu o măciucă imensă.

Cineva o scutură și strigă:

— Lorna, haide, trezește-te. Trebuie să fugim de aici.

Lorna mormăi și se strânse mai tare sub pătură, căutând o poziție comodă pe pietrele de pe sol.

— Lorna, haide. Începe ploaia.

Întărind aceste cuvinte apașul din visul ei bătea toba cât putea de tare.

Lorna mormăi și se întoarse pe partea cealaltă și deschise un ochi.

— Ce-i asta?

Adam o privea de sus.

— Un tunet.

Lorna se ridică în picioare. Încă era noapte. Deasupra capului stelele fuseseră înghițite de norii de furtună care acoperiseră tot cerul. Veneau ca niște valuri, urlând, ca un tren în plină viteză, acoperind felia subțire de lună, încât de abia se mai vedea. Fulgere scurte trosneau spre nord-vest, urmate de bubuiturile asurzitoare ale tunetelor pe care Lorna le auzise în vis. O clipă, cât îi trebui să se trezească, Lorna privi fix spre cer. Apoi, își dădu brațele în lături, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze măreția naturii cu mâinile ei fragile.

— O, Adam, strigă ea, nu-i așa că este minunat?

— Grăbește-te, ordonă Adam. Își strânsese deja sacul de dormit și se îndreptă cu el spre mașină.

— Mai avem cinci minute după care o să înceapă să toarne cu găleata, îi spusese el peste umăr, pe când fugea spre mașină.

Lorna începu să-și pună cizmele, dar se pare că nu reușea să se miște atât de repede cum voia Adam. După ce el își pusese sacul de dormit în mașină, reveni lângă ea.

— Haide.

Făcu așa cum îi spusese el, sărind într-un picior ca să ajungă la cealaltă cizmă. El, cu o viteză de necrezut, strânse sacul ei de dormit și alergă iar la mașină în timp ce ea se lupta cu mânecile jachetei cu franjuri.

— Adam, puțină ploaie n-o să ne omoare, strigă ea veselă, scoțându-și părul peste gulerul jachetei și întorcându-și fața spre cerul sălbatic și dezlănțuit.

În acel moment, cerul trosni și o rafală de ploaie rece

Îi veni pe față. Și se porni ploaia. Lornei nu-i venea să creadă. Era de parcă pompierii pusese un furtun pe ea. Era așa de uimită de iuțeala și forța dezlănțuită a ploii că, timp de câteva secunde, ea rămase ținută locului, fiind udată până la piele.

Apoi Adam o apucă de mână.

— Haide odată.

El începu să alerge spre mașină și, pentru că o ținea strâns de cot, ea era împinsă mereu înainte. Apoi el ocoli mașina și se așeză prin ușa din stânga.

Lorna stătea într-o baltă formată de părul ei, learcă, ca și hainele ei, de altfel și privea pe fereastră la peretele de apă care era luminat din când în când de săgețile fulgerelor. Adam porni motorul și dădu drumul la aerul cald.

Apoi începu să se dezbrace.

Își scoase o cizmă și apoi cealaltă și le aruncă pe scaunul din spate. Apoi blugii lui decolorați, Levis și apoi și cămașa lui în carouri. Rămase cu ciorapii, pentru că cizmele zdravene pe care le cumpărase îi fuseseră de udătură. Lorna rămase cu gura căscată, uimită întrucâtva de abilitatea cu care se dezbrăcase în spațiul restrâns al mașinii și uimită, din nou, și de perfecțiunea masculină a trupului lui.

— Scoate-ți hainele, ordonă el. Ești udă până la piele.

Se pare că apucase să ia câteva lucruri din portbagaj, pentru că se întinse până la bancheta din spate și scoase o pereche uscată de blugi și o cămașă. Apoi se vârî în pantaloni, întorcându-se cu fața spre ea și-i prezentă un picior frumos format, păros și dur ca piatra și apoi celălalt. Îi trase pe el și-și închise fermoarul. Apoi își vârî mâinile pe mânecile cămășii, fără să-i mai încheie nasturii. Își lăsă o mână pe

spătarul scaunului și se întoarce cu fața spre ea.

Lorna, care se lipise de ușă ca să-i permită să se îmbrace, se pomeni că se uită fix la pieptul lui lat – și athletic scos parcă în relief de cămașa descheiată. În același timp, sesiză și faptul că păcănitul acela care se auzea era propriul ei clănțănit din dinți.

— Am spus, scoate-ți lucrurile de pe tine.

El se ridică și-i vorbește peste umăr căutând ceva pe bancheta din spate.

— Am luat o valiză din portbagaj. Sper să fie și ceva călduros de îmbrăcat în ea, spuse el.

Continuând încă să clănțăne din dinți, Lorna se uită iute la bancheta din spate unde văzu că iese la iveală o grămadă de lucruri din mătase și satin. Alesese valiza cu lenjeria ei pentru luna de miere.

— Ce-i asta? Întrebă Adam, șocat. O valiză plină cu dresuri?

— Cămăși de noapte, îl corectă Lorna printre dinți. Observă că dacă strânge din dinți nu mai clănțăne.

— Mă abțin de la orice comentariu, spuse el, dând din cap.

— Chiar te rog, ripostă ea. Ar trebui să fie măcar un tricou sau două mai la fundul valizei.

Căută acolo și scoase unul la suprafață.

— Folosește și o pătură.

Pe când luă pătura în care fusese înfășurată mai înainte, ea se simți recunoscătoare pentru spiritul lui de prevedere. Nu uitase să o arunce în mașină când adusesse sacii de dormit în portbagaj.

Cu pătura și tricoul în mâini, Adam se lăsă din nou în scaunul din față.

— Tot mai ești îmbrăcată, o acuză el când o privi iar. Tremuri ca o frunză. Jos, totul, acum.

Lorna începu să-și scoată jacheta udă și apoi cămașa

albă, la fel de udă. Ajunsese la sutien, când Adam spuse mormăind:

— Nu te jena de sutien. Nici nu e prea mare așa că nu-ți mai face probleme.

Îi aruncă tricoul și îl trase peste cap.

— Acum dă încoace picioarele, ordonă el. Pe rând, câte unul.

Încă năucă, îi întinse automat un picior. El scoase cizmele albe și ude și le aruncă în spate lângă ale lui. La fel procedă și cu ciorapii ei subțiri.

— Picioarele-ți sunt gheață, mormăi el. Dar ne ocupăm acuși de ele. Mai întâi însă pantalonii.

Ea își scoase pantalonii, cu mai puțină elegantă decât o făcuse el, așa i se păru ei, cel puțin. Odată scăpată de hainele ude și cu radiatorul mașinii care încălzea interiorul observă că nu mai era nevoie să țină dinți strânși ca să nu clănțâne.

Râse încet, când el se apropie de ea acoperind-o în pătura mare și călduroasă trăgându-i-o pe cap să-i usuce părul.

— Găsești că este amuzant, nu? mormăi el, uscându-i părul.

— Tocmai mă gândeam că te pricepi mai bine decât mine să te dezbraci într-un spațiu îngust.

— Și ce-i amuzant în asta?

Sprâncenele lui aurii se încruntară. Erau încă ude, ca și părul de altfel. El emana un miros plăcut, aprecie ea. Un miros de fum, și de ploaie, și de bărbat.

Lorna se întinse din pătura care o acoperea.

— Ți s-au zbârlit sprâncenele.

Cu degetele ei, ușor, îi netezi sprâncenele.

El își ținu respirația, și ea coborî degetele pe fața lui, netedă de parcă ar fi fost dăltuită în piatră, spre gât și apoi spre părul umed și aspru de pe piept. Pielea lui

era atât de caldă și elastică pe sub cârlionții de pe piept, încât își aduse aminte de seara precedentă.

— Și aici ești puțin ud.

Degetele ei se prinseră în părul lui creț. Vocea ei căpătă un ton răsfățat. Nu își dădu seama cum de ajunsese la acest ton, pentru că nu o făcea special.

Adam o apucă de mână. O ținu strâns în mâinile lui și o privi intens. Foarte stăpân pe sine. Apoi îi dădu drumul și se lăsă pe scaunul lui.

Lorna își dădu seama în același timp cu el că niciunul din ei nu mai respira. Pe fundalul zgomotului făcut de ploaia care cădea pe capota mașinii, se auzi sunetul aerului inspirat de amândoi în același timp.

— Dă-mi piciorul, spuse el.

— Adam, eu... se pomeni ea vorbind. Și apoi nu mai putu să continue. Avea prea multe de spus. *Adam, te doresc. Nu sunt ceea ce crezi tu că sunt. Adam, eu cea adevărată sunt speriată. Adam, vrei să... Adam, m-ai mai dori dacă ai ști...*

El întrerupse aceste cuvinte pe care ea nu avusese curajul să le pronunțe.

— Lasă-mă să-ți frec picioarele. Trebuie să te încălzești, Lorna, îi spuse el cu o înțelepciune calmă. Nu putem pleca de aici până în zori. Chiar dacă ploaia ar înceta mai devreme, drumurile astea înnorioate s-ar dovedi ceva dezastruos. Pe zi, voi putea măcar să văd cu ce am de-a face. Și nu pot să țin motorul pornit toată noaptea, consumăm benzina.

Ezitănd, ea se răsuci în scaun și își ridică picioarele goale, plasându-le în poala lui. Coapsele tari emanau căldura prin stofa blugilor, o căldură de pâine coaptă.

— Ești cald. Ea spusese asta cu simplitate, fără vreo urmă de cochetărie.

Un zâmbet apăru în colțul buzelor lui, un zâmbet

binevenit pentru că ea știa că venise de la sine.

— Cum reușești s-o faci? spuse el amuzat, după care începu să-i maseze picioarele cu mâinile lui mari și puternice, făcând să circule din nou sângele prin vine.

— Ce să reușesc?

Ea se gândea cât de plăcut este când el îi masa laba piciorului și apoi fiecare degetel, cât de îndreptățit era s-o facă. Doar noaptea trecută ea îl masase. Acum era rândul lui să facă același lucru.

— Uneori, îmi pari o cu totul altă persoană, explică el.

Lorna înghiți în sec și aproape că își trase piciorul îndărăt. Dar el îl ținu bine și continuă să-l maseze atât de plăcut.

— Altă persoană? îndrăzni ea să întrebe.

— Da, cineva timid. Cineva foarte puțin sigură de ea ca femeie.

Lorna îl privi intens. Înăuntrul ei se ducea o luptă cumplită.

Spune-i acum, îi spunea o voce din mintea ei.

Totul va fi pierdut, dacă o faci acum, se auzea o altă voce în spatele ei.

Mâna lui o făcea să se simtă minunat, așa cum îi mângâia piciorul. Timpul petrecut împreună fusese atât de scurt. Și anumite momente fuseseră absolut minunate. Încă vreo câteva zile măcar, un timp al lor. Să fie și ea femeia care nu a putut niciodată fi în viața reală. Prețul plătit pentru aceasta era însă continuarea minciunilor. Dacă i-ar fi spus adevărul, mai mult ca sigur că peste câteva zile totul s-ar termina mai înainte chiar ca să înceapă.

Lorna își întoarse repede privirea spre fereastră.

— Uite, ai dreptate, ploaia a stat.

El îi masă călcâiul și ea știa că o privea în același

timp întrebător. Nu-i mai spusese nimic, dar continuă să privească pe fereastră.

Adam înțelese tăcerea ei ca o recunoaștere că a ghicit corect.

— Lorna, vreau să-mi spui ceva, spusese el după un moment.

Ea se întoarse spre el.

— Adam, nu pot...

El ridică o mână.

— Lasă-mă să termin.

Acum era rândul lui să privească într-o parte.

— Uite, m-am gândit la ce mi-ai spus în noaptea asta. Și poate că ai dreptate. Poate că este ceva în viața mea care-mi lipsește. Și poate că nu ar fi rău dacă m-aș lăsa condus de cineva câteva zile.

Lorna stătea încremenită, fără să aibă măcar curajul să creadă ceea ce auzea.

— Totuși sunt trei probleme pe care aș vrea să le lămuresc, continuă el, întorcându-se în fine cu fața spre ea.

— Care?

Acest cuvânt pe care ea se străduise să-l pronunțe cât mai liniștit se auzi plin de speranțe ascunse și de emoție. Încă cinci zile, se gândea ea, eu și Adam și un ținut întreg de explorat!

— Întâi, spusese el sec. Trebuie să știi.

O fixă cu privirea, sfredelind-o cu ochii, căutând adevărul curat.

— Este ceva necurat cu grupul acesta în care ești amestecată tu și mama mea? Vreo activitate ciudată, *orice* evaziune fiscală, fraudă... comerț cu droguri. Orice. Vreau să știu adevărul, Lorna. Și dacă mă minți, poate că n-o să știu ce-mi ascunzi, dar voi putea să-mi dau seama că nu ești cinstită.

Măcar de data asta ea putu să-l privească în ochi și nu se temu că o să afle că nu-i spune adevărul.

— Nimic, Adam. Nimic ilegal. Îți jur.

El oftă și ea sesiză că era un oftat de ușurare.

— Văd limpede că crezi ceea ce mi-ai spus. Atunci orice activități negative s-ar putea petrece, tu cel puțin nu ești implicată în mod conștient.

Lorna făcu un efort fantastic să își stăpânească exasperarea.

— Adam, nu *cred, ci știu precis*.

El dădu din mână.

— Bine. Ne învârtim în cerc pe această temă de două zile, așa că mai bine s-o lăsăm baltă o vreme. Nu o să mai pun problema până când această vacanță, cum insiști tu s-o numim, nu se va termina. De acord?

— Absolut de acord.

În mintea ei, ea vedea săptămâna minunată care îi aștepta.

— Problema numărul doi, spuse el.

Lorna se așează mai bine în scaun.

— Te ascult.

— Vom călători împreună, explică el. O să-mi spui unde mergem și am să te duc acolo fără să comentez. Voi căuta chiar să fiu vesel.

— Perfect, nu se mai putu ea abține.

— Dar, spuse el.

— Ascult.

— Punctul numărul trei este că nu vom fi îndrăgostiți.

Lorna simți că îi ia fața foc la modul brutal în care pusese problema. Se bucura că întunericul nopții ascunsese reacția ei de vederea lui.

— Vrei să spui că trebuie să încetez să te mai seduc, asta e?

— Sunt prea multe secrete față de mine, Lorna. Nu m-aș simți bine dacă aș face dragoste cu o femeie pe care nu o cunosc. Și nici față de tine nu ar fi bine. Sper că poți înțelege asta.

— Bine.

Lorna își drese glasul. O parte a ei era încântată, pentru că știa că intimitatea fizică dintre ei ar putea fi teribil de periculoasă pentru ea. Totuși, Lorna cea rea se întreba cât va rezista el în condițiile în care va fi cu ea clipă de clipă timp de mai multe zile în continuare.

— Da, bine, spuse ea în cele din urmă. Înțeleg.

— Pe scurt, repetă el, vreau să spun fără relații sexuale.

— Am auzit, fără relații sexuale, spuse ea calm. Dar vreau să te odihnești bine dacă vei avea atâta de condus.

— Nu-ți face griji, mă descurc eu.

— Nu este suficient să te descurci. Va trebui să dormi.

— Unde vrei să ajungi? o privi el îngrijorat.

— Pornește motorul și lasă spetezele scaunelor pe spate.

Ea aruncă pătura, și trecu în scaunul din spate, sărind peste spătar. Apoi începu să arunce toate hainele ude pe scaunul din față.

— Lorna, te-am rugat...

Ea apucă valiza cu lenjerie și o plasă în scaunul gol de lângă ea.

— Pune scaunele cum ți-am spus, îi ordonă ea, și vino înapoi.

El se întoarce și o privi muștrător.

— Lorna, parcă ne-am înțeles...

— Of, termină odată. Nu te voi corupe, pentru numele lui Dumnezeu. Vreau numai să fiu sigură că o

să dormi.

— Cum?

— Vom dormi împreună.

— Ce soluție mai e și asta?

El o privi de parcă ea nu mai era în toate mințile.

Exasperată ea își puse mâinile pe coapse și stătea sfâșiată între cele două scaune culcate.

— Adam, ai adormit cu mine alături noaptea trecută. Pun pariu că vei putea să o faci și acum. Cred că îți place să dormi cu mine.

El scutură din cap, cu o privire acuzatoare.

— Of, Adam. De ce nu poți să renunți la gândul că orice lucru care nu are o logică trebuie neapărat să genereze o suspiciune? Deci, îți place să dorm cu tine, și ce-i cu asta? Nu mai analiza atâta situația. Fii fericit ca măcar în noaptea asta vei putea să te odihnești.

El întoarse capul într-o parte și ea era acum sigură că îl convinsese.

— Aranjează scaunele, Adam. Și vino aici lângă mine.

Făcu așa cum îi spusese fără să mai scoată un cuvânt. Cincisprezece minute mai târziu, stătea cu capul pe pieptul lui ascultând bătăile inimii lui și ritmul blând al respirației. Nu era însă în stare să nu se mai gândească la promisiunea pe care i-o făcuse că nu vor face dragoste în zilele următoare.

În definitiv, este mai bine așa, se liniști Lorna cea adevărată.

Dar Lorna cea rea nu părea resemnată.

O să fii al meu în următoarele douăzeci și patru de ore, își promitea hotărâtă seducătoarea, punând posesiv mâna deasupra inimii lui.

* * *

Lorna și Adam ajunseră la Albuquerque la puțin timp după prânz în ziua următoare. Lorna nu a ridicat nici cea mai mărunță obiecție când Adam a luat o cameră la un hotel de lux. Luară împreună un apartament cu două dormitoare și o sufragerie.

El o lăsă să se desfete în baia cu săruri de căpșuni și se duse să găsească un garaj, ca să vadă ce-i cu fisura ciudată care apăruse pe șasiul mașinii, după ce se izbiseră de ceva tare într-o groapă plină de noroi pe drumul de întoarcere spre civilizație. În timp ce se ocupau de mașină, Adam îi telefonă lui Manny McGill.

— Îmi pare rău, Adam, dar n-am găsit nimic murdar, îi comunică Manny. Tot ce am putut afla este că e o duduie drăguță, corectă, care își achită notele de plată chiar mai devreme. Există într-adevăr o librărie și Lorna Smith este proprietara ei. Are două surori, trei nepoței și o nepoțică. Părinții ei sunt Domnul și Doamna America de Provincie. Face parte dintr-un grup de într-ajutorare alături de mama ta, dar atât, este un grup de femei care chibițează problemele reciproce. Singura informație mai călduță pe care am putut-o afla este că Lorna asta tocmai a fost părăsită de către logodnicul ei. Cu toate acestea, ea a plecat în călătoria de nuntă –, la Palm Springs. Angajații ei speră să se întoarcă peste o săptămână sau două.

— Manny, îi spuse Adam, această femeie nu este tipul de femeie care să se mărite oricum. Și dacă ar fi așa, fac pariu cu tine că ea ar fi cea care ar părăsi partenerul.

Dar, în același moment, începu să i se clarifice toate aspectele. Își aduse aminte de valiza Lornei plină cu lenjerie exact de genul lună de miere, de fața ei spălăcită de pe permisul de circulație și de cum se

autodenumise chiar ea, când stăteau în fața autoservirii din Arizona șoricel.

— Deci, concluzionă Manny, poate că ai de-a face cu o impoștare.

— Nu, spuse Adam, gândindu-se la arta lui Astrid de a coafa și de a usca părul. Cred că este într-adevăr ea. La ce trebuie să mă gândesc acum este însă ce am eu de făcut.

* * *

Când Adam se întoarse mai înainte de ora cinci, Lorna era gata îmbrăcată pentru a ieși seara în oraș. Îi spuse că arăta minunat, că mașina era în ordine, ca nouă, după care dispăru cam o jumătate de oră în baia lui.

Ieși de acolo îmbăiat și ras și, mai ales, zâmbind. Pe când o întrebă: „Și acum unde mergem?”, Lorna își dădu seama că el avea de gând să-și respecte promisiunile. Va merge unde vrea ea și fără să crâcnească.

Hotărî deci să viziteze Orașul Vechi, partea spaniolă a modernului oraș Albuquerque, care pulsa de viață. Adam era grozav de amabil, așa încât vizitară biserica San Felipe de Neri și galeriile din Piaza Orașului Vechi. Când începu să se întunece, gustară niște *arroz con pollo* într-un restaurant mexican foarte plăcut.

— Ai obosit? întrebă ea, când ieșiră din restaurant.

El îi zâmbi.

— Nu, de ce?

— Nu știu. Pari cumva dus pe gânduri.

— Mă gândeam.

O luă de mână, fără să mai manifeste acea prudență pe care o arăta de obicei când o atingea. Încântată de

plăcerea pe care o simțea de fiecare dată când el o atingea, ea își prinse degetele în degetele lui.

— Presupun că vrei să dansezi, spuse el.

Dar ea nu voia să danseze. Voia doar să fie singură cu el, deși știa că o asemenea dorință însemna să-și încerce norocul încă o dată.

Îi răspunse:

— Nu cred. Nu dansez. Nu în seara aceasta.

— Atunci, mergem la hotel?

Ea dădu din cap. Pe drum spre mașină el îi ținu în continuare mâna. Porniră în liniște pe străzile puternic luminate, schimbând câteva cuvinte doar în timp ce Adam parca mașina, sau în lift, sau chiar și după ce intrară în apartament.

Barul cu băuturi din sufragerie, bine asortat, avea și o sticlă de șampanie bună, într-o frapieră de lângă tejdheaua acoperită cu marmură.

Adam îi oferă un pahar. Ea acceptă și privi cât de elegant scoase el dopul și turnă lichidul spumos în cele două pahare de cristal cu picior înalt... Când el îi întinse paharul ea se gândi deodată la Astrid, care exact cu trei nopți mai înainte îi propusese să bea pentru „Lorna Smith cea nouă”.

Adam ridică paharul.

— Închin pentru tine, Lorna Smith, spuse ca un ecou al cuvintelor lui Astrid. Indiferent cine ești cu adevărat.

Zâmbea cald. Nu era nicio nuanță de ironie în urarea lui. Și cu toate acestea Lornei îi venea să plângă.

Sorbi înghițitura obligatorie după care puse jos paharul.

— Cred că o să mă culc.

El ridică din sprâncene.

— Singură?

Lorna își dresă glasul.

— Da, vreau să spun...

Ea inspiră adânc și-și porunci să nu se mai bâlbâie ca o școlăriță.

— Tu ai cerut două dormitoare, îți aduci aminte?

El dădu din mână de parcă ar fi fost un moment neinspirat.

— Știi că nu pot dormi fără tine. Și îmi închipui că mâine o să mă alergi cu mașina prin toată țara. Trebuie să mă odihnesc ca lumea. Măcar pentru siguranța circulației pe autostradă.

Făcu un pas spre ea. Ea se uita fix la gulerul deschis al cămășii lui și la pielea gâtului lui puternic. Se gândea cât de catifelată era această piele. Și cât de minunat este să o atingi.

— O să te ajut la condus, se pomeni ea spunând.

— Dar mie îmi face plăcere să conduc.

Gura lui senzuală, frumoasă se mișca încet, zeflemitor.

Lorna își dădu seama că se sprijinea de el. Își reveni și se dădu înapoi.

— Mă duc la culcare, Adam, spuse ea hotărâtă.

El zâmbi.

— Somn ușor, Lorna.

Dar somnul nu venea. În schimb, Lorna stătea în patul ei și se gândea ce naiba se întâmplase.

După ce se dusesse să repare mașina după prânz, Adam se comporta ciudat. Fusesse atât de drăguț, delicat și incredibil de amabil, mergea cu plăcere oriunde cu ea. Și culmea, mai părea și încântat. N-ar spune că se prefăcea că se simte bine.

Lorna simți un fior, deși în cameră nu era răcoare.

Era ceva care, fără să poată spune cu precizie unde și cum, schimbase raporturile dintre ei. Se întâmplase ceva, și acum, chiar dacă ea stabilea unde merg și ce

fac, de fapt nu mai dirija nimic.

Se petrecuse ceva cu Adam din după-amiaza asta. Ceva deosebit. Dispăruse senzația de frustrare. Era ca și cum el hotărâse cu adevărat să se relaxeze – ceea ce era exact dorința Lornei – dar nu-și dădea seama de ce ea devenise acum nervoasă.

Stătea în pat, sprijinindu-se de tăblia patului.

Nervoasă, fără să-și dea seama exact de ce, ea își aranjă bluza de mătase a pijamalei, care se răsucise în jurul taliei. Materialul fin alunecă mângâietor pe piele și o făcu să se simtă și mai nervoasă.

Lorna aprinse lampa. Camera luminată arăta superb. Pereții de un galben pal cu dungi erau tapetați. Mobila era din lemn de mahon scump. Cuverturile de pat de aceeași culoare ca și tapetul o acopereau în bumbacul cel mai moale și mai plăcut mirositor. Pe masa lustruită din fața ușilor care dădeau într-un balconaș, se afla o vază de cristal cu flori proaspăt culese. Lorna lăsase ușa de sticlă întredeschisă și o briză ușoară adia printre perdele.

Era o cameră făcută parcă să îți liniștească simțurile. Și totuși Lorna era în continuare nervoasă. Stinse lumina, hotărând că preferă mai degrabă luminile delicate ale orașului ce străbăteau prin perdele, decât lumina tare a lămpii.

Stătu o vreme în semiîntuneric și apoi se trezi dând cuvertura la o parte și punând un picior jos.

Nu mai trebui să se gândească ce să facă, deoarece ușa de la sufragerie se deschisese.

Lorna înghiți în sec.

— Adam?

— Mi-am schimbat părerea, răspunse el, cu fața încă în umbră, în timp ce brațele și umerii lui puternici erau conturați de lumina gălbuie din spatele ușii deschise.

El purta pantalonii unei pijamale în dungi, pe care și-o cumpărase în ziua precedentă.

— Referitor la ce?

Vocea ei era ștearsă, profundă de parcă ar fi venit de undeva din afara ei.

— Înțelegerea noastră.

El părăsi pragul ușii și se apropie, se auzea zgomotul tălpilor picioarelor lui de covorul pufos și alb ca laptele.

— O, murmură ea fără rost. Apoi nemaștiind ce să facă, își vârî picioarele sub cuvertură și îi făcu loc să se poată așeza pe marginea patului. Se aștepta ca el să înceapă să-i pună iar întrebări, să vrea să știe cine era ea de fapt și unde a fost Astrid și ce se întâmplă în general.

Lorna își lăsă capul pe spate pe tăblia curbată a patului somptuos. Privi la tavanul pe care se proiectau atâtea umbre. Hotărî să-i spună totul. Să clarifice toate problemele, imediat ce el o va întreba.

Dar el nu spunea nimic. Și apoi întinse o mână și ea simți mângâierea dulce a degetelor lui care coborau de-a lungul gâtului ei delicat.

Lorna oftă, încet și își ridică puțin capul ca să-l poată privi. El îi răspunde cu o privire fixă, în timp ce degetele lui îi desfăceau cu pricepere nasturii de la bluza pijamalei.

Abia atunci înțelese ea exact la ce parte a înțelegerii lor se referise el.

Înțelese de asemenea că nu va întreprinde nimic ca să rupă vraja acestui moment. Mai târziu, o să afle și adevărul. Dar nu acum, nu în seara asta...

— Adam, ai de gând să faci dragoste cu mine? se auzi ea întrebând în timp ce nasturii continuau să alunece din butoniere.

— Da.

Capitolul 9

Adam dădu la o parte bluza de mătase și Lorna simți aerul nopții mângâindu-i pielea sânilor.

— Ai idee cât ești de frumoasă? întrebă el.

— Chiar sunt?

Privi spre sâni. Luceau ca alabastrul în lumina pală, în timp ce sfârcurile se întăreau pe măsură ce îi creștea dorința.

El chicoti.

— Ești.

Ea privi spre el și-i întâlni din nou ochii. Privirea lui era somnolentă, plină de promisiuni și dulci pasiuni.

El plecă ușor capul lui auriu spre ea și o sărută pe unul din sâni plini. Inima ei, care până atunci bătea foarte iute, își redusese pulsul de parcă i s-ar fi îngroșat sângele, care acum circula prin vene cu viteza dulce a mierei.

Îi luă capul în mâini, conducându-l, încântată de senzația de mătase pe care i-o dădea părul lui în palme și prin degete. Gura lui se deplasa încet tot mai jos până ajunse la sfârc.

Mierea din vinele ei se topi parcă și ea gemu când el o sărută, la început mai delicat, apoi tot mai insistent, până când se simți întoarsă pe dos de pasiunea dogoritoare și exigentă a gurii lui.

Apoi, deodată, buzele lui încetară tortura aceasta minunată. Ea îl apucă mai strâns de capul său auriu, nedorind să-i dea drumul. Ca răspuns la dorința ei de senzație, gura lui se lipi de celălalt sân și îi acordă aceeași atenție erotică înnebunitoare ca și la primul.

Simțurile ei se învârtteau ca într-un dans de delicii tot mai extraordinare. Lorna gemea tare. Adam își ridică

acum gura de pe sân. Mângâindu-l pe cap, Lorna îl privi în ochi. Buzele lui erau umede și pline de dorința de a face plăcere.

— Îți place? întrebă el, cu o voce aspră și catifelată în același timp.

— Îmi place.

Murmura încântată exprimând exact ceea ce gândea, mâinile ei coborându-se să-i mângâie umerii. Nicicând în viață nu se simțise atât de liberă, capabilă să răspundă așa cum îi dicta corpul și inima. Și toate astea pentru că devenise o cu totul altă persoană. O altă personalitate minunată care își controla uimitor simțurile, o femeie care știa cum să dea și să primească fără ezitări sau senzații de vinovăție.

Oftând, sub efectul sensibilității crescute a fiecărui nerv datorită plăcerii voluptuoase, Lorna își lăsă mâinile să simtă brațele musculoase alunecând până la cuvertura cea galbenă. Apoi se lăsă cu fața în jos pe perne, arcuindu-și spatele ca o pisică când cere să fie mângâiată.

— Mai sărută-mă o dată acolo, Adam, spuse ea.

El zâmbi.

— Ești lacomă.

— Da, sunt lacomă în ceea ce te privește.

El se așeză lângă ea, ridicându-se puțin cât să poată da la o parte grămada de cearșafuri și pături. Privindu-l cu curaj drept în ochi, Lorna se juca cu părul care se răsfrase în toate părțile pe pernele din jurul capului.

— Te rog, mai sărută-mă acolo, Adam insistă ea.

— O să te sărut. Imediat.

— Promiți?

— Jur. Dar, mai întâi...

Felul tăgănat în care pronunțase cuvintele era foarte insinuant.

Lorna adora asemenea insinuări.

— Da. Spune, Adam. Orice vrei.

Privirea lui o studie din cap până în picioare, de la părul ei proaspăt spălat până la degetele de la picioare.

— Pijamaua asta este foarte drăguță.

— Dar?

— Dar partea de sus îți acoperă brațele și umerii...

— Și?

— Partea de jos îți acoperă picioarele.

Fără să se mai rușineze ea își ridică picioarele de pe pat.

— Atunci scoate totul.

Dinții lui străluciră atunci când puse mâna pe elasticul pijamalei ei de mătase. Lorna oftă scurt când simți căldura și tăria palmelor lui pe pielea ei dezvelită.

Degetele lui mari se strecurară pe sub elastic și apoi ajunseră sub ea. Se ridică puțin ca să-i ușureze munca în timp ce mătasea fâșâia pe măsură ce îi scotea pijamaua de-a lungul picioarelor până la degetele mici.

— E mai bine acum? întrebă ea.

— Mult.

El îi privea picioarele, mângâindu-le cu privirea de parcă ar fi pipăit-o.

— Acum partea de sus, spuse el.

Ascultătoare, ea se ridică din nou. El apucă gulerul pijamalei și începu s-o tragă de pe umeri. Dar ca să facă acest lucru trebuia să vină mai aproape de ea, cu suflarea lui caldă la ceafa ei.

Dându-și părul la o parte, Lorna întoarse privirea spre el. Ceea ce a urmat după aceea a uimit-o prin frumusețea scenei.

Un sărut. O atingere a buzelor, dar această atingere era atât de dureros de dulce încât Lorna se întreba

dacă va mai avea vreodată ceva asemănător.

El îi șopti numele aproape de buzele ei și ea inspiră cuvintele lui. El continua să o sărute cu ușoare mușcăături, respira împreună cu ea același aer, în timp ce îi scotea pijamaua de pe brațe, după care o lăsă să cadă pe jos.

Apoi o lipi de el, sărutând-o și mai profund și frecându-se de ea într-un fel care-i făcea o plăcere enormă, așa încât perii aspri de pe pieptul lui îi acopereau sânii moi torturându-i în mod plăcut.

Își dădu capul pe spate, desprinzându-se din sărutul dulce, dar nu pierdu mult deoarece imediat simți cum gura lui îi descoperă ceafa, locul minunat dintre clavicule și, în cele din urmă, sânii ei plini. Oftă și gemu oferindu-se pradă buzelor lui, zbuciumându-se de plăcere în strânsoarea brațelor ce o cuprindeau.

Curând mâinile ei agitate descoperiră elasticul care îi ținea pantalonii de la pijama. Cu încurajări nerostite, dornică să fie răscolită și în alte zone, chiar dacă pierdea senzațiile date de gura lui pe sânii, îl împingea în jos, forțându-l să stea pe genunchi pe patul de lângă ea.

În camera întunecoasă se auzea râsul repezit al bărbatului și al femeii, în timp ce ea îi dădea jos pijamaua, peste coapsele lui tari și o lăsă să cadă pe podea, alături de pijamaua ei. Nu mai avea nimic pe el.

Lorna îl privi, gândindu-se că fiecare părticică din el era aproape perfectă.

El chicoti iar.

— Poftim?

Ea îl privi în ochii pe jumătate închiși.

— Totul. Ești perfect.

Îl atinse. Era un gest foarte natural.

— Tot.

Mâna ei îl cuprinse.

Adam gemu și-și dădu capul pe spate mormăind ceva ca o înjurătură scurtă.

Lorna continua să-l încerce.

— Îți place așa? îl întrebă.

El nu răspunse. Nici nu mai era necesar. Felul în care răspundea la atingerea ei îi spunea exact că era la mâna ei.

— Adam?

El mormăi ceva în loc de răspuns.

— Îți aduci aminte de camera de motel din Winslow?

El mârâi iar.

— Îți aduci aminte cum stăteam deasupra? Crezi că am mai putea face la fel?

Un moment ea încetă să-l mai atingă ca să poată să-l privească în ochi. El profită de ocazie ca s-o salte deasupra lui, cu spatele, dându-i în felul acesta un răspuns fără cuvinte. Și apoi începu să tragă în jos triunghiul minuscul de mătase de pe coapse, peste fund până jos pe podea.

Ea se întoarse spre el, dar el o opri. Ochii lui aveau acea privire profundă, absolut calmă pe care ea și-o amintea atât de bine din noaptea trecută, în munți, când el o luase în brațe în mașina bătută de ploaie și când o oprise să-l mai atingă.

Acum însă, era cu totul altă situație. El nu-i mai dădea voie să-l atingă deoarece el voia s-o mângâie.

Ceea ce și făcu. Privind-o fix, o mângâia în timp ce ea stătea deasupra lui, făcând aceleași mișcări pe care le făcuse și ea mai înainte. Ea se contorsiona și se zbugiuma, așa tare, pierdută în magnificiența de senzații generate de mângâierea lui, încât, până la urmă își dădu capul pe spate lăsându-se complet în voia vrăjii senzațiilor primare.

Dincolo de perdelele transparente, orașul Albuquerque strălucea ca o casetă cu bijuterii în mâinile unui desperado. Dar în camera întunecată, nu erau decât un bărbat și o femeie.

Când în cele din urmă el simți că este gata să-l primească, o așază deasupra-i. Ea se lăsă peste el, primindu-l cu totul și oftatul lui în momentul unirii lor nu fu decât ecoul celui scăpat în același timp de ea.

Ea se ridică sub impulsul mișcărilor lui sălbatice și intră în ritmul dat de el. El îi spunea multe – trăsnaï – la ureche, lângă gura ei care cerea o sărutare, în părul ei care cădea în cascade necontrolate pe pieptul său care se umfla.

Era o nebunie. Pentru amândoi. O eliberare pe care fiecare din ei o dorise dintotdeauna. Și acum, uniți în cel mai vechi dans din lume, ei se apropiau de eliberare. Dansul avea mii de ritmuri diferite, se topea și se schimba fără preludii așa că niciunul din ei nu mai știa cine dirijează și cine este condus.

În timp ce la început ea era deasupra, veni și momentul când el veni sus, iute și cu forță. Și ea se bucură de fiecare părticică din el, cerând grăbită și mai mult, ținându-l strâns lângă ea, în timp ce inima lui bătea nebună și nestăvilită la pieptul ei.

Momentul culminant veni însă pe încetul când se priviră ochi în ochi. Atunci ritmul se stabili de la sine, ca o furtună care se apropie, coborând din munții cei înalți peste valea însetată care o așteaptă.

Lorna nu se putu abține să nu îi strige numele, de mai multe ori, când simți marea eliberare. Se agăță de el, strâns, întrebându-se mirată cum ar fi putut supraviețui fără brațele lui Adam Gantry ca s-o susțină și fără atingerea lui eliberatoare.

În cele din urmă, stăteau lipiți unul de celălalt, inimă

lângă inimă. Și Lorna zâmbi în întuneric. Respirația lui Adam era înceată și regulată. Adormise buștean.

* * *

Din acel moment, nu și-au mai făcut probleme cu așa-zisele camere separate. Agățau semnul „Do Not Disturb” pe ușă indiferent în ce cameră stăteau și treceau imediat la eliberarea reciprocă. Apoi, mai târziu, când mai slăbiră pasiunile, Lorna dormea în brațele lui.

Mai mult de o dată, puțin înaintea ivirii zorilor, ea se trezea încălzită de căldura trupului lui.

Asta era, gândea ea, adevărata fericire. Aceasta era dragostea și slavă Domnului că o găsisese în fine.

Și apoi, își amintea de zecile de ocazii când a trebuit să-l păcălească și nu mai dorea altceva decât să-i poată spune odată tot adevărul.

— Adam? șopti ea, ezitând, dar în același timp hotărâtă.

— Dormi mai departe.

Și el se așeză mai comod lângă inima ei apăsându-și buzele în părul ei bogat.

Lașo, o mustra conștiința ei. Dar brațele lui îi dădeau o asemenea senzație de protejare și nimic nu i se părea mai minunat decât suflul respirației lui când trecea prin părul ei. Așa încât cedă impulsului de moment, lipindu-se mai strâns de el, închizând ochii în timp ce afară mijeau zorile.

Și apoi, nici nu își dădu seama cum, când se luminează de ziuă, aventura îi cuprinse iar în mrejele ei folosind atracția panglicii lungi și albe a marcajului șoselei. Luară un mic dejun în fugă și porniră la drum.

Mărți, chiar la ieșirea din Amarillo, ea îl făcu pe

Adam să oprească mașina pe marginea șoselei și îl trase printr-un lan imens de grâu. Mai încolo câteva vaci îl priveau cu acea căutătură tipic bovină.

Adam susținu tot timpul că probabil intraseră pe un teritoriu privat, dar rămase uimit când ajunseră la destinație: zece Cadillacuri răsturnate, pe jumătate îngropate în pământul gras și arat.

După aceea aflară că mașinile astea răsturnate reprezentau omagiul milionarului Stanley Marsh III adus anilor cincizeci, prin intermediul artei pop. Dar în primul moment, imaginea stranie și absurdă a acestor mașini, care arătau de parcă erau scufundate, o încântă la culme pe Lorna.

Nu-și dădea exact seama de ce. Se pare că în parte datorită celor douăzeci de roți care se conturau pe cer, de parcă toate aceste mașini de lux se aruncaseră din înaltul cerului, toate deodată, cu botul drept în noroi. Priveliștea o făcea să se gândească cel mai mult la Astrid, care o lansase în această aventură absolută și al cărei Cadillac zăcea în praful drumului în deșertul dintre Palm Springs și Prescott.

— O, Adam, nu este minunat? Lorna respiră încântată.

Adam dădu din cap.

— Numai în America poți vedea așa ceva, spuse el. După care o cuprinse în brațe spunându-i că este nebună și o sărută chiar acolo în văzul vacilor.

— Ce este, Adam? Întrebă ea cu un oftat după ce el se potoli. Ce s-a întâmplat cu tine?

El o privi trist.

— Un lucru minunat, spuse el. Ceva extraordinar.

Noaptea rămaseră în Amarillo. A doua zi dimineață Lorna dădu încet unul din telefoanele ei misterioase și apoi îi comunică lui Adam că se vor abate prin Texas.

Miercuri și joi străbătură întinderi nesfârșite și se plimbară pe străzile lui Lubbock și Abilene, trecând prin centrul statului până la Dallas și Fort Worth, după care se întoarseră trecând pe lângă cascada Wichita. Noaptea de joi o petrecură acolo.

Abia când stătea lipită de Adam în ceasurile târzii ale nopții, când trecea prin crizele acelea supărătoare de vinovăție, înțelese un lucru șocant șase zile trec repede. Deși ar zice că abia începuseră, sejurul lor comun se apropia de sfârșit.

După un mic dejun prelungit, a doua zi trecură râul Red și intrară în statul Oklahoma, ajungând în oraș vineri după-amiaza, pe înserat.

— Hai să mergem mai departe, sugeră Lorna, cu o voce care părea ușoară, aproape fragilă, cel puțin așa i se păru ei. Din noaptea trecută, când recunoscuse în fine, că se apropia momentul adevărului, trebuia să se concentreze în mod deosebit ca să nu izbucnească în lacrimi de fiecare dată când se uita pe hartă și vedea cât de aproape erau de Hot Springs, Arkansas.

Adam îi aruncă o privire scurtă și un zâmbet cald.

— Încotro?

Fereastra era coborâtă, părul lui auriu închis era ușor bătut de vânt. Arăta bronzat și relaxat. Pregătit la orice, dar fără a mai fi tensionat. Dacă ea se străduise să nu mai fie preocupat, atunci se putea felicita pentru că reușise.

Pentru un motiv sau altul, ea nu era dispusă să bată din palme pentru acest succes.

— Lorna?

Privirea lui Adam era atinsă de o umbră ușoară de început de îngrijorare.

— Ceva nu este în ordine?

— Nu, nimic.

Ea privi în jos fără să se uite la harta de pe genunchi, forțându-se să citească traseul.

— Henryetta, spuse.

— Cine?

— Oklahoma. Localitatea Henryetta din statul Oklahoma. Acolo trebuie să ajungem până în seara asta.

— Am învățat să nu mai întreb de ce.

Adam îi zâmbi din nou, cu un zâmbet deschis, plin de voie bună, acel zâmbet pe care i-l oferea începând cu noaptea minunată de la Albuquerque. Acel zâmbet pe care n-o să-l mai vadă după ce se vor întâlni cu Astrid și se va afla întregul adevăr.

Ultima noastră noapte, se gândi ea. Această noapte.

Deodată, fiecare moment, începând cu acest moment din orele prea puține care le mai rămăseseră la dispoziție, deveni extrem de prețios. Lorna voia să păstreze în memorie fiecare secundă, să fixeze fiecare bătaie a inimii în simțirea ei pentru toți anii care vor mai urma.

Se întoarce și privi pe fereastra ei deschisă. Tarlalele din Oklahoma treceau pe lângă ei, câmpii pline cu grâu de abia răsărit și de orz verde. Vântul care-i răscolea părul și-i mângâia fața avea acea umezeală a solului străbătut de nenumărate ape, atât de deosebit de aerul subțire și uscat din deșerturile din sud-vest pe care le lăsaseră în urmă când pătrunseseră în statul Texas cu trei zile în urmă.

— Nu-i așa că este frumos? întrebă Adam, simțind admirația ei.

— Aș vrea să nu se mai termine niciodată, spuse ea.

Adam nu mai zise nimic. Lorna îi aruncă o privire piezișă, dar din privire nu putu să își dea seama de nimic. Conducea cu o concentrare lejeră, cu un cot pe

fereastra deschisă.

— Dar se va termina totuși, adăugă ea, deși știa că era mai bine să nu fi făcut această observare.

El o privi și apoi se concentrează din nou asupra drumului.

— Te-ai gândit că s-ar putea să nu se termine?

— Nu am avut timp să mă gândesc la asta.

— Știu.

O enerva, deși știa că el nu are nicio vină.

— Ce-i cu tine? se trezi ea întrebând înțepat. Este evident că iei totul în derâdere.

— Nu asta doreai și tu?

Tonul lui era blând dar trăda că este înfuriat.

— Ai fi putut măcar să pretinzi că o să te gândești la mine după ce totul se va fi terminat, spuse ea, cu tonul unui copil care se lamentează.

Îi era silă de acest ton.

— Nu fi copilă, Lorna. Și nu mai încerca să te cerți cu mine.

— Nu mă...

El o privi din nou și asta a fost tot. Ea recunoscuse că se purtase *într-adevăr* ca o puștoaică și se cufundă tăcută în scaunul ei.

După o vreme întrebă:

— Ieșim undeva în seara asta, Adam?

El chicoti.

— Ca să petrecem de groază în orașul Henryetta, Oklahoma?

— Exact. Am să primesc un mesaj important în localul de noapte cel mai animat din Henryetta.

— Am înțeles.

Vocea lui păru foarte resemnată. Și de ce n-ar fi așa? Așteptase aproape o săptămână și acum adevărul pe care îl tot căutase urma să i se dezvăluie. Mai putea

aștepta un pic în liniște și cu eleganță.

Deodată se simți teribil de neliniștită.

— Va fi ultima noastră noapte împreună, Adam.

— Ce spui?

— Da. Și mă voi strădui să fac tot ce pot ca să nu mă mai poți uita.

* * *

Localul de noapte pe care îl alesese Lorna era doar la câteva mile de motel. Îl descoperise întrebând-o pe chelnerița de la Ken's Pizza despre viața de noapte, atunci când Adam plecase la toaletă.

— Vrei să spui un club? o întrebă chelnerița cu tonul acela moale și amical al localnicilor din Oklahoma.

Când Lorna o asigură că exact asta voia, un club, chelnerița îi explică cum să ajungă acolo.

Clubul „The Clubhouse” cum se putea citi pe firmă era înconjurat de o parcare plină cu mașini. Clădirea în sine nu era mai mult decât un hambar gri uriaș, acoperit cu un acoperiș rotund și cu pereți din șindrilă.

— Nu arată rău deloc, murmură Adam după ce plăti intrarea și o conduse la una din mesele de lângă perete. Lorna nu răspunse, dar sesiză ironia. Cum o știa el că este repezită se așteptase la o chestie așa mai deocheată.

El privi aprobator la cei doi paznici în uniforme grotești, care stăteau la ușă. Lorna știa la ce se gândea el: dacă în noaptea aceasta vor fi ceva scandaluri în Henryetta, Oklahoma, acestea nu vor avea loc la clubul „The Clubhouse”.

O chelneriță cu cocteiluri trecu pe lângă ei și Adam privi spre Lorna. Ea ridică din umeri.

— O bere.

Ceru și el una. Sticlele reci și cu gât lung sosiră și Lorna și Adam băură puțin, ascultând cântărețul din vioară din orchestra plasată, la capătul ringului de dans. Lorna studie locul, gândindu-se fără prea mult entuziasm la cum o să scape de el ca să-și primească ultimul și cel din urmă „mesaj”.

Camera era mare și aranjată în formă de potcoavă cu barul la un capăt, ringul de dans la mijloc și orchestra în celălalt capăt. Ea și Adam stăteau într-o parte a „potcoavei”. Vizavi erau mese de biliard.

Deși încerca să privească în jur – privirea Lornei revenea constant la Adam. El purta hainele sale din vestul sălbatic, pe care îl făcuse ea să le cumpere când îl târâse prin magazinul lui Luskey, Western Store din Fort Worth. Cămașa lui în același stil avea nasturi de sidef. Pălăria lui de Cowboy din o păslă moale avea o turnură à la Mansfield Cutter. Ea simți un nod în gât atunci când se gândi la ei doi, alegând dintre pălării, certându-se în privința modelelor și culorilor. Până la urmă el cumpăraseră pălăria care îi plăcuse ei cel mai mult.

El o surprinse că se uită la el.

— Îmi place pălăria asta, spuse ea tare, ca să acopere gălăgia făcută de orchestră.

El o scoase și i-o puse ei pe cap, făcându-i cu ochiul de câte ori ea trebuia să dea puțin capul pe spate ca să-l poată privi.

Făcutul din ochi aproape că o termina. A trebuit să-și adune toată puterea ca să nu izbucnească în lacrimi. Își dădu seama că trebuie să scape de el câteva minute, să se calmeze puțin.

Se ridică din scaun, punându-i pălăria pe masă.

— Mă întorc imediat.

— Lorna? Întrebă el, cu un ton de îngrijorare în voce.

Dar ea merse mai departe, părăsind zona scaunelor înalte și pierzându-se printre perechile de dansatori de pe ringul de dans.

Fără să mai privească înapoi, ea trecu printre dansatori, murmurând „scuzați” la dreapta și la stânga ei.

Lorna trecu de ringul de dans și făcu câțiva pași de cealaltă parte a camerei, cu ochii plini de lacrimi pe care nu le dorea. Lacrimile din păcate îi perturbară vederea. De aceea ea intră drept într-un jucător de biliard tocmai când acesta se aplecase să dea lovitura finală.

Fără să-și dea seama ce făcuse, Lorna spuse un „mă scuzați” repede și încercă să meargă mai departe. Dar jucătorul de biliard o apucă de braț.

— O secundă, domnișoară, spuse el.

Lorna clipea furioasă ca să-și șteargă lacrimile și privea în perechea de ochi albaștri și reci ca gheața.

— Îmi... pare rău, se bâlbâi ea. N-am fost atentă.

— M-ai făcut să ratez tot jocul.

Respirația omului era grea. Lorna simți că vorba lui apăsată și ucigător de clară nu era a unui om treaz. El arătă către masa de biliard.

— Vedeți bila aceea, domnișoară?

— Mingea de opt?

— Exact.

El își alegea cuvintele cu grijă, de parcă ar fi vorbit unui om cu inteligența redusă.

— Tocmai trebuia să lovesc bila aceea și acum îl vedeți pe omul acela de acolo?

El arătă spre un om care stătea în partea cealaltă a mesei, care se sprijinea în tac și zâmbea.

Lorna dădu din cap în semn că da.

— Ăsta-i Lester. Și acum este rândul lui Lester.

Lester nu este atât de bun ca mine, dar e un jucător suficient de bun.

— Vă rog să mă credeți că îmi pare rău...

— Las-o în pace.

Vocea calmă și liniștită a lui Adam, venind de undeva din spate, tăie asemenea unui cuțit atmosfera încărcată.

Marele jucător de biliard căută să privească peste capul ei.

— E a ta? Întrebă el, de parcă Lorna era vreun obiect care căzuse din buzunarul lui Adam. E drăguță așa în general, dar merită o lecție ca să știe cum să treacă pe lângă oameni.

— Am spus: las-o în pace.

Lorna întoarse repede capul și-l văzu pe Adam că se apropia. Fața lui avea acum o expresie feroasă. Înebunită ea privi prin toată sala după paznici. Unul era tocmai în partea cealaltă a sălii, lângă ușă și privea în altă parte. Celălalt nu se vedea nicăieri.

Adam ajunsese lângă ea. Ea stătea acum între ei doi. Orchestra cânta în continuare și dansatorii își vedeau de ale lor, numai cei din imediata lor apropiere păreau că asistă cu răsuflarea întretăiată.

Jucătorul de biliard și Adam se studiau reciproc. Lorna privea de la unul la celălalt, de la o față dură la cealaltă.

— Uitați, spuse ea, eu sunt de vină. Nu putem să rezolvăm problema asta în mod amical?

Jucătorul de biliard îi aruncă o privire de sus în jos. Apoi se întoarse cu privirea la Adam. După care pe fața lui apăru un zâmbet larg, provocator.

— Sigur că da, spuse. Hai să dansăm.

— Termină, spuse Adam. Ia mâna de pe brațul ei.

— Nu, interveni iute Lorna. Adam, nu-i nicio

problemă.

Se degajă din strânsoarea jucătorului de biliard care îi dădu drumul văzând că acceptă propunerea sa.

Împăciuitoare, ea își puse mâna pe pieptul lui Adam.

— Este mai bine așa.

Ea privi fix fața lui pe care nu se citea nimic, cerându-i s-o lase să rezolve singură situația.

După o clipă, el cedă. Ea simți respirația de ușurare a celor care îi priveau și înțeleseseră că bătaia nu va mai avea loc.

— Bine, spuse ea jucătorului de biliard. Hai să dansăm.

Porni înainte spre ringul de dans, gândindu-se că n-ar fi rău să se țină la distanță de el și să se bătaie și ea în ritm de dans, ca toată lumea.

Din nefericire, însă, începu un dans lent imediat ce ajunseră pe ringul de dans. Lorna se pomeni strânsă imediat la piept de niște brațe carnoase.

— Apropo, numele eu este Del Dearborn.

Ea își întinse gâtul ca să-l privească în fața lui colțuroasă gestul era menit să-i permită realizarea unei distanțe între corpul ei și al lui.

— Vrei să spui Del de la Delbert? întrebă ea dulce.

Sprâncenele lui stufoase se încruntară.

— Te iert de data aceasta, drăguț. Dar te avertizez acum. Nimeni – absolut *nimeni* nu-i spune lui băiatu' Delbert.

O trase iar spre el și-i repetă amenințarea la ureche. Își reaminti și cu această ocazie că era cam băut.

— Ce face o fată așa frumoasă ca tine cu cowboy-ul ăsta de sfârșit de săptămână?

Lorna simți un impuls să-și înfigă degetele în ochii lui mici și să-i smulgă sprâncenele. Dar atunci când vorbi, murmură dulce.

— Nu e ceea ce crezi. De fapt sunt prizoniera lui.

— Ce ești?

Delbert se depărtă puțin de ea, în fine, și o privi încruntat și neîncrezător.

— Sunt prizoniera lui. El vrea să-l prindă pe Astrid Gantry. Și eu sunt singurul lui indiciu.

— Cine-i Astrid Gantry?

Lorna se miră.

— Nu știi cine este Astrid Gantry?

— De auzit am auzit, mormăi Delbert dând înapoi, am și eu un TV acasă.

O strânse iar pe Lorna la pieptul său.

— Dar nu cred nicio iotă din ce mi-ai spus, domnișoară. Vrei să te distrezi puțin pe spinarea bătrânului, văd bine.

Mâna lui mare frământa cămașa ei subțire, frecându-i ușor spatele. Lorna hotărî să-i îngăduie asta. Dar când mâinile lui alunecară spre buzunarele blugilor ei negri și strânși pe corp ea îl avertiză.

— Încă un centimetru mai jos și vei deveni un jucător de biliard cu o singură mână, Del.

Din fericire mâna lui reveni la poziția inițială.

— Ce-ai zice dacă tu și cu mine am scăpa de gagiul cu care ai venit și ne-am distra puțin? șopti el cu insistență la ureche.

Dansul se termină.

— Nu, mulțumesc, îi răspunse. Se răsuci pe călcâie, eliberându-se din brațele lui și se pomeni în brațele lui Adam care aștepta la marginea ringului de dans.

Dansară fără să scoată un singur cuvânt, o vreme, după care Lorna se lipi de el simțind tensiunea din trupul său. Nu era încântat de situație, era clar. Mirosul lui de om curat și brațele lui care o țineau ferm o mai liniștiră puțin.

O dată sau de două ori ea își lăsă capul într-o parte, privindu-l rugător, cel puțin așa credea ea. Dar la umbra pălăriei lui el rămânea de piatră. Tocmai se gândea să-i propună să plece de la The Clubhouse și să se reîntoarcă la hotel când o mână carnoasă îl bătut pe Adam pe umăr.

Del Dearborn nu avea de gând să termine.

— Te superi dacă intervin? spuse el cu o politețe zeflemitoare și agresivă.

— Da, fu tot ce spuse Adam, după care continuă să danseze netulburat.

— Te-am rugat politicos.

Mâna lui Del începu să-i strângă umărul lui Adam.

— Te-aș ruga să-ți iei mâna de pe mine, spuse Adam.

Se opri din dans și odată cu el mai multe cupluri din jur încetară și ele.

— De unde ești de fel? îl provocă jucătorul de biliard. Din Yale? Și de unde ai pălăria asta dată naibii?

Și smulse pălăria atât de îndrăgită de Lorna de pe capul blond al lui Adam.

— Delbert! strigă Lorna, nemaleușind să se abțină. Dă-i înapoi pălăria.

— Cum mi-ai spus? Delbert se întoarse către Lorna.

— Lorna, nu te băga, îi porunci Adam.

— Nu mă bag. El te provoacă. Și n-o să ți-o ia!

— Te-am avertizat să nu-mi mai spui așa, domnișoară.

Muzica se auzea în continuare, dar cei mai mulți dintre dansatori nu mai dansau.

Lorna își puse mâinile în șold.

— Delbert, îi spuse ea. Dă-i chiar acum înapoi pălăria!

— Hai, dă-i-o Del, se auzi glasul unuia dintre

dansatorii care priveau. Femeia n-o mai ia ca glumă.

Delbert trânti pălăria pe podea și o călcă în picioare.

Lorna văzu roșu înaintea ochilor. Urlând ca mușcată de șarpe se repezi la marele jucător de biliard. Nu reuși, deoarece Adam îi bară drumul și-l trimise la podea pe uriaș cu un croșeu în falcă.

Ceea ce urmă fu o zăpăceală generală. Când Delbert căzu peste dansatori, nu căzu singur. Căderea lui amintea de căderea unui copac uriaș, care trage tot ce întâlnește în drum după sine. Și deodată fiecare se pomeni că are de dat un pumn altuia. Toți băieții simțiră că trebuie să le protejeze pe fete și fiecare din ei se gândea că individul de lângă el voia să-l lovească.

Pur și simplu se porni o bătaie generală. Fiecare făcea ce voia și în acest vacarm cei doi paznici nu puteau interveni mai eficient decât Noe când venise potopul. În timp ce pumnii se împărțeau în toate părțile și trupurile bătaușilor se răsuceau în jurul ei, Lorna nu urmărea decât un singur lucru: pălăria pe care o aleseseră împreună. Acea pălărie prețioasă pe care el o cumpăraseră ca să-i facă plăcere. Adam nu o să rămână fără pălăria lui!

O urmări tot timpul prin vârtoarea de trupuri, în timp ce cizme și pantofi o tot aruncau fără milă de colo-colo dirijând-o încet spre marginea ringului de dans.

Adam o apucă de mână.

— Fir-ar să fie, Lorna, hai să plecăm de aici...

El încercă s-o tragă în cealaltă direcție opusă.

Ea se eliberă din mâna lui și se avântă după pălărie. Mâna ei tocmai apucase marginea pălăriei când Adam o apucă iar și o trase deoparte exact în momentul când o cizmă din piele de aligator se abătu spre mâna ei. După aceea, Adam o trase afară din învâlmășeală.

Ferindu-se de scaune care zburau prin aer și evitând

lovituri care îi erau destinate, el o trase spre podiumul de lângă bar intrând în holul unde se vedea inscripția „Toaletă”. Ea mai aruncă o ultimă privire spre sală înainte de a pleca. Delbert Dearborn, cu un nas plin de sânge și cu un ochi umflat pe cale să se învinețească, era ținut bine de cei doi paznici solizi. Din fericire el dădea impresia că încasase suficient pentru noaptea aceea.

Adam o dirijă dincolo de toaletă, spre capătul coridorului până la ieșirea de incendiu.

Smulse bara roșie, înjurând în bărbie când se declanșă alarma.

Împreună ieșiră în aerul rece și umed alergând printre rândurile de mașini parcate până la Chryslerul lor. Adam deschise ușa și o împinse înăuntru, după care sări peste capotă spre ușa lui.

Ea reuși să-i deschidă ușa mai înainte ca el să ajungă în dreptul ei. El porni mașina și ieși din parcare.

În mod miraculos Adam scăpă din parcare fără să mai aibă vreun incident. Lorna își ținuse respirația tot timpul, pentru că ceilalți șoferi care scăpaseră și ei din zăpăceală, ieșeau zigzagând din parcare, fără să mai fie atenți la celelalte mașini. Pentru Lorna, timp de câteva minute în care i se tăiase respirația, acest vacarm din parcare i se păru ca un joc de mașinuțe care se izbesc, de la parcul de distracții, numai că în loc de mașinuțe aici erau mașini adevărate.

Când ajunseră la refugiul de pe marginea autostrăzii care îi ducea înapoi la motel și puțin după aceea, Chryslerul pătrundea liniștit în parcare de lângă camera lor.

După ce Adam opri motorul, se așternu o liniște desăvârșită în tot locul.

— Mare noroc am avut că nu ne-am trezit cu o

invitație să ne petrecem noaptea la închisoarea locală, spuse Adam după o clipă.

— Știu.

Lorna privi la pălăria de cowboy, pe care încă o mai ținea strâns cu mâna. Era turtită și acoperită cu urme murdare de pantofi. Lacrimi nedorite îi stăteau în gât așteptând parcă să li se dea drumul să curgă.

— Cred că o să-mi spui că ai primit ultimele instrucțiuni în mijlocul acestei vânzoleli, îi sugerează Adam rece.

Ea se forță să aibă curajul să-l privească, cu ochii plini de lacrimile pe care nu le dorea, mai ales că atunci când vor începe să alunece pe obraz îi vor urâți fața de tot.

— Nu, Adam. N-o să-ți spun așa ceva.

— Dar ai avut de dat un telefon?

— Nu.

Un moment el o privi, pur și simplu. Apoi o întrebă:

— Vrei totuși să-mi spui și mie ce se întâmplă?

Lorna se ținea demnă cu bărbia sus.

— Da. Nu aveam de luat nicio instrucțiune.

Urmă o altă tăcere, una dureroasă.

Apoi el întrebă cu grijă:

— Ce vrei să spui cu asta?

Lorna inspiră profund și îi spuse adevărul.

— Le-am inventat. Pe toate. Încă de când am primit telefonul lui Astrid la cafeneaua Boca Grande din Winslow, duminica trecută, în zori.

Capitolul 10

Fără să spună un cuvânt Adam ieși din mașină și o conduse până la camera lor. Lorna se așează într-un scaun la picioarele patului și începu să-i povestească

totul, începând cu umilința, la care o supusese Jeffrey când o părăsise apoi transformarea ei cu ajutorul mâinilor pricepute ale lui Astrid, până la situația falsă când sărutase un om pe coridor și toate celelalte. Eșecurile, așa cum le prezenta ea, formau un șir interminabil.

În tot acest timp, Adam stătu jos, fără să vorbească, în scaunul de lângă măsuța cea mică. Lorna nu avu curajul să se uite la el în timp ce-i povestea eșecurile vieții ei. Privise tot timpul la o acuarelă de deasupra patului. Era un peisaj de iarnă cu copaci desfrunziți, scheletici care se întindeau spre un cer de plumb. Lângă un pârau înghețat de dincolo de copaci, un porumbel alb încerca să bea apă.

Cu toată stângăcia ei, acuarela era plăcută, se gândi Lorna. Nu era rea pentru o cameră modestă de motel din Henryetta Oklahoma. Dar, deși nu-și putea lua ochii de la această acuarelă, Lorna simți că nu-i plăcea. Porumbelul părea așa de rece și de pierdut în lumea aceasta de iarnă, înghețată. Așa cum era și inima ei, a Lornei, care se bucurase o vreme în primăvara cea caldă, ca să se trezească apoi că iarna adevărului rece sosise deja.

Când termină, Lorna îndrăzni să se uite la Adam.

— Asta-i tot? întrebă el.

Lorna dădu din cap.

Lampa de pe masă era aprinsă, răspândind o aureolă de lumină asupra părului lui Adam, dar îi ascundea ochii încât ea nu putu să-și dea seama de părerea lui. Lorna observă că mototolise complet în mâini fața de masă și o aranjă la loc pe măsuța de alături, de lângă valiza ei deschisă.

— Atunci mergem mâine s-o întâmpinăm pe mama?

— Da la prânz. În fața poștei. La Hot Springs...

— E-n regulă. Am reținut.

— Este purul adevăr.

Îl privi drept în ochi, cu toată seriozitatea, apoi privirea îi alunecă spre propriile mâini.

— Da, cred că n-am reușit să te fac să crezi tot ce ți-am spus.

— Dimpotrivă, te cred, spuse el.

— Serios?

Știa că acum poate râsufla ușurată, dar tot ce gândi în acel moment era că n-o va ierta niciodată acum când aflase cât de mult îl păcălise.

El dădea din cap.

— Se potrivesc toate când le pui cap la cap.

— O, spuse ea cu o voce pierdută, uimită într-un fel pentru că el nu reacționase așa cum se așteptase ea. De exemplu, el nu părea deloc furios. Și nu se dovedi refractar la ideea că sălbatica Lorna Smith era în realitate un șoricel abandonat care își câștiga existența vânzând cărți.

— Cum adică, când le pui cap la cap? Ce anume? Întrebă ea, după ce îl privi îngrijorată o vreme.

El se uită într-o parte și își dresе vocea.

— Bine, spuse. Nu numai tu trebuie să faci mărturisiri. Adevărul este că am umblat în poșeta ta când eram la Winslow. Și am mai sunat și un detectiv pe care îl cunoșteam și l-am rugat să afle câte ceva despre tine. Când am fost să repar mașina la Albuquerque, l-am sunat și mi-a spus totul despre tine.

Fără să vrea, prin fața ochilor îi reveni o imagine impresionantă. Se văzu zbuciumându-se pe așternuturile din bumbac moale în camera lor de hotel de la Albuquerque, implorându-l pe Adam să-i sărute sânii încă o dată. Se simțise atunci ca și în alte nopți asemănătoare, ca în toate nopțile de atunci încolo, de

fapt, ca un fel de vrăjitoare erotică.

— Știi?

Vocea era mai mult ca o șoaptă. Visul ei magic, despre ea însăși, în rolul de sirenă senzuală se evaporă în lumina aspră a adevărului.

— Știi încă de la Albuquerque cine eram eu de fapt? Și ai continuat să mă lași să cred că nu puteai să îmi rezisti?

— Lorna...

Ochii lui, era clar, arătau delicatețe. Căldură.

Nu era în niciun caz supărat pe ea. O compătimea. Probabil că o compătimise tot timpul.

— Te-ai amuzat copios. Și de îndată ce am devenit sigur că nu era nimic sinistru în spatele grupei voastre de într-ajutorare, nu am văzut nimic rău să particip la jocul tău.

— Chiar mergând până la a face dragoste cu mine pornind de la declarații false?

Lorna abia dacă avu tăria să pronunțe cuvintele.

— Declarațiile mele nu au fost mai false decât ale tale, îi sublinie el cu delicatețe.

Trebui să recunoască că avea dreptate. El, cel puțin, nu declarase că este altcineva decât era în realitate. Și mai era și faptul că ea se aruncase fără nicio precauție în brațele lui. Odată ce observase ceva care strălucea ca aurul prin blănița ei de șoricel, el considerase că este cât se poate de elegant să se comporte în situația dată mergând mai departe și acceptând toate fanteziile ei.

— Lorna, tu *ai vrut* să faci dragoste cu mine, spuse el ca un ecou al propriilor ei gânduri. Și, când mi-am dat seama ce fel de ființă ești cu adevărat, nu am văzut niciun motiv ca să te dezamănesc.

Lorna se ridică în picioare. Se duse lângă fereastră și

privi prin mini storuri la bazinul luminat în noapte.

— Înțeleg. A fost un fel de amabilitate, spuse ea, stând cu spatele la el. O amabilitate față de o femeie care simțea nevoia să fie dorită.

— Nu este adevărat, spuse el. Ea îl auzi că vine în spatele ei.

Se întoarse brusc și îl îndepărtă cu palmele. El se opri din mers și-i arătă palmele deschise.

— Bine, spuse. N-am să te ating. Dar nu pot permite ca să crezi că am făcut dragoste cu tine din orice alt motiv decât că am dorit-o. Foarte mult.

Lorna se gândi la multele lor momente de dragoste. La toate nebuniile pe care i le șoptise la ureche în nopțile minunate ale săptămânii lor de vis. Desigur că el acum spune adevărul. Niciun om nu ar putea să se prefacă că este pasionat în felul în care se manifestase el în intimitatea lor.

Dar ce știa în definitiv Lorna despre bărbați și despre modul cum pot ei să se prefacă? Nu prea fuseseră mulți în viața ei și întotdeauna declarase că nici pe aceștia nu-i înțelegea nici măcar un pic.

Jeffrey, de exemplu. Fusesse atât de sigură că reprezenta bărbatul ideal pentru ea. Și el păruse că simte la fel – dar numai până în momentul când o părăsi dintr-odată. Și dacă nu fusesse în stare să țină lângă ea un contabil, cam timid și modest, cum de a putut să se gândească că va putea reuși cu un om ca Adam Gantry?

Adam era atât de frumos. Atât de inteligent. Atât de perfect. Mult peste ceea ce o femeie de genul ei ar putea visa vreodată să aibă alături. Lorna cea ireală poate că l-a dorit și l-a încântat și l-a adjudecat. Dar visul se destrămase acum trebuia privită în față realitatea.

Lorna hotărî că nu merită să discute mai departe. Ea l-a păcălit, el a trișat. Timpul lor petrecut împreună se va încheia mâine la prânz și cu asta basta.

— Sunt obosită, Adam, spuse, și mâine trebuie să plecăm devreme.

El o privi înțelegător.

— Înțeleg. Mai putem discuta despre asta și mai târziu, după ce o vom întâlni pe Astrid și vom încheia toată aiureala.

— Într-adevăr, nu mai avem ce să ne spunem, îi spuse Lorna.

— O să mai vorbim altă dată, insistă el calm. Îmi dau seama că am forțat secretele tale atunci când m-am uitat în poșetă. Și îți cer scuze.

— Amândoi am greșit, spuse ea repede. Hai să terminăm cu asta, da?

— Bine, dar numai pentru azi.

Urmă o nouă tăcere prelungită când el o privi cu atât de multă înțelegere încât ei îi venea să urle.

În cele din urmă ea spuse ezitând:

— Cred că o să mă duc să mă spăl pe dinți.

— Bună idee, răspunse el și ei i se păru că el se bucura că discuția aceasta jenantă urma să se încheie.

— Trebuie să încercăm să și dormim puțin.

Dar apoi el rămase pe loc, barându-i drumul spre camera ei, privind-o de parcă aștepta ca ea să mai spună ceva.

— Scuză-mă, murmură ea.

— O, da, scuză-mă, spuse și el ca unui străin care din întâmplare îi barase trecerea undeva pe o stradă.

El se dădu din calea ei. Ea se strecură pe lângă el și se îndreptă spre ușa băii.

Acolo, Lorna își frecă dinții și-și curăță fața cât mai repede posibil. Era așa de neplăcut, în definitiv, că

trebuia să privească în oglindă fața ei obișnuită. Se tot gândea, nefericită, că era totul exact ca în basme. A venit miezul nopții și Cenușăreasa devenea din nou ființa fără însemnătate de odinioară.

Când ieși, Adam intră la rândul lui în baie. Lorna se băgă într-unul din cele două paturi. Se întoarse cu spatele și-și acoperi capul cu pătura atunci când îl auzi pe el că iese din baie, rugându-se lui Dumnezeu ca să se bage în patul lui și să nu mai considere că ar mai fi ceva de discutat referitor la schimbările petrecute în ocuparea paturilor.

Dar el nu făcu nimic ca să-i aline suferința. Îl auzi cum vine spre patul ei.

— Cred că vrei să-mi spui ceva, așa cum te-ai înfășurat în pătura asta ca într-o armură.

Vocea lui era fără nicio inflexiune deosebită.

Ea încercă să continue să se prefacă că doarme buștean, dar nu avea niciun rost. Această prefăcătorie era doar o agonie a sentimentelor, pentru că el stătea în continuare în picioare lângă patul ei și aștepta ca ea să prindă puteri și să-i răspundă la alte întrebări.

Ea dădu pătura la o parte de pe față și întoarse capul spre el.

— Zău că sunt foarte obosită.

— Vrei să spui că preferi să dormi singură?

— Da.

Nu-și putea închipui că o singură silabă poate să plesnească în două, dar de data asta auzi.

Un moment ea se gândi că el va replica și atunci în inima ei se aprinse o flacără mică, mică. Dar apoi el ridică din umeri și flacăra mică se stinse.

— Bine, spuse el cu aceeași voce ștearsă. Apoi se întoarse și ea îl auzi cum trage cuvertura de pe patul celălalt.

A doua zi, la șapte dimineața ei porniseră deja la drum. Drumul de cinci ore până la Hot Springs părea că nu se mai termină. Siliți să stea împreună într-un spațiu foarte restrâns și având între ei o prăpastie sentimentală, atât Lorna cât și Adam se retrase fiecare în spatele unei amabilități reciproce penibile.

Terenurile verzi și plăcute ale fermelor din Oklahoma fură pe nesimțite înlocuite de pădurile dese din Arkansas. Lorna comentă frumusețea dealurilor acoperite de falnicii sumac. Adam fu de acord, peisajul devenise încântător.

Părăsiră autostrada principală în dreptul localității Russellville, intrând pe o șosea cu două culoare care se strecura prin pădurea compactă până ajunseră la Hot Springs un orașel de vacanță care se desfășura în jurul parcului național cu același nume. Autostrada pe care meraseră mai departe se numea Park Avenue și trecură pe lângă celebrul muzeu de figuri în ceară Tussaud. După autostrada Park Avenue trecură pe autostrada Central.

Sosiră la Barthouse Row, unde de mai bine de un secol turiștii veneau să se tămăduiască la izvoarele cu ape minerale care țâșneau din adâncuri.

— Astrid mi-a spus că - bunica a lucrat ca maseuză la Fordyce, spuse Adam pe când trecură pe lângă baia cu acest nume.

— Da? răspunse Lorna, puțin prea impresionată. Ce interesant.

Peste câteva clipe ajunseră la Rezerve Avenue. Adam o luă la stânga și deodată apăru impresionanta clădire din cărămidă a Poștei. Lorna o zări imediat pe

Astrid. Stătea lângă Mercedesul strălucitor al Lornei îmbrăcată într-o rochie de bumbac verde smarald: părul ei blond strălucea în soarele puternic al amiezii.

Ea văzuse mașina lui Adam și le făcea semn agitată, cu o mână. Cealaltă mână era cuprinsă în mâna unui domn înalt și cu o figură distinsă, care stătea alături de ea.

— Este cine speram eu? întrebă Lorna.

— Da, spuse Adam, este Maxwell Hollander.

Zâmbi apoi puțin pe gânduri.

— Se pare că a reușit să-și aranjeze treburile fără să mai fie nevoie de ajutorul meu.

Aruncă apoi o privire amară.

— Exact așa cum spuneai tu.

Lorna îi răspunse la privire cu toată dragostea și dorința care se citea clar pe fața ei curățică. Apoi își aminti cum ar trebui să se uite la el, acum când a fost deschisă și a recunoscut cine este de fapt. Își adunase părul la spate și-l prinsese cu un elastic și nici măcar nu s-a mai obosit să se dea cu ruj pe buze.

— Lorna, spuse el încet.

Ea știa că va începe iar să fie amabil. Se smulse din vraja privirii lui și a feței lui dragi și arătă pe fereastră.

— Uite, aici este loc pentru a parca. Chiar aici, spuse ea.

Imediat ce opriră mașina, Lorna ieși. Astrid alergă spre ea, râzând, trăgându-l pe Maxwell Hollander după ea. Când Lorna și Astrid ajunseră în cele din urmă față în față, Astrid rămase țeapănă un moment, ca o pasăre frumoasă și exotică care scrutează locul. Privirea ei strălucitoare, de smarald, trecu de la fiul ei la Lorna și îndărăt.

— Ei, bine, spuse ea cu accentul ei tipic din Arkansas mai evident ca oricând. În fine, am ajuns aici cu toții.

Se întoarse spre Maxwell și zâmbi un zâmbet al dragostei și al statornicieii.

— Cu toții, spuse ea, exact așa cum trebuia să fie.

Maxwell Hollander o privi de parcă ar fi vrut s-o ia pe sus și s-o ducă undeva unde să-i arate mai exact cât de bine este împreună. Astrid zâmbi și mai tare.

Apoi Astrid o privi iar pe Lorna și-i întinse brațele. Lorna se aruncă în brațele ei strângând-o pe Astrid și inspirând parfumul ei exotic și pătrunzător.

— Ce-i cu tine? îi șopti vocea aspră la ureche. Haine din pânză de sac și cenușă în cap?

Lorna clipi și se trase înapoi.

— Poftim? replică ea, făcându-se că nu știa la ce se referă Astrid. Dar știa. Se gândi în ciudată. Cum de își permite să insinueze că mă pedepsesc pe mine însămi?

— Nu-i nimic.

Vocea lui Astrid era blândă. Puse cheile Mercedesului în palma Lornei. Apoi se întoarse spre fiul ei și-l luă în brațe ca și pe Lorna.

— Puiule, arăți grozav, spuse ea când îi dădu drumul. Odihnit și bronzat.

— Mulțumesc, mamă, răspunse voios Adam.

— Cred că este timpul să ținem o scurtă conferință în familie.

Astrid îl luă pe Adam de braț.

— O să ne plimbăm puțin. Maxwell, îi ții tu puțin companie Lornei?

Maxwell îi aruncă Lornei o ocheadă prietenească.

— O să mă străduiesc.

Astrid și Adam se plimbară spre Central Avenue. Lorna se strădui să facă conversație politicoasă cu logodnicul lui Astrid, până când trebuia ca cei doi să se întoarcă. Dar cu coada ochiului se uita mereu la

mașina ei gândindu-se la un singur lucru: să fugă.

Trebuia să fugă, să rămână o vreme singură.

Dar știa că nu poate face așa ceva fără să-i spună lui Adam că pleacă. Așa ar fi corect, după toate câte s-au petrecut între ei, indiferent dacă au fost lucruri reale sau iluzii, ca acum la sfârșit să-și ia rămas bun de la el. Altfel ar însemna că ea dezertează. Și Lorna Smith era genul corect de persoană care niciodată nu lovea ca apoi să fugă.

Dar exact asta faci acum, auzi o voce asemeni conștiinței ei, care-i șoptea bănuitoare, dacă pleci fără să-i spui ceea ce simți cu adevărat pentru el Dacă fugi din viața lui fără ca măcar să-i spui că îl iubești.

Să-i spună că-l iubește, cu voce tare? Lorna căzu pe gânduri. Nu se făcuse deja de râs că s-a dat drept o persoană care nu era și nici nu va fi vreodată ca ea? Va fi încă un moment de jenă dacă se va arunca de gâtul lui de data asta pretinzând că îl iubește cu adevărat.

— Vă simțiți bine? o întreabă Maxwell Hollander. Arătați cam palidă.

Lorna schiță un zâmbet.

— Ne-am trezit foarte devreme azi dimineață, se scuză ea stângaci. Și n-am prea dormit.

Astrid și Adam se întorceau.

— N-a durat mult, remarcă Maxwell.

Adam își arboră o mutră spăsită.

— Nici n-a fost mult de discutat, doar atât: Mamă, îmi pare rău și promit ca de-acum încolo să te las să-ți aranjezi viața cum vrei.

— O mamă putea să aibă ghinion și să nu aibă un fiu care să țină atât de mult la ea, le atrase atenția Maxwell.

— Exact asta am spus și eu, se bucură Astrid. Acum ce ziceți să luăm masa undeva? Este un restaurant mic

dar grozav numit „La tata” lângă hotelul unde stăm noi.

Lorna nu mai putu suporta. Trebuia să *fugă*. Vorbi repezit, fără să se mai oprească pentru a cântări cât de stângaci va fi ceea ce avea de comunicat.

— Eu... hmmm... trebuie să plec.

Adam întrebă mirat:

— Cum?

— Mă întorc la L.A.

Vocea Lornei era ridicol de pierdută, chiar și pentru urechile ei.

— Am mult de mers.

Adam o privi cu niște ochi verzi de gheață.

— Pleci? Așa de-odată?

Astrid interveni cu tact.

— Vă lăsăm și pe voi singuri câteva minute.

— Nu, spuse Adam. Dacă Lorna vrea să plece, eu nu voi încerca s-o opresc. Am învățat acum ce înseamnă să te amesteci în viața altor oameni.

Capitolul 11

Odată așezată la volan, Lorna conduse hotărâtă să nu se gândească la nimic. Se strădui să-și păstreze liniștea, concentrându-se numai asupra traseului și la ceea ce se vedea în oglinzile laterale. Încercă să-și alunge orice emoție, să fie asemeni unui robot care nu știa decât un singur lucru: cum să conducă mașina. Era absolut necesar să se detașeze de orice emoții, pentru că știa că imediat ce va deschide porțile sentimentelor, primul lucru pe care îl va simți va fi durerea.

Dar în ciuda tuturor eforturilor, nu reușea să-și alunge imaginile care-i treceau pe dinaintea ochilor. Răsăreau înnebunitor undeva, între ea și banda neagră

a șoselei. Vedea fața crispată, ca o stâncă, a lui Adam când îi pusese valizele în portbagajul ei și cum trântise capacul. Auzea vocea lui. *Asta-i tot. Ți-am pus toate lucrurile.*

Toate, dar ai uitat inima mea, se gândi și simți cum i se pune un nod în gât. Apoi înghiți în sec și clipi și-și comandă iar gândul care o trădase să se concentreze asupra a ceea ce avea acum de făcut: să conducă mașina.

Dealurile din Arkansas cedară iar locul fermelor din Oklahoma și apoi lanurilor de orz și grâu și câmpiilor cu iarbă verde și bogată din „coșulețul” texan. Lorna de abia observă cum se schimba peisajul acum la întoarcere.

Conduse până spre miezul nopții. Atunci observă că ochii îi ardeau și că mâinile erau țepele din cauza volanului. Să meargă mai departe ar fi însemnat să pună în pericol nu numai viața ei ci și a altor călători.

Amarillo se arată imediat și ea se opri, luând o cameră în primul motel pe care l-a întâlnit în cale. Se culcă imediat.

După ce timp de o oră își tot aranjă perna și privi la pata din tavan, își dădu seama că patul era pentru ea cel mai rău lucru posibil. Nu știa nici ea cum, într-o singură săptămână, devenise ca o femeie măritată de cincizeci de ani, care n-a dormit o noapte fără soțul ei.

Nu se putea odihni fără Adam alături. Îi lipsea căldura spatelui lui, respirația ușoară prin părul ei. Își dădu seama, ca o primă dovadă a reapariției umorului în mintea ei după destăinuirea totală, că Adam Gantry îi răpise inima și i-a dat în schimb insomnia lui.

Puțin înainte de mijirea zorilor, Lorna renunță la nevoia de somn. Se ridică și porni din nou la drum. Dar nu ajunsese prea departe. La vest de oraș, cum mergea

cu soarele în spate, apărură cele zece Cadillacuri înfipite în pământ în mijlocul câmpului.

Și deodată, fără să vrea, se văzu cum alerga peste brazdele negre și proaspete de pe câmp. Se auzea cum râdea fericită când îl trăgea pe Adam după ea, până ajunsese la mașinile pe jumătate îngropate.

Simți din nou brațele lui care o înlănțuiau și buzele care îi acopereau gura tăindu-i suflarea.

Vai, Adam, îl întrebasese, ce s-a întâmplat cu tine?

Ceva minunat, îi răspunsese, ceva absolut nemaipomenit...

Acum, stând singură la volan, ochii ei se umplură de lacrimi. Nu mai putu să se abțină. Abia dacă mai vedea drumul. Cedând dintr-odată emoțiilor care o frământau, Lorna trase pe dreapta și izbucni în lacrimi.

Stătu acolo, sughițând, până când o patrulă de circulație se opri în spatele ei.

Își șterse ochii și își suflă nasul în timp ce polițista, pentru că era o polițistă, ieși din mașină și veni lângă geamul ei. Când auzi bătaia discretă în geam, ea îl deschise imediat.

— Permisul de conducere și actele, vă rog, spuse polițista de la circulație.

Lorna i le dădu, femeia le studie și i le înapoie. Apoi își scoase ochelarii ei militari, fumurii și apărură doi ochi albaștri ca cerul din Texas.

— Aveți vreo problemă?

— Doar o mică supărare personală, doamnă ofițer, reuși Lorna să îngăime acrită.

Un moment, ochii albaștri o studiară atent. Apoi ea spuse:

— Deci nu aveți probleme, da?

— O să-mi treacă, spuse Lorna căutând să zâmbească.

— Trebuie să mergeți mai departe. Nu se admite oprirea mașinii pe dreapta decât în caz de avarie.

— Am să plec imediat după ce plecați dumneavoastră, spuse Lorna, privind încă o dată la șirul de mașini semiîngropate.

— Regulamentul spune să plecați mai întâi dumneavoastră, o lămuri polițista.

— Da, bine.

Femeia observă privirea Lornei și râse.

— Este șocantă, nu-i așa? Trec pe lângă ele poate și de zece ori pe zi uneori și tot mă fac să zâmbesc când le văd.

— Numai în America poți vedea așa ceva, spuse Lorna gândindu-se cu inima strânsă la Adam.

— În Texas, ca să fim mai exacte, sublinie polițista. Și acum înscrie pe șosea frumusețea asta de mașină străină, așa cum îi stă ei bine.

Lorna o ascultă și pe când rula către Los Angeles simți că în mașină era prea multă liniște. Deschise radioul și apăsă butoanele până când dădu de un post cu muzică „country” și „western”. Fredonă și ea melodiile și schimbă posturile când semnalul emisiei slăbea, tot drumul până la Albu, unde ajunse în prima parte a amiezii.

Trase în fața unei stații de benzină, care era la est de oraș, ca să se realimenteze și să caute un loc de odihnă.

O-o, spuse ea figurii obosite din oglinda de metal de deasupra chiuvetei. Și atunci decise să stea la noapte în Albu.

Desigur, nu-i fu greu să aleagă un motel. Și niciun anume apartament.

— Este un apartament cu două dormitoare, îi atrase atenția recepționarul.

— Știu, răspunse Lorna. Dar îl prefer pe acesta.

După care îi aruncă un zâmbet înțepat.

— Bine, atunci, spuse el. Cum doriți, doamnă.

— Mai corect spus cum vă poștește inima, făcu Lorna observația, luându-și cheia.

Mai întâi merse la bazin, ca să tragă un înot reconfortant. Apoi o să folosească și sauna și camera cu aburi. O să facă și un masaj, deoarece dorise atâta un masaj executat de un expert.

Apoi făcu un duș, se coafă și se machie. În cele din urmă își puse o rochie de plajă roz-bombon și o jachetă-bolero asortată.

O ultimă tură în fața oglinzii din cameră o convinse de ceea ce simțise deja înainte de a ajunge la Amarillo, că femeia frumoasă care îi zâmbea prosteste din oglindă era tot atât de mult ea însăși pe cât era și șoricelul gri și serios care studiasse științe bibliofile la facultate și care era proprietara librăriei „The Nook Book”.

În fiecare din noi zace o mică sirenă, îi spusese Astrid. Se pune numai problema cum o scoți la iveală.

— Și odată scoasă la iveală să o faci să creadă că există cu adevărat, adăugă Lorna privindu-se în oglindă.

Nu se pusese niciodată problema, cum își dăduse Lorna seama, ca ea să creadă în Astrid. Problema fusese și încă mai este ca ea să creadă în ea însăși și în tot ce ar putea fi.

Atâtea gânduri profunde o făcură pe Lorna să-și dea seama că de fapt îi este foame tare. Se gândi să comande ceva la cameră și apoi se hotărî că ar fi mai plăcut să audă și alți oameni vorbind și râzând în jurul mesei ei.

Coborî la restaurant și comandă un cocteil mai

Înainte ca să se hotărăscă ce să ia. Băutura comandată se numea „Tripla încântare”. Spumoasă și de o culoare gălbuie, avea și două sombrero din hârtie prinse de două scobitori atașate, precum și un pai roz cu bucățele de maraschino și ananas.

Lorna se delectă cu băutura, făcând cu ochiul tipului de la masa alăturată care lăsa imediat furculița jos. Tocmai se gândea că ar fi mai înțelept să mai comande încă o băutură când îl zări pe tânărul înalt și blond care venea spre ea.

Lorna mai apucă să bea ultimele picături din pahar, în speranța că alcoolul îi va liniști bătăile inimii, care se părea că avea de gând să se agite zdravăn sub bluza ei. Și astfel, în timp ce Adam înainta hotărât către ea, ea decise că ziua începută bine la Albu avea să devină minunată.

Pentru că el arăta nemaipomenit. Cravata lui era puțin într-o parte și cămașa lui un pic șifonată. Ochii îi erau un pic roșii. E normal, doar nu dormise de două nopți. Dar arăta mai bine decât înghețata Fudgie Bar și mai atrăgător decât „Tripla încântare”.

— Mama mi-a spus că sunt un fraier, declară el când ajunse lângă ea. Privirea lui o mânca din ochi și Lorna simți cum i se face pielea de găină. Își amintea cât de plăcut era să fie mâncată de Adam Gantry.

— Astrid e prea laconică, răspunse Lorna. Apoi adăugă: cred că și la adresa mea a avut ceva de spus. Adam fornăi.

— O vorbă - două. Dar am să o rog să ți le spună personal când o să te întâlnești cu ea la grupul de într-ajutorare din L.A.

Lorna luă o pălărioară din pahar și o învârti între degete.

— Cum de ai știut unde sunt?

— N-am știut. A fost o bănuială. Tot așa a găsit-o și Maxwell pe mama.

Lorna se opri din învârtitul pălăriei.

— Vrei să spui că el a venit la Hot Springs doar pe baza unei bănuieli?

Adam dădu din cap.

— El știa că ea se născuse acolo și că încă mai are casa mamei ei de lângă lacul Ouachita. Acolo a și găsit-o.

— La casa mamei ei?

— Da.

— Ce minunat, spuse Lorna, învârtind iar pălăriea și gândindu-se la misterele dragostei. Apoi întrebă: Și tu spui că ai venit doar bănuind că aș putea fi aici?

— Da.

Adam privi în jur și observă că chelnerul stătea în preajmă, vrând să afle dacă Adam urma să facă o comandă sau nu.

— Hai să mergem în cameră.

Lorna se gândi puțin.

— Dacă merg cu tine...

— Nu se pune problema să nu mergi.

— Parcă spuneai că ai învățat să nu te mai bagi în viața altora.

— Așa este. Numai că nu este valabil în cazul tău. O să mă implic în viața ta până când...

— Da?

— Până când o să fie cum trebuie. Cum adică „dacă merg cu tine”?

Privind peste pălăriea care se învârtea, ea își fixă în minte chipul său frumos.

— Nu-i nimic. Am uitat.

Și chiar uitase. Pentru că tot ce mai putea gândi acum era că Adam era din nou, aici la Albu, lângă ea și

că deci totul era în cea mai perfectă ordine.

Se priviră în ochi la nesfârșit. Apoi chelnerul spuse cu un accent tipic pentru coasta de est:

— Hai, du-te cu el acum. De mâncat poți să mănânci și mai târziu.

În ciuda faptului că nu servise decât un singur „Triplă încântare” Lorna îi lăsa chelnerului un bacșiș gras.

* * *

Departe, dincolo de balcon, soarele încă mai întârzia pe cer, fierbinte și portocaliu, dominând râul Rio Grande. Ușa de sticlă fusese larg deschisă, încât perdelele fine se mișcau în bătaia vântului de seară.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse Adam.

— Da, Adam. Lorna își scoase boleroul subțire și-l aruncă pe unul din fotolii.

O clipă Adam nu mai știa despre ce voia să vorbească deoarece privea pielea strălucitoare a umerilor Lornei. Apoi își reveni.

— Sunt o mie de lucruri pe care trebuie să le stabilim între noi. Nu o să mai fugim unul de altul până când nu vom lămuri totul.

— Ai mare dreptate, răspunse Lorna scoțându-și unul din pantofii ei cu toc înalt.

— Problema este că nu m-am așteptat să te afecteze atât de tare faptul că am știut cine erai cu adevărat, spuse Adam. Când mă uit mai atent în urmă, aproape că văd limpede ce s-a întâmplat. Deoarece nu mai erai sigură pe tine după cele pățite cu fostul tău logodnic ai început să crezi că nimeni nu ar mai putea să te dorească dacă ar ști cine ești tu de fapt.

— E adevărat, spuse Lorna.

— Dar nu aveai deloc dreptate, îi spuse Adam. Te-

am dorit și mai mult după ce am aflat și celelalte amănunte despre tine.

— Zău?

— Da. Femeia pe care am cunoscut-o mai întâi era frumoasă și încântătoare și era interesant să o ai în preajmă. Dar mai degrabă partea din tine pe care tu ai numit-o „de șoricel” îți conferă profunzime și delicatețe și acele secrete teribile care se citesc în privirile tale. Am făcut dragoste cu tine pentru că, odată ce am știut totul despre tine, nu am mai putut să mă stăpânesc.

— Vrei să spui c-ai dat gata celebrul tău autocontrol?

El dădu din cap, părea trist.

— Dat gata și călcat în picioare și pus pe sfoară la uscat. Și apoi, când ai mărturisit totul la Pjlahoma, mi-am dat seama că și eu trebuie să-ți mărturisesc totul. Și din momentul în care am făcut-o, mi-am dat seama de greșeala făcută că nu n-am spus-o mai devreme. Te-ai depărtat de mine cu totul. Mi-am spus că vei avea nevoie de câtva timp ca să te gândești în liniște. Apoi la Hot Springs, așa dintr-odată, ne-ai spus că pleci. Nu mi-am dat seama dacă trebuie să te sugrum sau să te rog să stai, așa că te-am lăsat să pleci.

— Sărmanul Adam, spuse ea încet.

— Sărmanul Adam? repetă el. Asta-i tot ce ai de spus?

Drept răspuns ea se apropie de el, ȳopăind așa numai în ciorapii de nylon și-i prezintă spatele, dând ușor deoparte părul ei bogat. Îi făcea plăcere să simtă cum i se tăiase respirația.

— Mă ajuți să-mi trag fermoarul?

Întrebarea rămase o secundă fără răspuns.

Apoi fermoarul începu să coboare. Simți adierea vântului de seară pe ceafă și acum fu rândul ei să ofteze atunci când degetul lui se plimbă pe pielea

descoperită, începând de la ceafă și mergând cu mângâierile până jos pe șira spinării.

— Ne depărtăm de la subiect, mormăi el repede.

— Nu sunt de acord, șopti ea torcând ca o pisică. Mi se pare că abia acum începem să comunicăm cu adevărat.

Degetul lui se plimbă iar în sus să se joace cu firele delicate de păr de la ceafă, după aceea coborî iar provocând delicii și iar coborî.

— Îmi place să-mi faci așa, spuse ea.

El o prinse de talie și o lipi de el. Îi șopti la ureche:

— *Ești o rea.*

— Hmmm.

Ea îl apucă de mâini și îl ajută să o dezbrace până la talie. Și apoi îi așează palmele pe formele pline de sub sutienul de dantelă.

— Dar numai cu tine.

— Exact, spuse el, vocea lui deveni aspră, aspră și groasă, cu o sonoritate care îi excita fiecare nerv.

— Asta mă înnebunește.

Ea se răsucii și dansă în jurul lui, râzând de încântare. Apoi își desfăcu bucățica de dantelă și lăsă să cadă pe jos sutienul.

— Vrei să spui că îți pierzi controlul? întrebă ea.

— Vreau să spun că devin turbat de tot, spuse el apropiindu-se de ea. Mâinile sale o descoperiră, trăgând rochia peste coapse și scăpând-o și de bikini tot așa.

Și imediat ce o dezvălui complet privirilor sale, ea începu să-i desfacă cravata. Încet, senzual, ea i-o scoase de pe gât și o aruncă prin cameră. Apoi desfăcu și cămașa ușor șifonată și i-o trase de pe umeri. Iar după asta, cu mișcări foarte lente apucă bumbacul moale al maioului lui, îl scoase din pantaloni și

ghidându-l peste toracele lui mușchiulos îl scoase peste cap.

— Ești frumos, Adam, spuse ea cu un oftat pe când se dăduse puțin înapoi ca să-i poată admira perfecțiunea sculpturală a torsului și a brațelor.

— Cred că merită de admirat efectul disciplinei în definitiv.

Privirea lui admirativă o mângâie peste tot, arătându-i aprecierea frumuseții mai bine decât orice vorbe.

— Vino încoace, spuse el.

Ea oftă, deschizându-și brațele atunci când el o lipi la pieptul lui, inimă lângă inimă. Când gura lui se abătu asupra ei, ea deschise ușor buzele fără nicio ezitare la pătrunderea limbii lui, venindu-i în întâmpinare, bucurându-se de erotismul declanșat de mângâierea limbii lui, și de răspunsul ei.

Sărutările durară la nesfârșit și ea îi desfăcu cureaua de piele de cordoba și o trase din bride, îi desfăcu pantalonii și-i deschise fermoarul.

În câteva secunde se treziră amândoi goi, unul în fața celuilalt, în lumina plină de umbre a înserării.

— Gata cu secretele, Lorna? întrebă el respirând profund în timp ce o privea din cap până la picioare, de la șuvițele rebele de păr ondulat până la degetele de la picioare care păreau a fi niște floricele de cerceluș.

Ea îl privi demnă; maiestuoasă în nuditatea ei și eliberată de griji după ce percepu dorința din ochii lui.

— Gata, Adam. Acum știi totul.

O trase din nou spre el. Ea oftă atunci când alunecară ușor din pat pe covorul gros și moale.

O sărută peste tot. Și ea, înnebunită și fără să mai aibă vreun sentiment de pudoare, îi răspunse sărutându-l tot așa. Nebunia culmină atunci când în

camera întunecată nu se mai auzeau decât țipete ușoare de plăcere și șoapte grăbite încurajatoare. Totul era dominat de plăcerea atingerii intime și oftatul ca un răspuns de confirmare a delectării.

Lorna se ridică, în fine, deasupra lui, lucru pe care îl dorise atâta și se lăsă cu toată greutatea ca să fie pătrunsă. El însă o opri, fixând-o cu privirea lui de culoarea jadului și ținând-o în brațele lui puternice.

— Spune mai întâi că mă iubești, îi spuse, vocea lui vibrând de o dorință profundă.

Îl dorea, întregul ei corp se încordase, dar el încă o ținea departe de el.

— Spune-o Lorna. Spune-mi. Acum. Când ne contopim. S-o spunem împreună, așa cum ar fi trebuit s-o spunem atunci.

Ea zâmbi plăcut impresionată și puțin mirată. Încet corpul ei îl imploră și în același moment ea spuse:

— Te iubesc, Adam.

Și el răspunse:

— Te iubesc, Lorna.

Și o spuseră amândoi în același timp cu contopirea trupurilor lor. Mereu și mereu o repetau așa cum au făcut întotdeauna îndrăgostiții. Era o capitulare reciprocă în fața a ceva mai măreț decât ar fi putut realiza oricare din ei în parte.

Și apoi cuvintele nu mai avură rost, odată ce își descoperiră libertatea, încheștați în unirea lor tandră realizată de îmbrățișarea lor.

— Vrei să te căsătorești cu mine? o întreabă el simplu, atunci când își recăpătără glasul.

— Hmm, da, cred că o s-o fac.

După care oftă amuzându-se cu perii lui aspri de pe pieptul lat.

— Crezi?

El ridică puțin capul și încercă să o privească drept în ochi.

Ea se lăsă pe pieptul lui și-l sărută pe bărbie.

— Sunt sigură, dragule. Mă mărit cu tine. Da.

— Așa e mai bine.

El se destinse acum.

Ea se sprijinea cu capul ei ciufulit pe pieptul lui și asculta cu plăcere bătăile inimii lui.

— Acum că Maxwell a venit aici, în Arkansas, va trebui să te întorci tu la firma aia a voastră nemaipomenită și super-juridică.

— Măcar o săptămână-două, recunosc el. Dar după aceea Max mi-a promis că se întoarce și că e rândul meu să-mi iau o mică vacanță.

Leneș, el trase pătura gălbuie de pe pat și o întinse peste amândoi. O pernă căzu pe covor odată cu cuvertura și Lorna și-o trase sub cap.

— Ce-ai zice de Palm Springs? întrebă el, când amândoi se încălziseră și se odihneau sub pătură în cuibușorul lor de pe covor. Am putea profita și petrece luna de miere rezervată deja.

Ea dădu dezaprobat din cap.

— Aici am fost.

— Bun, atunci unde?

— Mi-ar plăcea să vedem Marile Lacuri. Să vedem un eschimos. Să ne luptăm cu un aligator în insulele Floridei. Și mai este și Europa și China și Australia și...

— Uau, spuse el râzând. Pe rând, începem cu câte o țară.

— Ai dreptate.

Ea îi plasă un sărut ușor, ca o boare de rouă pe ceafă.

— Și nici nu are importanță unde vom merge cu adevărat. Important este că suntem împreună.

Continuă în același loc cu sărutul și simți cum începe să se agite ceva pe sub pătură.

— Ei, Adam, murmură ea, ce se petrece acolo?

— Ceva nemaipomenit, îi răspunse el. Ceva absolut nemaipomenit.

Sfârșit